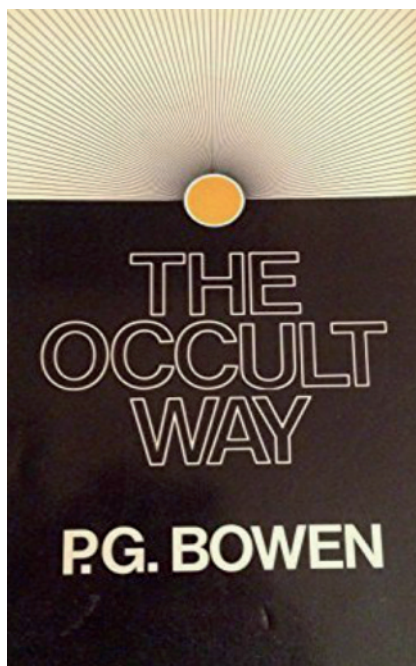

PATRICK GILLMAN BOWEN - OKULTNA POT

OKULTNA POT

PATRICK GILLMAN BOWEN

teozofija v sloveniji

Patrick Gillman Bowen

OKULTNA POT

Naslov izvirnika: The Occult Way

Izvirnik izdal: Rider & Co., London, 1936

Prva elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Platnica knjige The Occult Way

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125705731

ISBN: 978-961-6561-74-7 (PDF)

OKULTNA POT

PATRICK GILLMAN BOWEN

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Predgovor</i>	5
<i>Čiščenje tal</i>	7
<i>Besednjak</i>	13
<i>Lekcija I. - Filozofski temelj</i>	18
<i>Lekcija II. - Praktični temelj</i>	29
<i>Lekcija III. - Deset kreposti</i>	55
<i>Lekcija IV. - Ravnovesje</i>	89
<i>Lekcija V. - Invokacija</i>	113
<i>Lekcija VI. - Evokacija</i>	139
<i>Lekcija VII. - Naravna magija</i>	161
<i>Zaključne besede</i>	183

Predgovor

Ta pomemben prispevek k literaturi praktičnega okultizma je bil prvič objavljen leta 1936. Avtor, katerega oče je bil član skupine, ki jo je okoli sebe zbrala in poučevala Madame Blavatsky* (*Glej *Madame Blavatsky on How to Study Theosophy*, ki jo je objavilo Teozofsko Društvo v Angliji), želi z njim podučiti le resne študente. Ne skuša nagovoriti le slučajno zainteresirane ali pa braniti svoje teze pred tistimi, ki imajo drugačna mnenja.

V izvorni izdaji je Lekcijam sledilo kratko poglavje z vprašanji in odgovori. Ker pa so bila ta vprašanja “izbor iz zvezka vprašanj, ki so jih predložili študentje,” ki so poslušali P. G. Bowen-ova predavanja, ali pa si z njim zasebno dopisovali, je bilo to poglavje izloženo, skupaj z referencami v besedilu, ki so se nanj nanašala v naslednjem poglavju. [To poglavje je objavljeno v izvirniku kot članek na spletni strani www.teozofija.info] Sicer pa ostaja delo, razen nekaterih posodobitev glede uporabe ločil, v vseh bistvenih stvareh učenje, ki ga je podal Bowen.

Neobičajna poteza te knjige je obširna uporaba velikih in ležečih črk, s katerimi je avtor naznačil posebno rabo besed, kakršno zahteva njegov sistem mišljenja. Čeprav tak tiskarski slog v sodobnem delu običajno ne uporabljamo, pa se zdi, da je za P. G. Bowen-ovo metodo poučevanja bistven. Poleg

tega je v uvodnem poglavju in v Besednjaku, ki se nahaja pred Lekcijami, ta slog jasno razložen.

Za boljše razumevanje avtorjevega kroga bralcem še posebej priporočamo knjigi: *Yeats and the Occult*, ki jo je založil G. M. Harper, in Henry Summerfield-ovo *That Myriad-Minded Man*, biografijo "AE" (kateremu je posvečena *Okultna Pot*).

Čiščenje tal

*Na začetku je bila zemlja brez oblike;
Praznina in črnina sta prekrivali veliko globino.*

PRVI KORAK proti uspehu pri kateri koli nalogi je ta, da, še preden se je dejansko lotimo, preučimo vse tisto, kar lahko zremo o njeni naravi in o naravi napora, ki ga zahteva. Ta korak se zaključi šele potem, ko človek pozorno pretehta lastno naravo in se v luči pridobljenega znanja odloči, ali ima dovolj moči in predvsem volje, da opravi to, kar bo delo od njega zahtevalo. Skok v delovanje, brez kakršnega koli tovrstnega predhodnega gibanja, pomeni, da bodo precej narastle možnosti za neuspeh, ki naravno in neizogibno spremljajo vsa človeška prizadevanja; in če to velja za nalogo, ki jo je potrebno opraviti v vsakdanjem svetu, potem to toliko bolj velja za tisto, ki se nahaja v Okultnem Kraljestvu, kajti tam človeške vrednote niso obstojne in se dejansko pogosto spreminjajo.

Pred bralcem je naloga v obliki Sedmih Lekcij Praktičnega Okultizma. Lahko se odloči, da se je bo lotil, ali pa ne; a preden sprejme odločitev, bi si moral kot inteligentna oseba prizadevati, da bi se čim bolj podučil o delu, h kateremu ga vabim in se tako opremil z jasno zastavljenimi razlogi za določeno držo, ki bi jo moral prevzeti.

Uvodna, neoštevilčena lekcija naj bi bila bodočemu študentu v pomoč pri njegovem prvem koraku. Vsem, ki želijo na kakršen koli že način izvleči korist iz te knjige, četudi ne razmišljajo o tem, da bi se lotili določnega praktičnega študija, resno svetujem, da posvetijo tej lekciji največjo možno pozornost. Uspeh na polju Okultizma je v najboljšem primeru težko dosegljiv, a postane nedosegljiv, če predstavljenih navodil, kot osnove za ves nadaljni napor, ne usidramo v um dovolj trdno.

Sedem oštevilčenih lekcij je namenjenih Aspirantu, ki se želi resno pripraviti na Pot Učenca, a zaradi odsotnosti merodajnega vodstva - osebe, ki je ni mogoče najti tako lahko - ni sposoben razumeti in še manj uporabiti pravila, ki so zapisana v klasičnih delih Okultizma kot so *Luč na Pot*, *Bhagavad Gita*, *Glas tišine* in drugih istega ranga. Pišem zanj in za nobenega drugega. Ne pišem za bolj naprednega študenta, ki je sam našel Pot, ali pa k sebi pritegnil izkušenega učitelja: tak ne potrebuje osnovnih navodil, kar je tudi vse, kar mi dopušča podati moje lastno znanje. Tudi za študenta, ki je še vedno vezan na Avtoriteto, nimam nobenih besed: kajti to, da bi z menoj zamenjal avtoriteto, ki jo podpira sedaj, mu prav tako ne bi nič pomagalo. A za Učečega, ki ima še vedno *odprto um*, četudi je sledil mnogim vodnikom, zbral izobilje okulturnih informacij in si izgradil določeno pojmovanje o Notranjih Svetovih in o Poti, ki pelje do njih, lahko govorim s koristjo - koristjo, tako zanj kot za mene samega, kajti nihče ne daje, ne da bi prejel.

Nekateri bodo menili, da študentov takega tipa ne more biti veliko, vendar pa to ni tudi moje mnenje. Prepričan sem, da je takih mnogo na vsakem koraku življenja - četudi morda ne v strogo okulturnih krogih - in da njih število vztrajno narašča. Pa tudi, če dopustim možnost, da se motim in da je pravih Učečih se le malo, pa ta peščica vendarle kliče na pomoč. In te lekcije so podane v odgovor na ta poziv. Da bi zagotovil, da bo podana pomoč prava in učinkovita, od Učečega zahtevam napor, ki bo sorazmeren tistemu, ki bi ga vložil učitelj. In prvi vidik tega nabora, ki ga mora izraziti Učeči, je skrbno preučevanje in prizadevanje po spoštovanju naslednjih pravil:

(1) Ne pristopite h knjigi s predstavo, da boste v njej našli zanesljivo, že pripravljeno filozofijo o življenju. To ni njen namen; ampak ta, da vas vodi v začetke Načina Življenja - načina, ki vas bo, če mu boste marljivo sledili korak za korakom, pripeljal do tega, da boste sami odkrili vso resnico o življenju, ki jo boste kdajkoli potrebovali ali lahko uporabili.

(2) Ne poskušajte z resnim, osredotočenim preučevanjem lekcij ali s prakso v njih opisanih vaj, dokler niste pozorno prebrali celotne knjige ter tako osvojili vsaj splošno razumevanje njenega namena in metode *s svojim lastnim mišljenjem* ter s tem dosegli umsko potrditev tega, kar je podano v tej lekciji.

(3) Ko se enkrat podate v določen študij, ne preidite nobene lekcije, dokler niste dosegli določeno gotovost, da ste dojeli večji dela njenega pomena in ne da bi opravili odločen napor, da bi izvajali v njej predstavljene vaje.

(4) Ne poskušajte z nikakršnim resnim študijem V., VI. in VII. Lekcije, dokler niste dosegli celovitega razumevanja III. in IV. Lekcije in dokler se niste izpopolnili v vajah, ki so v njima predstavljene.

(5) Ne poskušajte s praktičnim delom, ki je orisano v VII. Lekciji, dokler se v vas ni razvila prava moč zavesti.

(6) Ne lotite se tega študija s predstavo, da se boste v letu dni, v petih letih ali v določenem številu let, razvili v Adepta. V tem primeru boste verjetno razočarani. Če te lekcije preučujete, razumete in *živite*, vas bodo same uskladile z Zakoni Življenja; in to naj bo vaše edino stremljenje. *Dokler niste razvili znanja, ki vas bo usposobilo za to, da boste prepoznali Adepta, ko ga srečate ali pa, ko preberete njegovo delo, se ne boste približali Adeptstvu.*

(7) Ne omejite se negibno na prakse, ki so zarisane v lekcijah, ampak jih uporabite kot vodnike k načrtovanju lastnih vaj.

(8) Ne presoajte lekcij po standardih priznane avtoritete, ampak po standardih Življenja. Če odkrijete, da so učenja v nasprotju z avtoriteto, kar

brez dvoma pogosto boste, se goreče ozrite v samo Življenje in se povprašajte ali so v nasprotju z njim.

(9) Ne borite se, da bi spravili učenja in svoje priljubljene predsodke; s tem bi si izgradili čudovit Grad Utvare. Prizadevajte si, da bi se lotili študija z umom, ki je očiščen predsodkov.

(10) Niti za trenutek ne pozabite, da ste Učeči in da so lekcije naslovljene na Učeče in ne na ljudi na splošno, na ljudi, ki si sploh ne želijo poiskati Okultne Poti. Ta knjiga ne vsebuje zdravila za vse bolezni sveta, zato ga v njej ne iščite. Vedno iščite le Pot Modrosti, kajti modrost vam bo pokazala vzrok in zdravilo za vse bolezni.

(11) Ne domišljajte si, da so končne lekcije bolj pomembne od začetnih; vsaka je na svojem mestu enako pomembna kot vse druge. Vsaki posvetite enako mero preučevanja in razmišljanja, tako da ne bi prišlo do tega, da bi neko lekcijo obvladali bolj ali manj od ostalih.

(12) Če si že mislite, da morate razmišljati o snovalcu lekcij, potem si ga ne predstavljajte kot zakonodajalca ali pridigarja, ampak le kot nekoliko starejšega Učenca - Učenca-učitelja.

(13) Razmišljajte o lekcijah kot o *lekcijah* in ne kot o pridigah, pravih ravnanja ali moralnih kodah.

(14) Odložite vsako željo po tem, da bi bili *učeni*, in razmišljajte le o *učenju*. Znanje je so-obstoječe z ŽIVLJENJEM: ŽIVLJENJE pa je večno: zato učenja ni nikoli konec.

Naredite vse, kar lahko, da bi si znova pridobili “*stanje otroka, ki ste ga izgubili*”. Življenje postavlja pred vaše oči podobo otroka kot živ primer resničnega Učečega. Starostno dostojanstvo zahodnega študenta obteži in ga odreže od Poti Učenja, prav tako kot v Evangeliju “velike posesti” preprečujejo bogatemu človeku vstop v Nebeško Kraljestvo, kajti povzročajo to, da svoje Notranje Bitje materialistično vključuje v zavest fizične zrelosti. Sovražnik, *Avtoriteta*, trosi na pot odraslega človeka informacijo, ki jo na-

pačno imenuje znanje in si iz nje zgradi ječo brez izhoda, v kateri čepi in sanja, da je svoboden; otrok, Učeči, pa si iz istega materiala izgrajuje most do znanja in se svoboden sprehaja po njem, varen pred pastmi Sovražnika.

Izvor Lekcij

Iz katere posebne šole okultnega mišljenja izvirajo te lekcije? To je vprašanje, ki si ga bodo gotovo zastavili vsaj tisti študentje, ki imajo izkušnje v zvezi z okultnim študijem. V nekaterih lekcijah lahko razločimo nekatere ideje in prakse, ki so povezane z Radža jogo. Druge (še posebej v IV. Lekciji) bi le težka povezali s kakšnim drugim izvorom kot s Kabalo in njenim simbolom, *Drevesom Življenja*. Nekatere kažejo na izvor v Filozofiji Arhatov ali Teozofiji H. P. Blavatsky; in spet druge na Starodavne Misterije in Druidizem. Toda, čeprav so do neke mere nekaj prispevali vsi ti sistemi, pa bo radoveden raziskovalec lekcije kot celoto le težko pripisal kateri koli od znanih okultnih šol.

Pripisati zasluge samemu sebi, svojim izbiram in delu je eden od najbolj splošnih in močnih človekovih instinktov, tisti, ki ga povprečen študent Okultizma povsem enakopravno deli z drugimi ljudmi. Vendar je to svojstvo, ki bi ga Učeči moral odstraniti iz svoje narave, kajti je le ena od preoblek, v kateri se nenehno manifestira *Občutek Ločenosti*, demon, ki ohranja pri življenju boj v svetu. Ker bi se moral (tako kot se tudi bom) vzdržati, da bi te lekcije pripisal nekemu posebnemu okultnemu viru in ker jih moram prepustiti temu, da bodo sprejete ali zavrnjene povsem po svoji lastni zaslugi, je gotovo, da jih bodo študentje in drugi etiketirali sami; in enako gotovo je, da jih bodo etiketirali napačno.

Orisan sistem - kajti to je le *oris* - niza lekcij, ki ga predstavljam, ne izvira iz nobene od splošno znanih in razvrščenih Okultnih Šol. Splošna osnova - sedem oštevilčenih korakov, ki izhajajo iz neoštevilčenega (pričujočega) temelja - izvira iz sistema, ki mu je sledil skriti krog študentov Okultizma (katerega laik ali zunanji član sem tudi sam), katerega delovno središče se nahaja na Srednjem Vzhodu. Ta Krog ima ime, ki zahodnemu bralcu ne bi

povedalo ničesar. Ne naslanja se na nobeno posebno Tradicijo; a če bi bralec že vztrajal, da mu neko pripišemo, potem bi ga lahko, brez neprimerne nenančnosti, imenovali HERMETIČNI, zavedajoč se, da je “Hermetična Filozofija,” po besedah nekega starejšega brata, “brezmejen ocean Resnice, osrednja točka, v katero se steka in v kateri srečamo vsako reko, vsak tok - najsi izvira na Vzhodu, Zahodu, Severu ali Jugu.”

V zvezi z virom učenja, ki ga podajam, je potrebno povedati le to; in pri tem si ne želim, da bi si mislili, da se izogibam osebni odgovornosti glede katere koli od idej, ki jih vsebuje knjiga, ali glede načina, na katerega so predstavljene. Prav nasprotno: zelo si želim, da bi bilo jasno, da nisem ustvarjalec materiala, s katerim rokujem, ampak bolj tolmač in da sprejemam tovrstno odgovornost.

Mislim, da je umestno, če tu povem tudi to, da moje filozofsko in praktično znanje Okultizma, takšno kot je, ne izhaja, razen v manjši meri, iz preučevanja knjig. Razen drobnega priročnika *Luč na Pot*, katerega vsebino sem spoznal petindvajset let pred tem, ko sem naletel na njegovo angleško različico, ni drugega okultnega dela, v katerem koli evropskem jeziku, ki bi ga celovito preučil. H. P. Blavatsky sprejemam kot neposredno zastopnico izkušanih učiteljev in globoko spoštujem njeno znanje, vendar sem od njenih velikih del prebral le toliko, da sem se prepričal v to, da je VEDELA.

Moja nemarnost glede študija lahko določene bralce preseneča, vendar, če ne bi bil le tolmač, ampak dokumentarist ali kaj podobnega, bi bilo to seveda neopravičljivo; tako pa čutim, da je nepoznavanje pisane besede velika prednost. Za večino zahodnih študentov so knjige, ali vsaj nekaj izvirnih Zapisov, absolutno nujne; vendar pa je, dokler študentu še primanjkuje pravega, lastnega znanja, razpršeno branje okultne literature najbolj plodovit vir duhovne zmede.

Terminologija Lekcij

Zaradi nepoznavanja merodajnih del Okultizma ne obvladam okultne terminologije, ki jo poseduje večina zahodnih študentov, tako da sem moral

razviti svojo lastno. Ali je to pomankljivost ali ne, ne vem, vendar o tem ne razmišljam. Lahkotno poznavanje sanskrtskih in hebrejskih terminov je izgleda zapeljalo mnoge mlade teozofe in kabaliste v utvaro, da že sama povezava teh terminov z določenimi pojmi omogoča razumevanje teh pojmov s strani študentov in tistih, katerim so posredovani.

Ko pišemo o Okultizmu se seveda ni mogoče izogniti posebnim terminom, a prav tako se le težko izognemu temu, da ti ne bi degenerirali v navadne etikete; vendar pa sem prepričan, da tuji izrazi, ki jih ni mogoče prevesti v slovenščino, veliko lažje degenerirajo kot tisti, ki jih lahko priskrbi človekov materin jezik. Zato v teh lekcijah uporabljam le slovenske izraze; in da bi glede njihovega natančnega pomena obstajal čim manjši dvom, dodajam Besednjak, ki bo, če ga skrbno preučite, v veliki meri zmanjšal terminološke težave, ki bi jih sicer prinašale lekcije.

Zelo jasno bi morali razumeti, da se pomeni, ki jih pripisujem raznim izrazom, nanašajo le na takšne kot jih v tej knjigi uporabljam sam in da nikakor ne poskušam narekovati, kako naj bi jih razumeli, ko jih uporabljajo drugi. Na primer, ko na določen, morda neobičajen način, definiram izraz "Duša," nikakor ne trdim, da je to edini pravi pomen te besede, ampak da je to tisto, kar mislim, ko jo uporabljam sam.

Besednjak

ABSOLUTNO	DA-NOST ali BIT-NOST: Prvi Princip obstoja. (Glej Lekcijo I.)
Adept	Človek, ki je sposoben z zavestnim naporom volje osvoboditi svoje Bitje vplivov, ki pogojujejo človeško Bitje in tako doseči posest nadčloveške moči in znanja.
Aspirant	Kandidat za iniciacijo na Pot Učenca (Neophyte, Učenec).

BIVANJE (BITJE)	Isto kot ŽIVLJENJE.
Bitje (Bivanje)	Celovita ali resnična narava človeka ali katere koli entitete.
bitje (bivanje)	Vsakodnevni pomen.
Bog	Antropomorfno božanstvo kristjanov ali drugih religioznih ljudi, katerega obstoja Okultisti ne priznavajo.
bog, ali bogovi	Duhovna Bitja, ki so skozi pretekle dolge cikle sveta preseгла človeško fazo Nastajanja, Planetarni Duhovi.
BOŽANSKA TROJICA	ŽIVLJENJE: BIVANJE: metafizična sinteza nepojavne ZAVESTI, ENERGIJE in SUBSTANCE.
	Isto kot BOŽANSKA TROJICA.
BOŽANSKA VIBRACIJA	
	Isto kot ŽIVLJENJE: BIVANJE.
DUH	Izvirno ali realno Bitje. Bitje.
Duh	Izvirno Bitje katere koli entitete postane z osvoboditvijo iz omejitev katerega koli
Duh, A	evolucijskega cikla, nanj vezan Duh. A za človeka, ko govorimo o njegovem izvornem ali nesmrtnem Bitju, za razliko od stvari, ki pogojujejo njegovo manifestacijo, lahko s pravico trdimo, da je Duh. Povsem korektno je, če definiramo Dušo kot odsev Duha, ki je celovita in popolna le toliko kot je celovito in popolno Telo, ki vsebuje Znanje. To ni tisto, kar Duh je, ampak tista faza, ki jo je Duh pripeljal do popolnosti.
DUŠA	Glej Lekcijo IV.
Duša	Isto.

ENERGIJA	Nepojavna in nepogojena energija; drugi, od treh abstraktnih elementov ŽIVLJENJA.
Energija	Metafizični dinamični princip v človeku ali kateri koli drugi entiteti.
Energija	Običajen, omejen pomen.
Gospodje Varuhi	Duhovne Entitete ali Energije, ki se manifestirajo kot Zvok, Barva, Število in Ideja.
INICIAT	Eno od številnih imen velikega Bitja, Oče-Duh tega planeta, ki je z izlivom svojih Energij v Center spečega življenja (seme, ki ga proizvede evolucijski cikel, ki je nižje stopnje od njegove lastne) zasnoval evolucijo našega planeta in celotnega njegovega življenja ter mu še vedno vlada. INICIAT je sam po sebi izpopolnjen proizvod evolucijskega cikla, ki je analogen temu, skozi katerega prehaja naš svet. Ni kreator sveta, kot ni človeški oče kreator otroka, ki ga zaplodi. Poznamo ga pod različnimi imeni, osebnimi in abstraktnimi: MOJSTER, VELIKO ŽRTVOVANJE, TIHI OPAZOVALEC, STARODAVNI, MAG MOJSTER, BOŽANSKI PYMANDER. Študent bi se moral skrbno izogniti mišljenju, ki bi bilo v kakršnem koli smislu drugačno od tega, da se Oče-Duh kot najvišje Bitje nanaša le na ta svet.
Iniciat	Isto kot Adept.
iniciat	Običajen pomen.
Ležeče črke	Pomenijo, da moramo iskati globlji, bolj duhoven pomen od običajnega.
Magija	Sintetizirana moč Invokacije in Evokacije, ki jo izvaja Adept.

Mag	Adept.
MATI	Nepojavni element SUBSTANCE.
Mati	Univerzalna Narava: sinteza zakonov ali pogojev, ki vladajo evoluciji Zavestnega Bitja.
MOJSTER	INICIAT.
Mojster	Gre za določen naziv, ki ga v “Hermetičnih” Šolah obravnavajo enako kot Budo - človeka, ki je presegel človeško evolucijo, a se ustavil na pragu višjega sveta, da bi pomagal borečemu se človeštvu. V bolj splošnem smislu se termin nanaša na Arch-Adepta, ki vodi posebno Okultno “Šolo”, fazo ali pod-fazo človeške evolucije.
Narava	Isto kot Mati.
narava	Vsakodnevni pomen.
Neophyte	Isto kot Učeči ali Aspirant.
Področje Nevednosti	Glej Lekcijo IV.
POT	Duhovno Življenje.
Pot	Pot Aspiranta.
pot	Običajni pomen.
JAZ	ŽIVLJENJE kot Nepojavnost Samo-Zavesti.
Jaz	Višja in Vladajoča Zavest v človeku.
jaz	Kateri koli, bolj omejen, aspekt Jaza.
SUBSTANCA	Eden od treh nepojavnih elementov ŽIVLJENJA. SUBSTANCE ne smemo mešati z Materijo. Je preprosto negativ ZAVESTI. Materija je le pojavnost, ki izhaja iz delovanja med ZAVESTJO,

ENERGIJO in SUBSTANCO. Lahko jo imenujemo PRAZNINA, a le v smislu fizičnega prostora. Znanost vidi prostor kot polje kozmične energije ali, kakor pravijo nekateri, kot ocean "Ethra". Na Okultno SUBSTANCO lahko gledamo kot na metafizični "ether", ki napolnjuje metafizični prostor.

Učeči	Isto kot Aspirant ali Neophyte.
Učenec	Adeptov sprejeti učenec: tisti, ki je našel Duhovno Pot z lastnimi napori.
učenec	Običajni pomen: privrženec.
VEDNONASTAJAJOČE	ŽIVLJENJE, ko se manifestira v svojem edinem svojstvu "Večnem, brezkončnem, gibanju": ko njegovi aspekti večno prehajajo v njega samega.
Vednonastajajoče	Običajen pomen.
VELIKE ČRKE	Besede in termini v velikih črkah se nanašajo na končno ali nepojavno naravo bitij, stvari in pogojev.
ZAVEST	Nepojavni princip Zavesti: eden od treh končnih elementov, ki delujejo eden na drugega, da bi proizvedli življenje. (Glej ENERGIJA in SUBSTANCA, Lekcija I.)
ŽIVLJENJE	Končna NEPOJAVNOST vsega obstoja. (Glej BIVANJE, BOŽANSKA TROJICA, itd.)
Življenje	Duhovno ali nesmrtno življenje človeške ali katere koli druge entitete.
življenje	Običajen omejen pomen.

Lekcija I. - Filozofski temelj

TAJNI NAUK *utemeljuje tri temeljne predloge:*

(a) *Vseprisotni, Večni, Brezmejni in Nespremenljivi PRINCIP, o katerem je vsako razmišljanje nemogoče, kajti presega moč človekovega umevanja in ga kakršen koli človeški izraz ali prispodoba le osiromaši. Je onstran obsega in dosega mišljenja ... "neumljiv in neizrekljiv". - H. P. BLAVATSKY: Tajni Nauk*

Prva predpostavka Okultne Filozofije, najsi je to filozofija Vzhoda ali Zahoda, je ABSOLUTNO; vendar se na splošno zdi, da študentje, in celo tisti, ki so si zadali nalogo, da bodo učili, zelo slabo razumejo pravi pomen tega pojma. Nekateri od slednjih - čeprav je to težko verjeti - nimajo korektnega razumevanja in, iz razlogov, ki bi jih težko cenili, delajo zmedo tako, da povezujejo termin ABSOLUTNO s stanji Samo-zavestnega Bitja, ki pa se v celoti nanašajo le na določen presežen evolucijski cikel in niso v nikakršnem smislu ABSOLUTNO v univerzalni Okultni Filozofiji, kakor ga je v zgoraj omenjenih besedah definirala H. P. Blavatsky.

Ta Prvi Temeljni Predlog *Tajnega Nauka* ne bi bil kot definicija nič izjemnega, če bi bili komentarji, ki jih o njem podaja H.P.B., razločno ločeni od

tistih na isti strani, ki se ne nanašajo na Prvi PRINCIP, ampak na Prvi VZROK, oziroma na Nepojavnost, manifestiranega Življenja. Tako pa se zdi, da je njena predstavitev na tej 14. strani izvirne izdaje *Tajnega Nauka* (*3. izdaja, stran 42; 6. zvezek Adyarske izdaje, stran 70) globoko zmedla številne goreče študente glede tega, kaj dejansko pomeni njeno “ABSOLUT-NO”.

Ko poskuša pisec predati drugim ljudem neko razumevanje okultnih resnic, se neizogibno sooča s težavami, ki jih na drugih področjih prizadevanja ne srečamo. In med temi nikakor ni najmanjša ta, da bi prisilil povprečnega študenta, da bi odvrnil svoj um od področij, ki si jih je predstavljal kot vzvišena in duhovna, ki pa so dejansko v celoti utvarna, ter ga usmeril proti dejanski Knjigi Življenja, ki se odpira pred njim za branje, le če to hoče. Besedi, kot sta “duša” in “duh” ter mnoge druge, ki smo jih prisiljeni nenehno uporabljati zaradi pomanjkanja ustrežnejših, imajo, zaradi starih asociacij, ta učinek, da misli Uččega odvrta od kontemplacije o številnih očitnih resnicah, ki ležijo vse okoli njega na površini te “trdne zemlje,” in jih pošiljajo v potepuško iskanje realnosti v globine fizičnega prostora, ki ga že sama Fizikalna Znanost razglaša za čisto utvaro.

Nič ni bolj ilustrativno od že omenjenih trditev kot zmeda, ki prevladuje v zvezi s predstavo o ABSOLUTNEM. Če je katera koli inteligentna oseba pripravljena izločiti iz svojega uma tista nejasna pojmovanja v zvezi s transcendentskimi “Sedmimi Ravnmi” in z življenjem onstran njih, potem ni mogoče, da ne bi zaznala, ko je dejstvo enkrat nakazano, da je edina možna trditev, ki je ABSOLUTNA in ki jo je mogoče podati v zvezi z ŽIVLJENJEM ter z vsem, kar je vključeno v ta termin, da to JE. *Princip DA-NOSTI je ABSOLUTNO*. H. P. Blavatsky pravi, da je BIT-NOST, raje kot BIVANJE, EDINO ABSOLUTNO in nenamenoma (ali morda namenoma - kdo ve?) nadaljuje z razpravo, brez kakršnega koli jasnega namiga, da prehaja s prvega predmeta razprave na drugega, s čemer je zbegala tisoče svojih bralcev.

DA-NOST je edini princip v vsem življenju, ki ga ni mogoče z nobenim sredstvom kakor koli pre narediti, odpraviti, zamenjati s čim drugim ali spoznati povsem ločeno od stvari, ki SO, od življenja, ki JE. “TODA” zmeden Začetnik lahko hitro ugovarja, da “ta DA-NOST ničesar ne proizvaja in niti ničesar ne pojasnjuje. Od kod prihaja? Nekaj jo je moralo povzročiti ali ustvariti. Ideja nas sili v to, da se še enkrat povrnemo k pojmovanju Boga za vsemi stvarmi.”

Človek lahko le ponovi: “Odprite oči in sami preverite dejstvo.” Zato DANOSTI, EDINEGA ABSOLUTNEGA, ne pojasnjuje in je tudi ni potrebno pojasnjevati. Razpravljati o tem, da jo je morala proizvesti neka moč, nek Bog, je razpravljanje o absurdu, kajti če tak Bog *obstaja*, potem je DA-NOST *Njegov Prvi Princip* in je morala obstajati pred njim.

Ena od velikih ovir pri razumevanju ABSOLUTNEGA je razmišljanje o njem kot o *vzroku*. *Vzrok*, ker je neizogibno pogojen s tem, kar povzroča, ne more biti absoluten. DA-NOST ne more biti pogojena in ne povzroča ničesar. Govoriti o ABSOLUTNEM kot o “Brezvzročnem Vzroku,” kakor so za H. B. BLAVATSKY določili nekateri njeni privrženci (pri čemer jaz mislim, da to ona *ni*), pomeni le to, da v Kotel Zmede dodamo še en element.

Ko ta pojem ABSOLUTNEGA v celoti dojamemo preprosto kot DA-NOST, služi Učečemu na najbolj praktičen način: iz uma enkrat za vselej odstrani vsako hirajočo senco prepričanja v izven-Kozmičnega “Kreatorja” ter s tem podeli usodni udarec moči *avtoritete*, za katero je vera v ločenega Boga osnovni koren. Če je koren uničen, potem mora moč, ki za nekaj časa še lahko ohrani videz življenja, neizogibno izgubiti silo, se posušiti ter končno odmreti brez upanja na ponovno vstajenje.

Dlje od tu ni koristno razpravljati ABSOLUTNEM. ONO JE, a ONO je neznano in nespoznavno. S tem, kar je neznano, a potencialno spoznavno, se Okultizem vzvišeno ukvarja, s tistim pa, kar je neznano *in* nespoznavno pa se sploh ne ukvarja.

ŽIVLJENJE

Ko sedaj prehajam iz ABSOLUTNEGA, ki *JE*, na stvari, ki *so*, moram najprej obravnavati tisto, kar je koren ali Nepojavnost univerzalnega obstoja. To je abstraktno BIVANJE, ki ga bom imenoval preprosto ŽIVLJENJE, kajti termin BIVANJE hitro povzroči napačno razumevanje. ŽIVLJENJE je neskončno in večno *bivanje*, ne pa bitje, pa tudi ne kolektivne hierarhije Bitij, ki sestavljajo manifestirani Univerzum, kajti vse te so le njegovi omejeni izrazi. ŽIVLJENJE je *nemanifestirani* Logos grških filozofov. Je tisto, kar se v Evangeliju po Sv. Janezu imenuje “Beseda (ki) je bila pri Bogu,” kar pomeni, da je to tista stvar, ki je najbližja ABSOLUTNEMU, nespoznavnemu Principu DA-NOSTI, in ki je, tako kot on sam, *v svoji dejanskosti, večno nespoznavna*. Vendar ŽIVLJENJE, četudi večno in neskončno, ni absolutno, saj se razodeva v neskončnih prenareditvah samega sebe, medtem ko DA-NOST ni predmet nikakršnih prenareditev.

ŽIVLJENJE poseduje eno samo svojstvo - za katerega pravimo, da obstaja samo po sebi - kakovost VEDNONASTAJANJA. V svojem velikem delu, *Tajnem Nauku*, H. P. Blavatsky govori o tem VEDNONASTAJANJU kot “*večnem, nenehnem GIBANJU*,” ki se v vzhodnjaškem Okultizmu imenuje “Veliki Dih.” Za človeka, ki je pripravljen odpreti oči in uporabiti svoje razumevanje, se to manifestira povsod. Če orišemo Univerzum Univerzumov kot posamezno Bivanje (kar je, saj noben izraz ŽIVLJENJA ne more biti drugačen kot *živ*) ali kot človeka, kot drevo ali kot atom, vidimo, kako se to “večno, nenehno Gibanje” razodeva v brezkončnem sprevodu aspektov ŽIVLJENJA, ki prehajajo v samo ŽIVLJENJE. Poglejte na primer drevo na pomlad, ko na njem poganjajo popki in se brsti razvijajo v liste. Zaznavate določeno obliko in to obliko imenujete “drevo” ter mislite, da veste, kaj je drevo. Toda jutri znova pogledajte na to drevo in se vprašajte, ali je to, kar zaznavate dejansko tisto, kar ste videli včeraj in kar ste imenovali “drevo.” Ali se niso brsti razvili naprej? Ali se niso popki podaljšali? Ali ni oblika, ki je pred vami, subtilno, pa vendarle dejansko, drugačna od tiste, na katero ste gledali včeraj? Ali ni dejstvo, da to, kar sedaj imenujete “drevo,” ni tisto,

čemu ste včeraj dali isto ime? Recimo, da bi bili nek inteligenčen obiskovalec z drugega planeta, ki ne bi nič vedel o življenjskih oblikah tega sveta, pa bi vam pokazali drevo v zimi, nakar bi se odpravili domov v prepričanju, da poznate drevo. A, če bi po šestih mesecih ponovili svoj obisk in bi vam znova pokazali isto drevo, ali mislite, da bi povezali ta drugi videz s prvim? Prav gotovo ne.

Kaj je potem ta stvar, ki jo vi imenujete “drevo” in ki niti v dveh zaporednih prilikah ne kaže istega videza? Ali ste kdaj koli videli dejansko drevo? Očitno ne. Ime “drevo” ste dali brezkončnemu sprevodu videzov, ki vam jih predstavlja določen aspekt ŽIVLJENJA, vendar pa tega aspekta, dejanskega Drevesa, sploh niste nikoli videli: v vaši zavesti obstaja le kot *ideja*, kateri niste sposobni pridati oblike. Kje je “drevo,” ki ste ga zaznali včeraj, in kje bo jutri “drevo,” ki ga zaznavate danes? Tako eno kot drugo bo za vedno izginilo, se vsrkalo v brezoblično, nikoli-manifestirano IDEJO.

Rečeno je bilo, da bi človek lahko zaznal realnost drevesa, če bi bil sposoben v enem samem bežnem pogledu zaznati njegov celoten življenjski tok, od semena, iz katerega požene, skozi vse faze njegove rasti, do njegovega padca in razgradnje v prah. In četudi bi takšna vizija omogočila dožemanje, pa bi razodela le omejen aspekt realnosti, kajti obstoječe “drevo” je le faza življenja *semena*, tako da bo drugo seme nadaljevalo z življenjem drevesa, ko bo to padlo in se razgradilo v prah. Vizija življenjskega toka drevesa od semena do semena še vedno ne bi bila nič več kot le prehoden videz, kot vsi drugi videzi, ki obstajajo le zato, da bi v trenutku izginili v ideji ali v zavesti o REALNOSTI, ki nikoli nima in ne more imeti, četudi jo poimenujemo s tisočimi imeni, manifestirane oblike.

Končna REALNOST, v katero večno prehajajo in v kateri se izgubijo vsi videzi, je ŽIVLJENJE. ŽIVLJENJE samo po sebi, je večeren sprevod njegovih aspektov, ki večno izginjajo v Nepojavnosti, je VEDNONASTAJANJE, “večno, nenehno Gibanje” dejanskega UNIVERZUMA. ŽIVLJENJE je; vendar pa se manifestira le v svojem edinem svojstvu, VEDNONASTAJANJU, *ki je ONO SAMO*.

Lahko se vprašamo, ali ima, poleg orisanega, Okultni Nauk še kakšen drugačen način pojasnjevanja ŽIVLJENJA in njegove manifestacije. Gotovo ga ima, vendar pa po mojem mnenju nobenega, ki bi ga pojasnjeval bolje. Očitno ŽIVLJENJA samega po sebi ne more pojasniti noben človek, kakor koli moder, kajti že človek sam po sebi je le prehodna faza njegovega *svojstva*, VEDNONASTAJANJA, ki ne more drugače spoznati REALNOSTI, za katero je le videz, kot tako, da zavestno postane Vednonastajanje. Vendar pa obstaja tudi bolj metafizičen način pristopa k predmetu, in za tiste, ki imajo rajši to metodo, jo bom tu tudi podal.

BOŽANSKA TROJICA

BIVANJE (ali katerokoli Bitje) je v končni metafizični analizi sestavljeno iz treh elementov, od katerih nima nobeden kakršne koli neodvisne manifestacije in ga ni mogoče drugače spoznati kot le v povezavi z drugima dvema. Ti trije elementi so ZAVEST, ENERGIJA in SUBSTANCA. Vsi trije obstajajo v vsaki stvari - v vsakem aspektu ŽIVLJENJA, najsi ta aspekt zaznavamo objektivno preko čutov ali subjektivno kot neko podobo v Zavesti, kot misel ali čutenje, ali pa na kakšen drugačen način. Narava ali značaj vsakega Bitja in stvari je določena s stopnjo, po kateri nek element pogojeta druga dva. Zato je v nižjih oblikah manifestacije, kot so minerali, ZAVEST tako tesno povezana s SUBSTANCO, da stanje dovoljuje le najbolj omejeno manifestacijo ENERGIJE. Po drugi strani pa sta v Elementalnih manifestacijah ZAVEST in ENERGIJA povezani tako intimno, da se v njih SUBSTANCA sploh težko izrazi.

Tako ŽIVLJENJE samo po sebi, končno NEPOJAVNOST, ki se manifestira za zaznavajočo Zavest vedno v Bitju in nikoli drugače, pojmuje kot metafizični sestav treh prvobitnih elementov v njihovem nepojavnem ali nepogojenem stanju. Zato je ŽIVLJENJE čista ZAVEST, čista ENERGIJA, čista SUBSTANCA in obenem nobena od teh, ampak povsem nepojmljiva stvar - *nepogojeni sestav teh treh*.

V prizadevanju, da bi izrazili pojem, ki je v bistvu neizrazljiv, so Mojstri Misterijskih Šol izgubljenega Sredozemskega Sveta opisali ta nepogojeni sestav kot metafizično VIBRACIJO, ki se odvija izven Prostora in Časa, kjer nepogojena elementa, ZAVEST in SUBSTANCA, nenehno izpodrivata drug drugega, medtem ko je ENERGIJA sama VIBRACIJA. Isti Mojstri in njihovi nasledniki, Hermetični Adepti, so to VIBRACIJO imenovali tudi BOŽANSKA TROJICA, medtem ko so jo njihovi bratje na daljnem Vzhodu imenovali preprosto TISTO.

Človeški um lahko pojmuje to BOŽANSKO DELOVANJE le kot nenehno in večno ovijanje svetleče ZAVESTI v telo temne SUBSTANCE ter kot nenehno ter večno podajanje temne SUBSTANCE v objem svetleče ZAVESTI.

Če ga skrčimo v termine Časovne-Zavesti, se “Božansko Delovanje” manifestira na že nakazan način, kot pojavno Vednonastajanje, katerega del je tudi človek sam. BOŽANSKA VIBRACIJA je povsod; človek s prebujenimi zaznavami lahko povsod in trajno zazna bleščeče telo Zavesti, ki se potaplja v telo Substance in se nato ponovno dviga iz njega v sijoči obliki *Otroka*, ZNANJA. Šesterokraka Zvezda v Krogu Večnosti, najstarejši med svetimi simboli sveta, izvira iz poskusa, da bi nekako predstavili naravo BOŽANSKE VIBRACIJE.

Ali je BOŽANSKA TROJICA Samo-zavestno Bitje? Ne more biti, kajti ONA je neskončna, medtem ko Bitje vključuje omejitve. V NJEJ imajo svojo Nepojavnost vsa Bitja in v NJEJ, kot nepogojeni ZAVESTI, ima svojo Nepojavnost Zavest vsakega Bitja. BOŽANSKO BIVANJE zajema vse stvari, vendar pa ne poseduje *nobene* stvari; ONO ne poseduje nobenega Jaza, ONO je EDINI, edini resnični, JAZ.

Človek: simbol ŽIVLJENJA

Človeku ŽIVLJENJE večno govori o svoji naravi preko svojih tisočih aspektov, a najbolj jasno in nezmotljivo govori prav preko človekovega lastnega Bitja. Človek je živa priča in simbol univerzalnega ŽIVLJENJA. Mojstri

starodavnega sveta so učili, da je človek *Mikrokozmos* - Kozmos v malem - zato so nad vrata vsakega templja in svetišča Misterijev vtisnili besede: "Človek, spoznaj samega sebe!" V lekcijah, kakršne so te, ne moremo predstaviti vsega, kar lahko vključuje tak rek, vendar pa lahko in moramo podati določena vodila, ki bodo Učečemu pomagala na poti do odkritja njegovih globljih pomenov. Če boste marljivo preučili kratke namige, ki bodo sledili, se ti lahko razvijejo v prvega, vendar pa nikakor ne v najmanj pomembnega, od ključev do razumevanja ŽIVLJENJA.

V formuli "Jaz SEM Jaz" vsak človek izraža zavest o individualnem bivanju. "Jaz" je simbol tistega, ki govori in "Jaz" je simbol za tisto, o čemer se govori. "Jaz" se nikoli ne spreminja. Od prve Samo-zavestne besede, ki jo je spregovoril, do zadnje, ki jo izdihne, ko zapušča to zemeljsko življenje, človek ob izgovorjavi besed "JAZ SEM" objavlja nespremenljivo zavedanje o *Bitju*. Vendar pa temu ni tako, ko pravi "Jaz SEM Jaz," kajti v tem primeru istoveti svojo preprosto zavest o Jaz-stvu s pojavnimi aspekti svojega Bitja, ki se nenehno spreminjajo; s svojo fizično naravo, s svojo čustveno naravo, s svojo mentalno naravo, s tem, kar on in drugi nazivajo njegov *značaj*, sintezo vseh drugih aspektov njegovega Bitja. Vsa ta svojstva človek, ločeno ali kolektivno, imenuje "Jaz." Tako ima stalno ob sebi govoreči simbol neskončnega ŽIVLJENJA, večno nespremenljivega, a večno spremenljivega v svojih manifestirajočih se svojstvih. Čeprav ga ne pozna, človek, vsakokrat ko izreče magične besede: "Jaz SEM Jaz," razglašča: "Jaz (ŽIVLJENJE) SEM Jaz (ko ta aspekt postaja on sam)," da je on sam to ŽIVLJENJE.

Zaključni Namigi

Tu se končuje prva lekcija. Ta sama po sebi ni in ni namenjena temu, da bi, v kakršnem koli smislu, bila celovita predstavitev filozofije Okultizma, celo niti ne tistih nekaj osnovnih obravnavanih predpostavk. Njen namen, tako kot vseh ostalih lekcij v tem nizu, ni *obveščanje*, ampak spodbujanje delovanja zavesti Učečega v določeni smeri. Preko tega delovanja, in na no-

ben drug način, se bodo po določenem času pojavili rezultati - rezultati v obliki resničnega lastnega *znanja*. Informacija določene kakovosti v omejeni količini je močna spodbuda za apetit po znanju, ki sili prejemnika, da išče lastne poti in sredstva, da bi ga potešil. Vendar menim, da bi bilo kaj več od tega, kar sem podal na tej stopnji lekcij, prej ovira kot pa pomoč, kajti ustvarjanje utvare, da je ta informacija sama po sebi znanje, bi v vas ubilo željo po tem, da bi sami iskali razumevanje.

Če jim boste le namenili dolžno mero pozornosti, se lahko iz podanih kratkih in nepopolnih obrisov osnovnih principov Življenja pojavi veliko razsvetljujočega. Za vajo si prizadevajte razločiti, kakšni so njihovi zaključki v zvezi s tistimi znanimi nauki: Duhovno Evolucijo, Reinkarnacijo in "Karmo." Odstranite iz vašega uma vsako pojmovanje o teh "zakonih," ki ste si ga morda že ustvarili s tem, kar ste prebrali drugje, in začnite z načeli, ki so predstavljena v tej lekciji - s korenem, iz katerega izhajajo vsi "zakoni" - ter nadaljujte z razvijanjem svojega lastnega razumevanja. Znanje o teh in o drugih okultnih naukih si ne pridobimo iz njihove predstavitve ali na podlagi sklepanja o njihovi naravi, temveč s preučevanjem nespremenljivega ŽIVLJENJA v VEDNONASTAJANJU.

Ta vaja ponovnega oblikovanja splošno sprejetih naukov iz prvotnih načel je skrajno koristna, a se lahko izkaže tudi za izjemno težavno, če niste tako srečni, da ste dospeli do tega študija neobremenjeni z idejami iz predhodnega študija okultnega značaja. Ob prvih poskusih si boste gotovo izoblikovali mnogo napačnih zaključkov. A spomnite se na to, da je to le *vadba*, ne pa *konec napora*, ki ga iščete, pa se bodo vaše napake spremenile v korake po lestvi do znanja. Ne morete se izogniti temu, da včasih ne bi zapadli v zbežnost, vendar pa ji ne dovolite, da bi povzročila obup, kajti če ne bi bili nikoli zbežani, si nikoli ne bi prizadevali doseči svetlobe in jasnega pogleda. Ko nastopi težava, se ne zatekajte po pomoč k drugim knjigam in učiteljem, kajti to je tako, kot da bi hoteli med dirko zamenjati konja.* (*Ta nasvet se seveda ne nanaša na knjige, katerih rabo priporočamo v teh lekcijah.) In

na koncu preučite in si, če je le mogoče, vtisnite v spomin navedbe, ki bodo sledile: so beseda Mojstrov, ki so VEDELI.

HERMETIČNA PREDPOSTAVKA

Kakor Notri, tako Zunaj; kakor Veliko, tako Malo; kakor Zgoraj, tako Spodaj: obstajata le eno Življenje in Zakon. Nič ni Notri, nič ni Zunaj; nič ni Veliko, nič ni Malo; nič ni Zgoraj, nič ni Spodaj v BOŽANSKI EKONOMIJI.

PRELOM (HERMETIČNI RITUAL)

Na začetku je bila Zemlja brez oblike in praznine, in Tema je prekrivala VELIKO GLOBINO. Nato se iz TEME zasliši GLAS, ki pošilja svoje odmeve skozi ne-Bivanje, besede, ki govorijo:

Jaz sem vse, kar je bilo. Jaz sem vse, kar je. Jaz sem vse, kar naj bi bilo.

Jaz sem vse oblike; vse oblike živijo v meni, a jaz nisem VSE-OBLIKA, ampak le moje prehajajoče sence.

Jaz sem vsa moč; vsa moč se giblje v meni; a jaz nisem VSE-MOČ, ampak le moji spreminjajoči se aspekti.

Jaz sem vsa modrost; vsa modrost sije v meni, a jaz misem VSE-MODROST, ampak le moji nestalni odsevi.

Vse znanje, vsa moč, vsa substanca živijo v MENI in jaz sem v njih in se manifestiram skozi njih, a sem tudi nad njimi in za njimi, večno nemanifestiran.

IZ KENA UPANIŠADE

(*Ta Upanišada (in določene druge iz tistih velikih sanskrtskih Spisov) je nastala precej pred Arijsko invazijo v Indijo. Zaradi stranskih dokazov, ki sem jih imel priložnost preučiti, ne dvomim, da je odlomek enega od višjih

invokacijskih ritualov, ki so jih uporabljali Kralji-Duhovni izgubljenega Sredozemskega sveta. Obstoječe Upanišade so očitno le njihovi nepovezani odlomki.)

PO KOM je v let prisiljen stremeči Um?

PO KOM je izsiljeno napredovanje Prvega Življenja?

PO KOM je izdihnjen Glas, s katerim ljudje govorijo?

KDO, resnično, je SVETLEČI, ki ukazuje glasu, vidu in sluhu?

TISTO, ki ga oni imenujejo Sluh sluha, Um uma, Glas glasa, TISTO je ŽIV-LJENJE Življenja, Vid vida. Ko Tisto osvobodijo Modri, ki prehajajo iz tega sveta, odprejo Vrata Večnosti.

Vid ne gre tja, niti glas ne gre tja, ne um. Nismo videli, niti ne vemo, kako je lahko podano znanje o Tistem; kajti Tisto, o čemer želimo govoriti, je ZNANO in tudi NEZNANO.

Tako smo slišali govoriti Mojstre Starodavnih časov, Modre, ki so šli pred nami:

TISTO, s čemer glas ni izgovorjen, TISTO, s čigar močjo je glas izgovorjen: TISTO ti resnično poznaš kot Večno, ne to, čemur ono tu služi.

TISTO, ki ne misli z močjo Uma, TISTO, s čigar močjo Um misli: TISTO ti resnično poznaš kot Večno, ne to, čemur ono tu služi.

TISTO, ki ne gleda z močjo očesa, TISTO, s čigar močjo oko vidi: TISTO ti resnično poznaš kot Večno, ne to, čemur ono tu služi.

TISTO, ki ne sliši z močjo sluha, TISTO, s čigar močjo se tu sliši zvok: TISTO ti resnično poznaš kot Večno, ne to, čemur ono tu služi.

TISTO, ki ne živi z močjo življenjskega Diha, TISTO, s čigar močjo Življenje tu diha: TISTO ti resnično poznaš kot Večno, ne to, čemur ono tu služi.

Lekcija II. - Praktični temelj

Mnogi ljudje so z ravni osebnostnega človeškega življenja poskusili s strmim vzponom proti vrhu zelo visoke konice, kjer oddaljena in nejasna si jejo ZLATA VRATA, ki zapirajo OKULTNO POT. A niso uspeli in so padli, ne zato, ker ne bi bila Lestev, po kateri so se vzpenjali, trdna sama po sebi, ampak zato, ker ni bila dobro pripravljena in trdna osnova, na kateri je stala. Rečeno je, da POT počiva v JAZU. Lestev, po kateri se aspirant vzpenja je zato v Jazu in osnova, na kateri stoji, je jaz (* Glej Besdnjak.).

Pustolovec nima druge gotovosti ali varnosti kot le to, ki si jo s skrbno načrtovanimi in potrpežljivo uporabljenimi preizkusi zagotovi sam, tako v zvezi z Lestvijo kot v zvezi z osnovo, na kateri slednja počiva. Za samo-preizkušanje resnično lahko rečemo, da je začetek in nadaljevanje napredovanja na OKULTNI POTI. Nima konca, kajti Jaz, ki preizkuša jaz, raste in se spreminja ob delu ter ob tem spreminja tisto, na čemer dela; in JAZ, ki preizkuša Jaz, je neskončen ter deluje večno.

Za tebe, Uččega, ki se pripravljaš, da boš naredil svoj prvi korak navzgor, prevzema samo-preizkušanje obliko samo-izpraševanja. Začni tako, da si začneš postavljati vprašanja, ki jih bom predlagal, ter na njih, v luči komentarjev, ki jih spremljajo, podaj odgovore, ki bodo resnični v tolikšni

meri, v kolikšni ti je resnica znana. Ne zadovolji se z odgovori, ki jih bom podal jaz, ampak vztrajaj pri tem, da iz svoje notranjosti pridobiš svoje lastne. Ne sprejmi nobenega odgovora, najsi svojega ali od koga drugega, kot končnega, kajti končna resnica tebi ne more biti znana, niti ne kateremu koli drugemu človeku, kakor koli modremu. Če si resničen Iskalec in pošten do samega sebe, boš to hitro odkril, kajti vsak odgovor, ki ga prikličeš s svojim samo-izpraševanjem, z izoblikovanjem postane novo vprašanje, na katero je potrebno odgovoriti, in tako naprej, vse do konca. Ob tem odkritju se boš soočil s prvim velikim preizkusom od mnogih, s katerimi se moraš srečati in jih preseči, preden lahko preideš skozi VRATA IZ ZLATA in postaneš sprejeti Učenec, kajti na tebe bo legel občutek popolnega neznanja. In polasti se te lahko prepričanje, da je resnica nedosegljiva in napor neumnost ter te s tem potopi v duhovni vrtinec, ki te bo onemogočil za to življenje. Pazi se tega sovražnika in nenehno krepí samega sebe z opominjanjem, da spoznano neznanje ni sovražnik, ampak prijatelj - učitelj, katerega nasvet je nadvse nujen, da bi se usposobil za prvi korak v resnično učenje.

Samo-izpraševanje

Na tej zgodnji stopnji lekcij vam ne priporočam določnega študija Okultnih Spisov, ampak vam svetujem, da imate pri roki, ko se pojavijo dvomi in težave, naslednje priročnike, ki jih lahko odprete po naključju in razmišljate o prvem stavku, na katerega naleti vaše oko:

Bhagavad Gita (različica Charlesa Johnstona).

Luč na Pot.

Glas Tišine.

Izreki Starodavnega.

Preko takšne prakse pogosto prihaja pomoč nepričakovane narave. Sedaj pa se posvetimo obravnavi vprašanj in mojih komentarjev:

VPRAŠANJE I: Ali sprejemam kot dejstvo to, da se Človeško Bitje lahko izpopolni?

KOMENTAR: Če na to vprašanje ne morete z gotovostjo odgovoriti z DA, potem to kaže, da vam primanjkuje filozofskega temelja, ki naj bi ga pri-skrbela prva lekcija in da še niste povsem pripravljeni na začetek praktičnega dela. Znova preštudirajte Lekcijo I. in se nato vprašajte h kakšnemu cilju težite, če ne težite k temu, da bi postali popolni, kakor je popolno ŽIV-LJENJE samo. Na to vprašanje je mogoč le en sam odgovor, in sicer: “Težim k temu, da bi si na koncu pridobil moč in znanje, ki ju drugi nimajo.”

Če se v vas skriva takšno stremljenje, bo to izoblikovalo nepremagljivo oviro za resničen napredek, pri čemer lahko pomembnost preizkusa, ki prisili skritega demona, da se razkrije, le cenimo. Sovražniki takšne narave živijo in cvetijo le v temi; izginejo in umrejo takoj, ko jih potegnemo na Svetlobo.

A tudi, če bo vaš odgovor na vprašanje DA, se z njim ne zadovoljite. Preizkusite njegovo resničnost z nadaljnimi vprašanji. Kaj mislite s tem, ko pravi-te, da *verjamate* v to, da se vaše Bitje lahko izpopolni? Ali je vaše prepričanje podobno tistemu povprečnega človeka, ki izjavlja, da verjame v svojo nesmrtnost ali v dogme svoje Cerkve; le pobožno upanje ali nerazumno verovanje? Če je temu tako, potem to ni tista vrsta prepričanja, ki naj bi ga izražal Aspirant za Pot Učenca. Pravo prepričanje ali VERA bo vašo no-tranjo popolnost naredila za resnico, ki bo za vas enak aksiom kot je aksiom dejstvo, da je celota večja od katerega koli od njenih delov. Brez te VERE ne poskušajte z nobenim nadaljnim korakom, kajti tak poskus bi pomenil le vstop v meglo dvoma. Dvom pa je sovražnik, ki ne le, da ovira napredek, ampak pogosto zavede svoje žrtve v temo in na nekoristne stranpoti.

Ko boste našli nek sprejemljiv odgovor, se vprašajte naslednje:

VPRAŠANJE II: S kakšnim motivom iščem POT?

KOMENTAR: Vzhodnjaški učitelji obravnavajo to vprašanje kot absolutno temeljno. In dokler odgovor nanj ni pravilen in poln razumevanja, ne do-lijjo naj-bo Učencu narediti niti koraka dalje. Tu je kot drugo postavljeno

zato, ker Vprašanje I zastavi mišljenje, ki vodi proti njegovemu razumevanju in omogoči, da postane pravilen odgovor možen veliko hitreje kot sicer. Mogoče je, dejansko je zelo verjetno, da vas bo že opravljeno delo takoj privedlo do odgovora, ki je *v bistvu* točen, in sicer: “*Želim doseči popolnost;*” a če ga pustimo v tej obliki, to nikakor ne zadostuje, kajti njegov resničen pomen lahko razumemo povsem napačno. Potreben je namen, ki bo izzval naslednje vprašanje, ki bo bolj približalo razumevanje:

VPRAŠANJE III: Kaj je popolnost?

KOMENTAR: Študij LEKCIJE I., nas skupaj z branjem drugih okultnih Spisov pripelje do takojšnjega odgovora: “*Popolnost je združenost z BOŽANSKIM BIVANJEM.*”

VPRAŠANJE IV: Kako dosežemo BOŽANSKO ZDRUŽENOST?

Odgovor: Tako da hodimo po OKULTNI POTI.

VPRAŠANJE V: Kaj je POT?

KOMENTAR: Ni verjetno, da bi lahko na vaši sedanji stopnji razvoja z jasnim razumevanjem povedali kaj je POT.

Zato bom podal odgovor v obliki, ki bo kot ključ, ki bi lahko odprl um za pravilno dojetje tega precej zlorabljenega in napačno pojmovanega Okultnega termina: *POT je ŽIVLJENJE, VEDNONASTAJANJE.*

KOMENTAR: Na tej točki bo morda dobro, če se še enkrat vrnemo k Lekciji I. in znova preučimo vse, kar smo tam povedali v zvezi z ŽIVLJENJEM in njegovim edinim svojstvom, VEDNONASTAJANJEM. Iz omenjenega in s preučevanjem Človeka, simbola ŽIVLJENJA, lahko pridete do razumevanja, da tudi v človeškem bitju obstaja Vednonastajanje, ki ustreza, ali bolje, ki bi moralo ustrezati, tistemu BOŽANSKE TROJICE. Glede na to, kakršen človek je, njegovo Vednonastajanje dejansko ne predstavlja resnične ustreznosti BOŽANSKEMU SVOJSTVU, kajti vsi aspekti njegovega zavestnega Bitja prehajajo v istovetenje s tisto drobno iskro, ki jo imenuje

Jaz, ne pa z neskončnim plamenom edine resničnega JAZ, kar velja za vse druge aspekte življenja.

POT je EDEN simbolične Misterijske drame, katere odlomki so preživeli v Knjigi Genesis. Človek je bil pred PADCEM ne-samozavestno Bitje, ki je živelo v in katerega je gnalo, kakor vsa takšna Bitja, VEDNONASTAJANJE ŽIVLJENJA. Nato je v VRTU dvignila svojo glavo Kača - simbol Moči Evolucije, ki ustreza ENERGIJI, ki potaplja in nato zopet umika ZAVEST iz njenega negativnega aspekta, SUBSTANCE - in prinesla Adamu, ne-zavestnemu človeku, preko Eve, njegovega negativnega aspekta, Jabolko Znanja. Z ugrizom v ta sadež je prišel PADEC, kajti Adam se je zavedel, da živi; ker pa je svoje Bitje zaznaval le kot Senco, ki se oprijemlje zemlje, je ustvaril droben žarek Zavesti, ki je postal Sonce in Center njegovega sistema. Tako je med bitji človek edini brezdomec, ki se je sam pregnal iz EDNA, popotnik na POTI, kar mora ostati vse dotlej, dokler ne pride, znova preko Ženske, na zemljo ODREŠENIK, ga prime za roko in povede proti domu. Ta ODREŠENIK je Zavest Jaza, ki je duhovna in ne pozna nobene ločenosti od neskončnega JAZA, ki je ŽIVLJENJE. Ko se Odrešenik rodi in ga človek prepozna, preneha biti popotnik in znova postane, sedaj pri polni zavesti, del večnega VEDNONASTAJANJA.

Preko študija in razmišljanja, za katerega naj bi bili moji komentarji le sugestivne spodbude, bi morali v določenem času priti do odgovora na naslednje nadvse pomembno vprašanje:

“S kakšnim motivom iščem POT?”

In odgovor bi lahko bil:

“Želim si biti POT,”

ali, bolj jasno:

“Želim si biti VEDNONASTAJANJE.”

V takšnem bitju obstaja resnična ZDRUŽENOST, ki jo poznajo Mojstri Svete Znanosti in ki jo stalno iščejo vsi resnični Adepti in Učenci: nenehno,

večno delovanje v zavestnem istovetenju z VEDNONASTAJANJEM, večnim, nenehnim GIBANJEM, edinim svojstvom ŽIVLJENJA, kar samo po sebi ni nikakršni brezkončni počitek v Nirvani in tudi ne pasivna blaženost v naročju Boga.

Intelektualno razumevanje te predstavitve in njenih posledic je vse, kar si lahko prizadevate pridobiti vi, ki še niste Učenec. Kot nek dosežek je to pomembno, vendar pa ga ne bi smeli precenjevati, ali pa nanj gledati, kot da je kaj več kot le korak. Intelekt je zelo nujen instrument in bi ga morali v celoti uporabiti, vendar pa vam ne more podariti Zavesti Učenca. Lahko vas privede do tega, da vidite in spoznate Pot Novinca, vendar pa vam ne more podariti vizije resnične POTI, kajti VRATA IZ ZLATA se pnejo visoko nad Svetom Uma, na ravneh, h katerim lahko težite, a na katere se še ne morete povzpeti.

Gonilna Moč

S tem, ko ste spoznali naravo naloge, ki ste jo izbrali, in smer, v kateri leži vaše polje delovanja, ste osvojili ustreznosti dveh Elementov ŽIVLJENJA - ZAVESTI in SUBSTANCE, njenega negativa. Da bi se usposobili za gibanje proti svoji nalogi, morate sedaj osvojiti še resnično ustreznost tretjega Elementa, ENERGIJE, to pa je *Moč Interesa*. Nihče ne bo zanikal, da brez interesa ni mogoče, da bi nas delo vsrkalo. To pa je nujno, če naj bi ga opravili dobro in s koristjo za sebe in za druge. In če to velja za običajno nalogo, potem to neprimerljivo bolj velja za takšno nalogo kot je ta, ki je največja naloga, ki se je lahko loti človek. Zato, preden poskušate z gibanjem, zelo dobro preverite samega sebe ter se prepričajte, da imate Interes za delo, ki ga le-to zahteva.

Ob tem predlogu boste po možnosti, ali celo zelo verjetno, začeli dlakocepiti. Morda si boste mislili, da že sami odgovori na vprašanja dokazujejo, da imate resnični interes za delo. Trdili boste, da sploh ne bi preučevali teh lekcij, če ne bi bili globoko zainteresirani; a ne bodite preveč samozavestni.

Nikakor ni preprosto ugotoviti, katera moč žene človeka. Samo-preiskovanje se ne bi smelo nikoli ustaviti in bi ga morali izpeljati preko vsake dostopne poti pristopa do poznavanja vašega Bitja. V ta študij nas z lahkoto potegne interes, ki nikakor ni interes za dejansko delo samo po sebi, ampak bolj želja po taki ali drugačni vrsti nagrade, ki naj bi po vašem mnenju sledila vložnemu naporu. Če je tako tudi v vašem primeru, potem vas vaši naporji ne bodo pripeljali do resnične POTI, ampak vas bodo od nje še bolj oddaljili, in sicer v nekakšno nekoristno parodijo le-te, saj vas bo vodil, tako kot skoraj vse ljudi, varljivi jaz, ne pa vaš Višji Jaz, resničen odsev vzvišenega JAZA. V vašem Bitju obstaja legija nižjih jaz-ov, od katerih se vsak nenehno bori, da bi ohranil svoj lasten obstoj in se okrepi tako, da bi si podredil oživljajočo Moč Interesa. Od teh zaslužnjevalskih nasilnih posvojiteljev ne moremo pobegniti drugače kot le z nepopustljivim samo-opazovanjem in samo-izpraševanjem.

Nikakor ni verjetno, da bo na začetku vaša motivacijska moč interes ali ljubezen do dejanskega dela. To je naravno in neizogibno, kajti narave dela dejansko zavestno ne poznate. V najboljšem primeru lahko upate, da boste o sebi zvedeli to, da vas žene žejja po znanju; in če ljubite znanje že zaradi znanja samega, potem niste zelo daleč. Če pa iščete znanje zato, da bi se odlikovali in si pridobili moč, ki jo prinaša posedovanje znanja, potem ste suženj nižjega jaz-a in se ne morete premakniti, dokler si ne pridobite svobode.

Med množico utvar, ki obdajajo povprečnega človeka, ni večje od te, ki ga veže na prepričanje, da je človek posamezna individualnost, ki živi in se giblje pod nadvlado posameznega Jaza. Res je ravno nasprotno. Človek je bolj neurejena armada, kot pa resnično samo-usmerjevalna entiteta. Nima trdne lastne poti, ampak ga žene kateri koli od skoraj neskončnega števila jaz-ov, ki mu trenutno uspe nadvladati svoje tovariše zaradi pogojev, ki so zanj ugodni. Človek nespametno misli, da ima Svobodno Voljo, dejansko pa nima nič takega. Ne posiljuje ga nobena izven-kozmična Moč, ampak gre le za to, da armada, ki sestavlja njegovo Bitje, ne pozna nobenega po-

veljnika. Če boste podvomili v resničnost mojih besed in mislili, da imate Svobodno Voljo, poskušajte začeti z nekim tokom delovanja in ga ohraniti, ne da bi skrenili od vnaprej zastavljenega cilja. Če boste skrbno opazovali svoje odzive, boste odkrili, da poskušate nekaj nemogočega. Takoj, ko boste izbrali svoj tok, bo postal jaz, ki ga je izbral, predmet napada množice drugih jaz-ov, od katerih bo vsak poskušal doseči lastno prevlado. Res je, da se vam lahko na koncu uspe, ob opotekanju in po stranskih poteh, prebiti do vašega cilja, toda ta uspeh ne pomeni, da ste izrazili delovanje Resnične volje, saj pri tem niste ohranili premočrtnega toka. *Znamenje Svobodne Volje je ohranjanje premočrtnega toka, ne pa doseganje nekega cilja.* V podporo temu, da ima človek Svobodno Voljo, pogosto navajajo velike osvajačce in svetovne voditelje, ki naj bi na poti, ki pelje naravnost proti njihovem cilju, navidez premagali vse ovire. Toda ta argument ni trden in kaže na pomanjkanje razumevanja tega vprašanja. Pri doseganju svojih ciljev ti ljudje izražajo *Močno*, ne pa *Svobodno Voljo*, kar lahko velja tudi za vas. Toda med *Močno* in *Svobodno Voljo* je globoka razlika. *Močna Volja* sploh ni volja, ampak objavljanje nenormalno razvitega ločenega jaz-a - z drugimi besedami - želje. "*Močna Volja dosega pridobitve preko konflikta, medtem ko Svobodna Volja ohranja v trdnjavi, ki je ni mogoče napasti, mir.*" *Močna Volja* je manifestacija povsem ločenega jaz-a. *Svobodna Volja* pa je manifestacija Jaza, ki je harmonično povezan z Zakoni ŽIVLJENJA. Preučite nezavedno elementarno delovanje, ki se neizogibno odvija brez napora: v njem se manifestira *Svobodna Volja*, pa čeprav to ni manifestacija zavestnega Bitja; a predstavljajte si človeka, ki je samo-zavestno poistoveten z ŽIVLJENJEM, pa boste v elementalnem delovanju videli resnične ustreznosti njegovih dejanj. To, precej napačno razumljeno vprašanje, bomo nekoliko bolj osvetlili v kasnejših lekcijah.

VELIKO DELO, doseganje zavestne združenosti z ŽIVLJENJEM, z VEDNONASTAJANJEM, zahteva preobrazbo viharних množic nižjega jaz-stva v disciplinirano armado, v celoti podrejeno človekovemu Višjemu Jazu, priči in simbolu edine resničnega JAZA. Začne se s prvim vprašanjem, ki

ga Višje Bitje Aspiranta naslovi na nižje, in konča s tem, kar so stari Mojstri poimenovali stanje PREPROSTOSTI - stanje, ki ga simbolizira formula: "Jaz SEM Jaz." V tem PREPROSTEM stanju se Jaz poistoveti z JAZOM in prepozna samega sebe v njegovem edinem svojstvu VEDNONASTAJA-NJU, v Nepojavnosti discipliniranega Bitja, ki je bilo nekoč neurejeno nižje jaz-stvo.

Začetne težave

Kako se prepričati, da je trenutni Opazujoči Jaz resnično Višji Jaz, ne pa masker, je problem, ki muči številne Učee. Možen je le en odgovor: *v celotnem veselju izven NAJVIŠJEGA JAZA ni nobene druge gotovosti*. Ne iščite gotovosti, kajti to je iskanje nagrade in pomeni živeti v Času, ne pa v Večnosti. Dokler ste še Novinec, dokler še niste Mojster Modrosti, ki za trenutek postoji na Zadnjem Pragu, ko je za njim ves človeški cikel, ne boste imeli gotovosti, pa še takrat le glede vseh človeških stvari, ne pa glede vseh BOŽANSKIH. O naravi te gotovosti ne more govoriti noben človek, pa čeprav imate nenehno ob sebi njeno pričo in simbol, kajti ni trenutka, ko ne bi stali na zaključku nekega cikla izkušnje in na pragu drugega. Gotovi ste le v to, kar ste v celoti izkusili; kajti to, kar je bilo v tej izkušnji realno, se je vsrkalo v vaše Bitje in postalo njegov del. V to, kar ste, v vaše Bitje, ste gotovi. Nekateri bodo tej trditvi ugovarjali in rekli, da niso gotovi v nobeno stvar; a to je le zato, ker razmišljajo v okviru intelektualnih in osebnostnih meja, ne da bi vedeli, kaj pomeni gotovost. Jaz je tisti, ki podarja gotovost, ne pa instrument, preko katerega se Jaz izraža. Ne morete reči "JAZ SEM," ne da bi izrazili gotovost. Negotovost se pojavi takrat, ko poskuša razumeti Bitje intelektualna zavest, ki je neskončno manj dojemljiva kot Jaz. Kako lahko delec spozna celoto? Ali um išče svoj lastni obstoj? Ne, išče le tisto, kar ni on sam. V to, kar SEM JAZ, sem gotov, in glede tega ne postavljam vprašanj. V tisto, kar nisem jaz, pa nimam nikakršne gotovosti in se glede njega morda sprašujem. A ne sprašujte se zaradi gotovosti, kajti želja po gotovosti je želja po posestih; Učenec pa ne skuša posedovati, ampak BITI.

Trenutno Opazujoči Jaz ni nikoli resnični JAZ, kajti JAZ je ŽIVLJENJE, ki obstaja, a ni objavljeno. Opazujoči Jaz je od trenutka svojega svitanja le odsev, priča in simbol ŽIVLJENJA, ki je neskončna SVETLOBA, ki pa v trenutku, ko postane dejavna, takoj preide v senco, v fazo edinega svojstva, v VEDNONASTAJANJE. Kot taka takoj postane predmet opazovanja in iskanja drugega in globljega Jaza; in iz tega razumevanja se je porodil starodavni Hermetični KLJUČ do okultnega napredovanja, ki bi ga lahko podali tako:

“IZPRAŠUJTE IZPRAŠEVALCA,
OPAZUJTE OPAZOVALCA,
PRESOJAJTE SODNIKA.”

Najdimo korist in interes v tem procesu nenehnega samo-izpraševanja in samo-opazovanja, pa bo neumnost iskanja gotovosti ali kakršnega koli trdnega rezultata postala očitna. Hermetični KLJUČ nam bo, če ga bomo uporabljali pravilno in marljivo, odprl vsaka vrata, ki zapirajo pot Učecemu, pri čemer pa moramo, preden dosežemo resnično spretnost pri njegovi uporabi, opraviti precej dela in preseči marsikatero težavo.

Podrobna obravnava vseh težav, ki vas lahko doletijo pri začetnih korakih, nikakor ni mogoča, kajti njih število je neizmerno; vendar pa nam lahko že obravnava enega ali dveh prevladujočih tipov pokaže, kako bi lahko premagali vse ostale. Le redki verjamejo, da lahko širitev zavesti spremljajo raznovrstne nevarnosti, kajti le redki razumejo, da so misli in čutenja dejavna bitja, živi jazi, od katerih skuša vsak in vsi vladati Bitju in imeti v ujetništvu Višji Jaz, ki bi se sicer umaknil iz njihovih pasti v združenost z ŽIVLJENJEM. Za nepoučenega človeka v njegovi notranjosti ne obstajajo nobeni sovražniki, nobene ječe, nobene pasti, kajti je le slep suženj, ki živi v ječi in se giblje, ko se sploh giblje, le od ene kletke do druge. Toda ob njegovem prvem naporu, da bi se gibal v zavestni svobodi, se vse to spremeni. Že ob prvem vprašanju, ki ga Višji Jaz naslovi na nižjega, se sovražnik razkrije in izbere za cilj napada Spraševalca. Naskok se lahko odvije v eni izmed ne-

štetih oblik, vendar pa bodo v nadaljevanju podani primeri pokazali, na kakšen način se lahko lotimo vseh.

(1) Recimo, da določen red misli in čutenj - dejansko pa hierarhija nižjih jazov - nenehno žene Bitje na poti in v dejanja, ki so ozka in nekoristna. Nazadnje se vaš Višji Jaz prebudi iz svoje otrplosti in prepozna ta nižja bitja takšna kot dejansko so ter določi cilje, proti katerim se gibljejo. Za trenutek se osvobodi svoje ječe in postane nedosegljiv za svoje ječarje, a le za trenutek. Njegovi sovražniki proti njemu hitro sprožijo napad, naskok, ki v zavesti prevzame neraziskano obliko množice *izgovorov* za dejanja njihovega nasprotnika. Kakor vas je že nedvomno, vsaj pol-zavestno, poučila izkušnja, ubežnika pogosto preplavijo ti izgovori in ga še enkrat zaslužijo, razen če ga ni na to že vnaprej opozoril bolj izkušen vodič, kakor je to sedaj v vašem primeru. Pa tudi opozorjeni in okrepljeni proti trikovi sovražnika ne boste imeli nobene gotovosti v trajno svobodo, kajti trdna drža in odboj prvega napada je le vabilo drugemu, bolj subtilne narave. Oblike, ki jih lahko prevzamejo legije nižjega jaz-stva, so čudne in nepričakovane; in ena od tistih, ki vas lahko zahrbtno ujamejo v svojo zanko, je tista *strahu in sovraštva*; ne strahu in sovraštva do zunanjih stvari, ampak do tega, kar radi imenujete *jaz sam*. Človek sicer po svojem prepričanju pogosto preseže nižjo željo, a to le tako, da ga nato obsedeta strah in sovraštvo jaza, ki se v njej manifestira. Njegovo stanje se ne izboljša, ampak prej poslabša, kajti strah in sovraštvo ga potisneta v še tesnejše istovetenje z njegovim nižjim bitjem kot to lahko opravi manifestacija tistega Bitja, za katerega si domišlja, da ga sovraži ... Strah in sovraštvo do nižjega jaza je za tistega, ki ne pozna nobene druge zavesti kot le osebnostno, morda lahko pravilno, a je v celoti napačno za Učečega, ki se je začel gibati po OKULTNI POTI. Ne razmišljajte o nobenem bitju, najsi o sočloveku ali o nekem aspektu vašega lastnega jaz-stva, kot o prijatelju ali sovražniku. O vsakem in o vseh razmišljajte le kot o učiteljih - kot o služabnikih, ki vam prinašajo izkušnjo, hrano, s katero podpira svojo rast vaše resnično Bitje.

(2) Ko se zdi, da ste premagali in odgnali vse sovražnike in ko začne Jaz kontemplirati o svoji zmagi, bodite pripravljeni, kajti takrat se vam začenja nevidno približevati sovražnik v svoji najbolj subtilni in nevarni preobleki. Zagrabil in zvezal vas bo brez opozorila, brez vedenja, da ste napadeni. In ime vašega zavojevalca je *Duhovni Ponos*. Nekateri bi ga imenovali Pravičnost do samega sebe. To je prepričanje, da ste, zato ker ste se znebili pasti določenih nižjih želja, čutenj in misli, nekaj *dosegli*. A razmišljanje o tem, da *ste nekaj dosegli* pomeni, da zapuščate mirni objem VEDNONASTAJANJA in se predajate ognjenim rokam jaza, ki prebiva v ločenosti. Ta manifestacija ločenega jaz-stva, ki jo imenujem Ponos, je v svojih aspektih mnogostranska. Je pravi Kralj nižjih svetov. In dokler ni razbita njegova moč, ni mogoča nikakršna resnična zruženost z ŽIVLJENJEM. Nikakor ni odveč, če rečemo, da ste, če vam uspe paziti in se ne vezati na Ponos, naredili vse, kar lahko naredi Učeči, da ostane na poti Nastajanja. Skrivnostna drama, pri kateri sodelujemo po Mojzesovih knjigah Starega Testamenta, nas izjemno lepo uči posebne lekcije. V tej zgodbi Mojzes predstavlja simbol človekovega Višjega Jaza, otroci Izraela pa simbol njegovega Nastajajočega Bitja. Iz Egipta, čisto materialnega življenja, je Mojzes popeljal Izraelce v Puščavo, ki je subjektivno, mentalno-čustveno kraljestvo. Vodil jih skozi Puščavo, jih varoval pred nevarnostmi, premagoval njihove sovražnike in jim predal “Božje” zapovedi. Povedel bi jih lahko tudi preko reke Jordan, preko Praga Duhovnega Življenja, v Obljubljeno Deželo, na OKULTNO POT, a ga je zadržal Ponos. *Skale* ni razbil in iz nje ni izvabil *Vode*, Duhovne Energije, ki ohranja življenje v puščavi, v imenu Gospoda, simbola ŽIVLJENJA, ampak zaradi ponosne odvisnosti od svoje lastne moči. Zato je množico preko Jordana popeljal nekdo drug.

Da bi porazili Ponos v vseh njegovih subtilnih preoblekah, je potrebno nenehno spoštovati pravilo: “*Izprašujte Izpraševalca, opazujte Opazovalca, presojajte Sodnika.*”

Navade

Samo-opazovanje in samo-raziskovanje se hitro, čeprav je na začetku težavno in po svojih rezultatih negotovo, razvije v vzpostavljeno navado. In kot tako postane najboljše, dejansko edino gotovo sredstvo za nadzorovanje ostalih navad, od katerih so mnoge vzrok za trošenje energije in predstavljajo oviro za napredovanje. Ker je ustrezno razumevanje navade nujno, bom temu vprašanju sedaj posvetil nekaj prostora.

Obstajajo trije glavni tipi navad: (a) Nezavedne navade, ki se izražajo preko samodejnega delovanja. (b) Pol-zavestne navade, ki se včasih izražajo preko samodejnega ali pol-samodejnega delovanja, včasih pa z zavednim vedenjem lastnika. (c) Zavedne navade, ki so bolj pogosto znane kot želje in strasti in ki se jih lastnik v celoti zaveda, a jih ne more nadzirati ali se jim odpovedati.

(a) Nezavedne navade

Celotno življenje telesa, ki ni povezano z voljnimi mišičnim delovanjem je očiten primer delovanja nezavednih navad. Človekovo telo, kakor tudi telo vsakega drugega živega bitja, se je porodilo v preprosti protoplazmični celici. Vladajoči princip v tej celici pa je sedaj Jaz v človeku. Z delitvijo in nadaljno poddelitvijo se je celica razvila v popolnoma razvito telo. V tem procesu se je njen vladajoči princip prenašal z ene celice na dve naslednji, nato na štiri in tako naprej ter s tem nekako puščal za seboj svoje lastne kopije, da bi vladal celicam in celičnim skupinam, ki jih je nekoč nadziral. Tako je vsaki podaril navado, ki se sedaj manifestira samodejno. Skrbno preučite to predstavitev, ker je pomemben ključ za razumevanje. K njej se bom vrnil v eni od kasnejših lekcij in jo obravnaval z drugega zornega kota.

Novinec v Okultizmu se s čisto nezavednim življenjem svojega Bitja sploh naj ne bi ukvarjal. Nikakor ne bi smeli narediti poizkusa, da bi se seznanili z Bitji (z vsemi aspekti JAZA), ki so dejavna v življenju celice in organov ali pa da bi se poskušali vmešati v njihove funkcije, kajti tak poskus se lahko

konča z najbolj pogubnimi motnjami - z boleznijo, nespečnostjo, celo smrtjo in še čim slabšim. Dela o Hatha Jogi, ki so jih napisale osebe, ki nimajo resničnega znanja in ki jih prebirajo še bolj nevedni študentje, so ploviti vzroki za poškodbe neumnih začetnikov v Okultizmu, poškodbe, ki so pogosto nepopravljive narave. Da se je mogoče zdraviti in ohranjati zdravje z osredotočanjem "volje" na telo ali na katerega koli od njegovih organov, je ena izmed največjih utvar. Res je povsem nasprotno; kajti, čeprav lahko s takšnimi sredstvi pogosto pride do rezultatov, ki se omejenemu umu običajnega človeka lahko zdijo dobrodejni, jih povsem zasenčijo poškodbe, ki jih le-ti povzročijo drugim področjem Bitja in ki so globljega in bolj subtilnega značaja; in najbolj pogubne od teh se lahko manifestirajo šele v kakšnem drugem življenju. Resnično Duhovno Zdravljenje se odvija na povsem nasproten način, in sicer s popolnim umikom zavestne pozornosti iz telesa ter s povezovanjem Jaza z ŽIVLJENJEM. Ko jo dobro razumemo, nam tista visoko okulturna knjiga, Biblija, to jasno pove. Od kod prihaja Jezusova zdravilna moč? Rečeno je, da preko VERE zdravljenih. Ta VERA je pomenila brezpogojno sprejemanje Njega takšnega kot je bil, kot človeškega utelešenja Bitja, ki se je v celoti poistovetilo s samim ŽIVLJENJEM, tako da je zdravljeni delil to isto združenost. Tisto, kar je združeno z BOŽANSKO TROJICO, ne more biti drugačno kot popolno.

(b) *Pol-zavestne navade*

Pod ta naziv so vključene dejavnosti telesa in zelo raznovrstne dejavnosti subjektivne narave. Čeprav se povečini manifestirajo samodejno, pa le-te lahko, če na njih usmerimo pozornost, ozvestimo. Za razliko od navad razreda (a), ki so, kakor sem razložil, kreacije nezavednega vladajočega principa primitivnega Bitja, prave ustreznosti ŽIVLJENJA, so vse pol-zavestne navade kreacija človeka, ločenega Jaza - aspekti, v katerih je bil nekoč dejaven, a iz katerih se je deloma umaknil in pustil da delujejo deloma neodvisno. Zaradi tega jih lahko spoznamo in nadziramo, preobrazimo ali za-

tremo. Učechemu prinašajo polja izkušnje, na katerih lahko pobere precej tega, kar je pomembno.

Zaradi boljšega razumevanja tega področja obravnavajmo poseben primer pol-zavestne navade. Takšen primer je moč hoje, pa čeprav je običajno ne uvrščamo med slednje. Medtem ko sposobnost stati in se gibati med svojim razvojem v otroštvu vsrkava celotno človekovo zavestno pozornost, pa z odraščanjem Jaz postopoma odmika svoj nadzor in ga vse bolj in bolj prepušča notranjemu aspektu, tako da je odrasel človek sposoben hoditi hitro in z gotovostjo ter z mislimi, ki sploh niso povezane s to dejavnostjo. Praktično ima vsak človek tovrstno izkušnjo in ve, da se dejavnost izvaja izredno učinkovito, s čemer ima dokaz, da nadzor izvaja jaz, ki je sposoben delovati brez povezave z Vladajočim Jazom.

Jaz, ki se manifestira v moči hoje, je le eden od velikega števila tistih, ki na podoben način služijo človeku. Če preverimo številne ustaljene dejavnosti civiliziranega človeka, ki se odvijajo pol-zavestno ali pogosto v celoti nezavedno, kot so recimo oblačenje in slačenje, sedenje na stolu, pisanje, uporaba noža in vilice ter številne druge - vidimo, da so te dejavnosti, ki so nekoč tako kot hoja zaposlovale vso pozornost Jaza, sedaj pod nadzorom nevsiljivega aspekta, ki deluje kot služabnik Jaza, tako da lahko ta opravlja svoje višje delo.

Praviloma ti podrejeni jazi delujejo najbolj učinkovito takrat, ko jih sploh ne moti pozornost Višjega Jaza. Tako lahko na primer človek z lahkoto in povsem varno hodi po razgibani in ozki poti z umom, ki je poln abstraktnih idej. Ko pa mora pozornost usmerjati na polaganje stopal in ohranjanje ravnotežja, postane napredovanje polno truda in težavno. Iz takih dejstev se lahko porodi predstava, da se Jaz vzpenja ali razvija v vse večjo in večjo svobodo, in sicer ne na mejnikih "mrtvih jazov," ampak na živih aspektih, ki ga postopoma osvobajajo nujnosti, da bi opravljal dolžnosti, ki so nekoč zaposlovale celotno njegovo pozornost. Ali, če to idejo postavimo na drugačen način: Jaz se z nenehno vzgojo lastnih aspektov, ki prevzemajo njegovo mesto, osvobaja za vzpon v vse širša področja Bitja. Bolj popolno, ko

jih vzgaja, bolj popolno ti delujejo in bolj nevezan na in nezaveden njih delovanja postaja, ko jih zapušča.

Ti raznovrstni predlogi niso predstavljeni kot točke določene *informacije*, ampak kot spodbude za razmišljanje, kar je dejansko skoraj vse, kar podajam v teh lekcijah.

Pogosto se dogaja, da izvajajo nižji jazi, ki so odgovorni za nadzor ustaljenih pol-zavestnih dejavnosti, svoje dolžnosti neučinkovito; to pa zato, ker jih je nepopolno izuril nepopolni Vladajoči Jaz. V takih primerih ti, namesto da bi pomagali Vladarju do večje svobode, slednjega nenehno ovirajo. V otroštvu smo lahko na primer slabo razvili spretnost hoje, zaradi česar sedaj, v odrasli dobi, noga podrsava in se spotika, telo pa zaustavlja, truda polno napredovanje pa odvrča Jaz od njegovih višjih dejavnosti. Kakšno je zdravilo? V takem primeru bi se moral Višji Jaz obrniti nazaj, aktivno prepoznati slabega služabnika, ga izriniti z njegovega položaja in sam prevzeti nadzor. Tako lahko, z voljo in pozornostjo, prevzgoji telo za učinkovito hojo in nato postopoma umakne svojo pozornost ter prenese nadzor na poslušen nižji aspekt, ki sčasoma lahko postane relativno neodvisen.

Skrbno preučite naslednji odstavek in poskušajte prepoznati njegovo uporabnost, kajti vsebuje skrivnost urejanja, ne le raznovrstnih ovirajočih navad, ampak tudi škodljivih nižjih jazov. Najsi se nižji jaz, ki ga obravnavamo, manifestira v objektivni ali v subjektivni dejavnosti, v obeh deluje ista tehnika: najprej Vladajoči Jaz jasno prepozna krivca, kar seveda vključuje ločitev od njega; nato se premišljeno spusti in izključi kršitelja z njegovega položaja ter ga dejansko izniči tako, da ga vsrka v samega sebe; ko pa za učinkovito delo izuri nek drug aspekt, se na koncu postopoma umakne in prepusti novega nameščenca, da deluje brez nadaljnjega vmešavanja. Ko postaja podrejeni jaz vse bolj učinkovit, njegov obstoj vse manj ovira pozornost Mojstrskega Jaza, dokler v svojem delovanju ne postane tako popoln, in s tem povsem neznan, da se, čeprav deluje individualno, dejansko poistoveti s svojim ustvarjalcem.

Ta in druge predstavitve niso, kar tudi ni njihov namen, jasno pojasnilo, ampak so po svojem značaju prej *simboli*. Tako je uporabnost pravkar podanih učenj zelo daljnosežna. Če jih bomo dojeli, bodo nudila razumevanje, ne le tehnike samo-nadzora, ampak celo tistih nejasnih vzhodnjaških nauk kot sta *Nirvana* in *Avitchi*. Resnična vrednost, ki jo imajo za vas te lekcije, ne bo prišla preko katere koli od točk določne informacije, ampak preko nove rasti, ki se bo začela odvijati v vašem umu ob poskusih, da bi jih raztolmačili. Učenje, ki je okultno v kakršnem koli pravem smislu tega termina, ne more biti nikoli predano v jasnih stavkih kot nek Priročnik. Obstaja naravni zakon, ki zahteva, da je podano le v obliki parabol ali alegorij.

Navade, ki so povsem jalove in ne prinašajo drugega kot le zapravljanje energije, lahko obravnavamo prav na opisan način, s to razliko, da jih, ko jih odložimo, nadomestimo z nekim aspektom Jaza, ki se manifestira v NEGIBNOSTI.

Včasih se zgodi, da se Jazu, potem ko je izključil s položaja nižji aspekt in delno vzgajil nadomestnega, ne uspe umakniti, tako da v veliki meri vztraja pri istovetenju z aspektom, ki bi ga moral zastopati. Na ta način ne zapostavlja le svojih višjih izkušenj, ampak tudi zlorablja področje, od katerega ima lahko koristi bolj primitivni jaz. Na primer: dober odnos do telesa je izjemno in koristno svojstvo, ki pa postane, če vsrka pozornost Vladarja Bitja, zlo. Če se tako zelo vključi v dejavnost, ki bi morala biti predana njegovemu nižjemu aspektu, postane Jaz ujetnik *Fizičnega Ponosa*. Edino gotovo sredstvo za izhod iz tega ujetništva pa je uporaba Hermetičnega KLJUČA.

Subjektivne navade - to je, ustaljeni načini razmišljanja in čutenja pol-samodejnega značaja - so včasih koristni služabniki Jaza. A, ko so neurejeni in neposlušni, kakršni so običajno, predstavljajo precej večjo oviro kot telesne navade. Njih prepoznavanje je veliko bolj enostavno kot prepoznavanje tistih, ki se manifestirajo v objektivni dejavnosti, kajti njihovo področje je precej bližje tistemu Jazu, zaradi česar se z njimi veliko lažje po-

istoveti. Le redki ljudje poznajo resnično osvobojenost od suženjstva mišljenskih in čutenjskih navad. To velja tudi za Učččega, pa čeprav je seveda slednji manj vezan kot povprečen človek. Samo-opazovanje ni vedno dovolj, da bi se jih osvobodili, vendar pa je na srečo za tiste, ki so jo pripravljene sprejeti, vedno pri roki pomoč.

Ko pravim, da je pri roki pomoč, me ne smete razumeti napačno. Ne trdim, da na tiste, ki jo potrebujejo, stalno čaka nek Adept Učitelj ali pa nekdo, ki ima tako kot jaz, le osnovno okultno znanje. Pomoč, o kateri govorim, je tista, ki jo lahko prejme vsak inteligenten človek od prijazno kritičnega ali iskreno kritičnega prijatelja, če jo je le voljan sprejeti in uporabiti. Na nesrečo le redki, če niso pravi učenci, izražajo dovolj inteligence in morajo zato, kot svet na splošno, še naprej trpeti sami.

A kaj lahko naredi prijatelj ali knjiga, če pomeni vaše posvečanje pozornosti njemu ali njej le priklic tistih potez v vašem značaju, ki izzovejo vroče prepiranje o banalnostih, nerazumno vztrajanje pri vaših osebnih mnenjih, iskanje tega, kar vas "razlikuje" od drugih, izogibanje kritiki z navideznim strinjanjem z vsakim človekom in značilnosti podobne narave, ki so preveč številne, da bi jih lahko naštevali in ki vse kažejo na to, da ste suženj upornih nižjih jazov. Vaš pomočnik ne more bojevati bitk namesto vas, lahko pa vam pomaga, če z njim sodelujete, spoznati vaše zaslužnevalce takšne kot so, tako da se lahko do določene mere izognete njihovim pastem. Vse ostalo morate izbojevati sami, zmagati ali opešati z lastno močjo ali pomanjkanjem moči; a zmago boste na koncu gotovo dosegli, če si boste zapomnili in delovali v skladu z nezmotljivim "pravilom bojevanja": *"Izprašuj Izpraševalca, opazuj Opazovalca, presočaj Sodnika."*

Pravkar omenjene iracionalne težnje, pa tudi druge, ki so še bolj moteče in ovirajoče narave, so zelo pogosto manifestacije primitivnih jazov, ki sedaj, ker jim je bilo zaradi represivnega doma, šole ali družbenih pogojev onemogočeno normalno izražanje v otroštvu ali mladosti, na ta način iščejo izhod. Nikakor ni pretirano, če omenimo, da imajo le redke civilizirane osebe kakršno koli racionalno osnovo za svoje prevladujoče mentalne in čustvene

navade. Male jaze, ki se manifestirajo na ta način, je zlomila in pokopala teža naših neuravnovešenih civilizacijskih pogojev, tako da zaradi pomanjkanja vseh normalnih sredstev za izražanje svojih energij najdejo nadomestek v teh deviantnih oblikah. Civilizirano človeštvo je dejansko suženj legije skritih demonov, ki bi jih lahko, ko bi jih le uspeli videti in razumeti, prepoznali za glavni, če že ne edini vzrok za brezčutne spore in strah pred spori, ki napolnjujejo svet z nesrečo. Aspirant bi te stvari moral razumeti, kajti Princ Miru, njegov Višji Jaz se mora, slej ko prej in na že opisan način, spustiti v nižje ječe, kot duhovnik med hudičke teme, jih povezati s svojim lastnim Bitjem ter se znova dvigniti in na njihovem mestu pustiti serafine svetlečih kril.

Psiho-analiza

Učecemu se lahko zdi, da bi moral biti proces, ki se imenuje Psiho-analiza, hitrejše sredstvo za obravnavo ovirajočih subjektivnih navad kot pa to, ki ga ponujam jaz. Zato morda ne bo odveč, če temu vprašanju posvetim kakšno besedo. Filozofija, ki jo predstavljam in teorija Psiho-analize imata očitno precej skupnih točk, pa čeprav se slednja izraža z zelo drugačnimi termini in nima tiste univerzalne osnove, ki jo ima Okultizem. Med praksami, ki jih priporočam in tistimi Psiho-analize prav tako obstajajo ustreznosti, vendar pa se pri tem povezava med temi dvema sistemi tudi konča. Okultizem dejansko ni v sporu s Psiho-analizo; ne zato, ker lahko delujeta na istem področju, ampak zato ker sta njuni področji delovanja povsem različni. Okultizem se dejansko začne tam, kjer se konča Psiho-analiza. Slednja je posebna in pogosto zelo učinkovita metoda obravnave določenih psiholoških bolezni, medtem ko je Okultizem le za tiste, katerih psihično zdravje je nadpovprečno. Pri tem vztraja že uvodna lekcija, vendar pa ne bo nobene škode, če to potrdimo še enkrat. Psiho-analitik je podoben zdravniku, Učitelj Okultizma pa trenerju atletov. Bolna oseba odhaja k zdravniku zato, da bi slednji *nekaj naredil zanjo*. Zdrava oseba gre k inštruktorju, da bi se naučila, kako lahko *za sebe naredi čim več sama*.

V okultizmu so tisti, ki nič ne prispevajo k delu, deležni le zmede in razočaranja. “Tisti, ki ima, mu bo dano; in tistemu, ki nima, bo vzeto celo še tisto, kar ima,” se zdi trdo reklo, pa vendar izraža le globoko resnico. Niti najvišji učitelj, niti najvišje Bitje v vesolju, ne more podeliti znanja in moči tistemu, ki mu primanjkuje zmožnosti za učenje. Nepripravljeni, ki zahtevajo, da bi se jih učilo, ne morejo pridobiti nič, če učitelj odgovori na njihovo nadlegovanje; nasprotno, ker se takoj navežejo na njegovo avtoriteto, izgubijo še tisto malo moči samo-usmerjanja, ki so je imeli pred tem. V tem, kar učim, ni nič novega. Vsak učitelj, velik ali majhen, je skozi vsa obdobja učil isto. Rečeno je bilo:”*Prositate in boste prejeli.*” In to je resničen rek. Nevedni in nepripravljeni sprašujejo, vendar pa je mera njihove prošnje njihova lastna ozka nevednost, tako da ne pritegnejo odrešitelja, ampak zaslužnjevalca, ne vodiča, ampak zavajalca. Pazite se učitelja, ki vam zagotavlja, da sta delo in pot lahka in prijetna; takšen je, če že ne premišljen zavajalec, pa vsaj slep voditelj slepih. Če boste pravega učitelja nadlegovali prezgodaj, vam bo sicer skušal pomagati, vendar to tako, da vas bo prebudil za poznavanje strahovitih ovir, ki se prekrito skrivajo v vaši notranjosti in ki jih je potrebno preseči preden lahko naredite en sam korak proti znanju.

Zavestne navade

Vsi aspekti značaja, s katerimi se zavestno in ponavadi istoveti Jaz, so Zavestne navade. Nekatere so znane kot kreposti, druge kot razvade, vendar so za Okultista vse dobre, kajti vse, najsi Jazu podarjajo svobodo ali pa ga začasno zaslužnjujejo, slednjemu nudijo raznovrstne izkušnje, brez katerih ne more napredovati. Na poti nižjega jaz-stva ne obstaja nobena takšna stvar kot so pozitivne razvade ali zla, kajti zgrajena je iz Bitij, ki so primitivna in nerazvita in katerih dejavnosti so v celoti pravilne in dobre v odnosu do področja, kateremu pripadajo. Sestop Višjega Jaza z njegovih vzvišenih kraljestev, nasilno prilaščanje funkcij nižjega jaza ter zavestno obvladovanje nižjih legij, pa je (kot smo že opisali) res zlo, če ga opravi Jaz, ki se je dotaknil resničnega znanja - edino resnično zlo v vesolju. Vendar pa je

največje dobro, če se Jaz spusti zato, da bi se ponovno dvignil in pustil za sabo povzdignjene in poslušne množice, da delujejo tako kot jih je naučil; to je dejansko delo Krista, ki ga je On opravil v Peklu.

Ni moj namen, da bi se na tej stopnji lekcij preveč na široko ubadal z zavestnimi navadami, kajti to vprašanje pripada, v takšni ali drugačni obliki, celotnemu nizu in ga ni mogoče razumeti v popolnosti, dokler nismo preučili vseh lekcij. Vse, za kar je bila načrtovana ta lekcija, je le splošen obris praktičnega dela; obris, ki se bo, upam, postopoma napolnil in postal podrobna slika šele ob preučevanju in delu ob kasnejših lekcijah.

Navade prevladujočega značaja, ki delajo Učecemu največ težav, so vladajoče strasti in želje, ki nas silijo v dejanja, ki se zdijo Presojajočemu Jazu nekoristna, če že ne dejansko zla. Pogosto prevzamejo za začetnika na tej Poti množice običajnih posvetnih želja videz uničujočega bremena; njegov največji problem pa postane to, kako naj to breme prenaša in zmanjša njegovo težo. Tudi tukaj, tako kot povsod drugod, lahko s pridom uporabimo KLJUČ, "*Izprašuj Izpraševalca, opazuj Opazovalca, presojaj Sodnika,*" primer, ki sledi, pa nam ilustrira njegovo rabo:

Če se boste zavedli vztrajnega klica nižjega jaza v obliki običajne posvetne želje, potem ravnajte tako: priključite iz globljih kraljestev Bitja Jaz, ki je manj vezan kot tisti, ki posluša klic želje in jo ima za nadležno. Bodite Sodnik sodnika in ga povprašajte naslednje: zakaj si tako vznemirjen in obsojajoč? Ali te obsojanje osvobaja vezanosti na to bolj primitivno Bitje, ki se tako vztrajno bori za to, da bi se izrazilo? Gotovo ne. Nasprotno, tvoja drža te istoveti z Bitjem, ki ga obsojaš, kar bi moral spoznati, če se boš za trenutek ustavil in pomislil, kajti imenuješ ga "Jaz." Tako se vpletaš v boj, za katerega ne veš kako se bo končal. Svojega zaslužnjevalca držiš v šahu, tako kot on tebe, da se vrtita v zaprtem krogu, ne da bi dosegla svobodo, ki si jo želita. To je stanje, ki ne more trajati, saj je v nasprotju z Zakonom Nastajanja. Mora se končati, in sicer na enega od dveh možnih načinov: tvoja *senca* se lahko izkaže za močnejšo in te potegne v istovetenje s sabo, v izražanje, po katerem hrepeni. Potem ko bo zadovoljena, bo za določeno obdobje spro-

stila svoj prijem in ti zopet omogočila dovolj svobode, da boš lahko prepoznal svoje nesrečno suženjstvo. Po drugi strani pa lahko na videz prepusti zmago tebi in se izčrpana potopi v navidezen sen ali smrt; a pazi se, kajti niti ni mrtva niti ne spi; ko boš najbolj poln zaupanja in najmanj oprezen, se bo dvignila, naskočila tvoje lastno notranje kraljestvo in te v subtilni in nepričakovani obliki napadla precej bolj strašno kot prej ter te zapustila v precej slabšem stanju kot v predhodnjem primeru.

Tako lahko v vas govori Sodnik sodnika; in če ga upoštevate, se bo k njemu povrnil vaš vpleteni Jaz in se spojil z njim. Z njegovim širšim in bolj jasnim videnjem boste dosegli resnično dojemanje svojega hrupnega nižjega aspekta in naravo njegovih zahtev. Lahko se izkaže, da ni nič drugega kot le stara, utrjena navada - jaz, ki še vedno vztraja, pa čeprav je že dolgo tega izčrpal področje, po katerem se giblje, ob praznem tavanju, da bi ohranil svoje ločeno življenje. Če je temu tako, potem z njim ni težko opraviti, kajti ko ga jasno vidite, lahko sestopite in se soočite z njim, se znova umaknete ter na njegovem mestu pustite NEGIBNOST. Toda - in to je bolj verjetno - lahko se izkaže za nek aspekt, ki se doslej še ni primerno izrazil in se zato z njim še ni mogoče soočiti in ga vsrkati. Izraz, ki ga zahteva, je pravilna in potrebna oblika izkušnje, brez katere se vaše Nastajanje ne more nadaljevati in ga morate zato sprejeti. Ob vašem sedanjem načinu življenja lahko to opravite, ne da bi se pri tem vpletli in se vezali na Sodnika sodnika, s *svobodno voljo* in brez kakršnega koli občutka, da vas je potegnil navzdol in zasušnil. Jaz, ki prejme svobodo le po volji Višjega Jaza je služabnik in ne gospodar. Razumevanje tega pomeni posedovati skrivnost Miru in Moči.

Zavestne navade včasih imenujemo *apetiti*, kar ni neprimeren izraz, saj izražajo željo po izkušnji, ki je hrana, od katere živijo in rastejo realna Bitja. Tako kot tako-imenovani fizični apetiti, so tudi te želje včasih resnični pokazatelji potreb Bitja, drugič pa varljivi vodiči, ki poskušajo zadovoljiti jaz, katerega izražajo, s potrošnjo materiala, ki ni nujen in ki ga ni moč uporabiti. Potrpežljivo samo-opazovanje bo vedno razkrilo pravi značaj nekega apetita. Z varljivimi lahko ravnamo tako kot smo že opisali, in sicer tako,

da se pri vaših poskusih stalno spominjate, da jih morate nadzirati in disciplinirati ter da pred vašimi napori vzpostavite povsem nevezano držo. Brez tega ne moremo pričakovati dobrih rezultatov. A pod oddaljenim in pazljivim očesom Sodnika sodnika postajajo vsi ti aspekti jaz-stva - taki, ki se manifestirajo v ljubezni po moči, ljubezni po bogastvu, ljubezni po kateri koli vrsti ugodja - vse maj zahtevni in na koncu izginejo ali pa se preobrazijo v višje ustreznosti samih sebe. V tej preobrazbi obstaja določena nevarnost, na katero moramo opozoriti, kajti višja ustreznost primitivne želje se lahko izkaže celo za večjega zaslužnjevalca kot njen prototip, če dovolimo, da se v njej razvije samo-zadovoljevanje. Izgubiti ljubezen po posvetnem ugodju samo zato, da bi jo nadomestili z bolj očarljivo ljubeznijo do bolj estetske oblike ugodja, ni nobena pridobitev, ampak izguba. To razkriva popolna zmota v običajnem nasvetu: "Uničite slabo navado tako, da jo nadomestite z dobro." Ne gojite nobene navade, ampak se navadite uporabljati KLJUČ.

Dokler nosimo človeško obliko, določenih apetitov ne moremo, tako kot je to v primeru nezavednih navad, v celoti vsrkati, kajti izražajo aspekte Bitja, katerih služenje je nepogrešljivo za obstoj in napredovanje. Apetiti po hrani, pijači in spolnih izkušnjah so najbolj očitni primeri te vrste. A vedeti bi morali, da ima vsak od teh tudi ustreznosti v globljem Bitju. Nobenega od teh ne moremo odstraniti, vendar pa lahko postajajo pod očesom Sodnika sodnika manj zahtevni. Poskusi, da bi jih nadzirali, disciplinirali ali izstradali do poslušnosti tako, da bi zavračali njih potešitev, je še slabše kot nekoristno, kajti vse, kar dosežemo na ta način, je le to, da preusmerimo njihove energije globlje v Bitje in podarimo njihovim skritim ustreznostim nenormalno in zlovesčo moč. Če na njih gledamo kot na zlo, kar velja za toliko dobrih ljudi - še posebej za okultiste le po imenu - pomeni, da smo na njih vezani.

Spolnost in spolni apetit, ki ga tako univerzalno obravnavajo kot problem, za Okultista ni problem, ampak globoko pomemben *simbol*, kar pa dejansko velja, čeprav v nekoliko manjši meri, tudi za vse druge apetite. Spolnost bomo obravnavali nekoliko bolj določno v naslednji lekciji, vendar pa nje-

nega celovitega pomena Učecemu ni mogoče razodeti med osnovnimi navodili.

Krepost in razvada

Ko začnete prvič pregledovati Življenje in svoje lastno Bitje, bodite pazljivi, da ne podležete napaki in začnete njune mnogovrstne manifestacije zaznamovati kot kreposti in razvade. Te stvari same po sebi niso niti dobre niti zle; glede na način, na katerega jih uporabi Višji Jaz, pa lahko postanejo zastopniki dobrega ali zla. Vsaka od njih je le korak, ki ga lahko, tako kot pri kateri koli lestvi, uporabimo kot sredstvo, najsi za vzpon ali za sestop. Celotno človekovo Bitje je faza VEDNONASTAJANJA ŽIVLJENJA, korak po lestvi univerzalnega vzpona. Tisti veliki okultni Spis, *Luč na pot*, pravi: *“Človeške razvade postanejo koraki po lestvi, ko jih, eno za drugo, nadvladamo. Človeške kreposti so resnično koraki ... Vendar, čeprav ustvarjajo pravično ozračje in srečno prihodnost, so nekoristne, če stojijo same.”*

Pravi pomen teh besed se je izmaknil mnogim, ki so jih brali. Resnično mnogim. Obsodili so jih, tako kot tudi druge izreke v isti knjigi, celo nekateri, ki so trdili, da so Okultisti; a ti, Učeči, ki si začel opazovati življenje in ki si preučil te lekcije, bi moral začeti s prepoznavanjem njihove resnice. Krepost in razvada sta, tako kot ta dva izraza razumejo ljudje, le stanji, ki obdajata Jaz in katerima ta dovoljuje, da se ga držita zato, da bi ga potegnili navzdol, ali pa zato, da bi ju uporabil za svoje usposabljanje za vzpon. Razmislite o naslednji zgodbi iz resničnega življenja:

Govori o dveh bratih, sinovih stare in častitljive angleške družine, ki sta bila vzgojena na tradicionalen angleški način. V otroštvu so ju vzgajali skupaj, skupaj sta bila poslana na univerzo, starejši na študij medicine, mlajši teologije. Toda tam sta se njuni poti ločili. Po nekaj mesecih je mlajši zapustil univerzo in deželo ter odpotoval v Afriko, kjer si je našel zaposlitev kot prevoznik po puščavskih področjih, poklic, ki je morda tako grob, divji in pustolovski kot nobeden drugi na svetu ...

Tisti, s katerimi se je družil, niso imeli ne doma, ne domovine, ne drugih zakonov - socialnih, moralnih ali etičnih - kot le svoje lastne. Na njihova merila bi v mnogih ozirih v mirni Angliji gledali z grozo, vendar pa so bila po svojem značaju vsekakor takšna, da jih je lahko spoštoval le človek izjemnega poguma, časti in volje. Ta mlad človek je postal na svojem področju znana oseba, občudovana od prijateljev in spoštovana od nadrejenih.

Starejši brat je hodil po poti, ki mu je bila načrtovana. V rodni deželi je postal visoko cenjen zdravnik, se dobro poročil, si ustvaril družino in postal steber Cerkve, torej, kakor bi temu rekel svet, v vseh ozirih uspešen in kreposten državljani.

Starejši brat dvajset let ni vedel, kje je in s čem se ukvarja mlajši; nato pa je slučajno izvedel za resnico. Zgrožen nad lastno predstavo o zapravljenem in ničvrednem življenju nekoga, ki je nosil njegovo lastno, spoštljivo ime, je začutil dolžnost, da odpotuje v Afriko in osvobodi ter poboljša svojega brata. Nadaljevanje je nekako žalostno, a razsvetljuječe. Namesto, da bi rešil ali poboljšal "črno ovco," je po kratkem bivanju sam padel pod vpliv te čudne in v nekaterih ozirih zlovesče dežele ter začel živeti na način, ki ga človek, ki ima kakršno koli spoštovanje do samega sebe, prezira, tako v Angliji kot v Afriki. Na koncu so ga iz njegove slabosti rešili napori človeka, ki ga je prišel reševati.

V luči učenj, ki so podana v tej lekciji, morale zgodbe ni težko razvozlati. Mlajši brat je, prvič, pokazal veliko bolj razvito in močno individualnost ali Jaz kot starejši brat, saj je premišljeno izbral lasten tok, namesto da bi se mirno spustil v tok naklonjenih pogojev; in to moč individualnosti je izražal še naprej, tudi v Afriki, ko se je izpopolnil, ne pa popustil pred nasprotnim in zapeljevalskim vplivom. Njegovemu bratu, po drugi strani, pa ni bilo nikoli potrebno izraziti neodvisne Samostojnosti. Skozi življenje je odražal točno tiste lastnosti, ki naj bi priklicali njegovi domači pogoji. Ob vsej svoji navidezni krepostnosti in spoštljivosti ni bil nikoli nič več kot le odličen mejnik v svojem okolju in ni nikoli imel več dejanske kreposti in

individualnosti kot osamljen hrast v parku; vse to je v popolnosti pokazal ob svojih odzivih na pogoje v Afriki.

Dobro je, če na tem mestu opozorim tiste, ki niso pravi učeči in ki morda berejo te lekcije, da ne mislim, da bi moral človek, zato da bi izrazil svojo individualnost, premišljeno kljubovati običajem in konvencionalnosti. To ni niti učenje niti morala te zgodbe ...

To zgodbo sem povedal preprosto zato, da pokažem, da nas Življenje lahko nauči več kot knjige, le če človek odpre oči in nanj, ali bolje, vanj pogleda. Je vedno in povsod pred nami in nas prosi, da bi se učili. Vendar pa imajo ljudje, tako izgleda, raje nevednost ter hodijo mimo njega s tesno zaprtimi očmi. A to ne velja za Učečega; on je izbral gledanje in branje; toda njegova naloga je takšna, ki prestraši mnoge; kajti če se naučimo gledati v svetu slepcev, to pomeni, da moramo zamenjati tovarištvo z osamljenostjo.

“Preden lahko oči vidijo, morajo biti nezmožne solza.

Preden lahko uho sliši, mora izgubiti svojo občutljivost.

Preden lahko glas govori vpričo Mojstrov, mora izgubiti moč, da rani.

Preden lahko duša stoji vpričo Mojstrov, mora svoje noge umiti v srčni krvi.”

Prva štiri pravila: *Luč na Pot*

“(1) Deluj vedno tako kot tisti, ki si želi Kraljevske Nagrade za dobro opravljeno nalogo; toda poišči svojo nagrado v nenehnem in nikoli v zaključenem delu.

(2) Veseli se, če je tvoja usoda srečna; a veseli se tudi takrat, ko je nesrečna: Veselje in Žalost sta tvoja suženjska dvojčka, ki sta povezana od rojstva in ki ti morata služiti skupaj, ali pa sploh ne.

3) Ljubi Življenje, kajti je Veliki Učitelj; a ljubi tudi Smrt, kajti ona je drugi Jaz Življenja, ki te edini lahko ničesar ne uči.”

Prvi Trije Koraki: *The Sayings of the Ancient One – Izreki Starodavnega*

Lekcija III. - Deset kreposti

Čprav v lekcijah kot so te, večina navodil nujno prevzema obliko informacije, je podajanje informacije le ena od manj pomembnih dolžnosti učitelja. Informacija ni Znanje, ampak sredstvo, s katerim je mogoče Znanje pridobiti. Znanje ni MODROST, ampak so ga poimenovali Lestev do MODROSTI, MODROST pa je cilj Učenca.

Lestev Znanja ni že pripravljena in prislonjena za uporabo Novincu: pripraviti si jo mora sam, z bolečino in delom; material, s katerim jo izgrajuje, pa je *izkušnja*. Dejstva in ideje, ki prihajajo do njega od njegovega učitelja, za katerega predstavljajo znanje, zanj to niso: so le posebna polja izkušnje, ki prinašajo, če so prizadevno raziskana, rezultate, ki postanejo, ko jih vsrkamo, Znanje, Telo Realnega Bitja.

Pravi učitelj Okultizma poseduje Znanje in mora vedno govoriti z avtoriteto, ki jo podeljuje to Znanje, kajti, če tega ne naredi, njegove besede ne bodo letele na krilih moči in se ne bodo uspele vtisniti v ume tistih, ki jih poslušajo, ne glede na to, kakšno skrito MODROST prikrivajo. Toda Učeči ne sme sprejemati avtoritativnih trditev pasivno, kot dejstva, o katerih se ne sprašuje, ampak z dejavnim apetitom, s kakršnim lačna oseba sprejema hrano, vedoč, da ga bo potešila le, če jo bo pojedel in prebavil. Pasivno

sprejeta informacija ni za prejemnika le nekoristna, ampak celo ovirajoče breme, kajti bremenu utvar, ki pritiska na Aspiranta, dodaja nadaljno utvaro, da je prejel znanje. Vendar pa zavrnjena informacija, ker nasprotuje obstoječim idejam in jo je težko vsrkati, ali pa zato, ker je tuja običajnim smerem mišljenja, ali iz katerega koli drugega razloga, predstavlja večinoma koristen material, ki je objestno in nemarno zapravljen. Preučujte ta starodavni Ključ Modrosti:

“Nič ni lažno, nič ni resnično; vse stvari, ki obstajajo, so le maske Resnice; ne sprejmite nobene stvari; ne zavrnite nobene stvari; učite se iz preučevanja vseh; toda predvsem se učite od Uččega.”

Pravi učitelj je usmerjevalec, vodnik, svarilec in urejevalec. On usmerja učenca na dobičkonosna Polja Izkušnje in mu kaže, kako jih lahko najbolje razišče. On opozarja na temne kraje in pasti na poti. Iz svoje lastne shrambe Znanja dobavlja specializirane oblike izkušnje kot *korektive* napak in slabosti, ki so posledica slabe presnove drugih oblik; in to zadnje je njegova najbolj pomembna dolžnost. Informacija je tako bolj zdravilen posrednik kot pa uravnotežena hrana za rastoče Bitje. A, da bi bila učinkovita, jo je potrebno uporabiti, ne pa občudovati, shraniti in nanjo pozabiti.

Poleg navedenega učitelj nima drugih dolžnosti do svojega učenca. Slednji mora stati in hoditi ter se pobrati, če pade, v skladu z mero svoje moči, in ne sme misliti, da ga bo nekdo drug rešil napora. Sprejel je nalogo, ki ne pomeni lahkega in hitrega doseganja konca popotovanja, ampak učenje trdne stoje, vztrajne hoje ter hitrega teka preko razbrazdane in ozke poti.

Okultizem: Znanost o Življenju

Velika Učiteljica H. P. Blavatsky je nekoč Resnični Okultizem definirala kot: “ZNANOST O ŽIVLJENJU: UMETNOST ŽIVLJENJA.”

Tako kot umetnosti igranja na glasbeni instrument ni mogoče izpopolniti s poslušanjem glasbene teorije in opazovanjem igranjem glasbenika, tako

se tudi Umetnosti Življenja ni mogoče naučiti iz druge roke. Zakone Življenja lahko učitelj predstavi na enak način kot teorijo glasbe, vendar pa, dokler Učeči teh praktično ne uporabi, zanj nimajo življenskega pomena.

Ko je enkrat vzpostavil trdno osnovo, na kateri gradi svoj napor z marljivo uporabo nasveta, podanega v Lekciji II, bi moral Aspirant začeti z bolj določnimi in konkretnimi poskusi, da bi živel v skladu z Zakoni Življenja. Živeti v skladu s temi zakoni pomeni živeti *krepostno*. In zaradi tega so Modri Ljudje Vzhoda zapisali, da se mora pred kakršno koli prebuditvijo tistih skritih moči Bitja, ki jih nadzira Adept in katerih uporaba naredi iz človeka več kot človeka, izvajati praksa določenih ključnih Kreposti. Kreposti, ki označujejo resničnega Učenca, so obsežno našteje v navdihujočem vzhodnjaškem spisu, *Bhagavad Giti*. Vendar pa bi Novinčev poskus, da bi izživel vsako od teh, njegovo nalogo po nepotrebnem zapletlo; zato so ponavadi te zaradi praktičnih namenov običajno spojene v nize desetih, pri čemer naj bi na drugih pet gledali bolj kot na dopolnila prvih pet kot pa na popolne Kreposti same po sebi. Tako imamo:

(a) - (1) Neškodljivost, (2) Resnicoljubnost, (3) Pravičnost, (4) Čistost, (5) Samo-zaupanje;

(b) - (6) Dobrodelnost, (7) Zadovoljnost, (8) Razlikovanje, (9) Preprostost, (10) Samo-predaja.

Ob izvajanju prvih petih Kreposti (a) se Novinca simbolično obravnava kot tistega, ki je dvignil s tal svojo levo nogo in jo položil na prvo prečko Lestve vzpona proti Zlatim Vratom Učenčeve POTI. Ob izvajanju drugih petih (b) se ga obravnava kot tistega, ki je dvignil svojo desno nogo in jo pridružil drugi, oziroma, da je naredil polni korak nad običajno človeštvo. Ta lekcija naj bi nas poučila o tem, kako zavestno izvajati te Kreposti.

Živeti pomeni BITI. Živeti krepostno pomeni BITI kreposten. “Ali sem kreposten? Ali sem lahko kreposten?” Med drugimi, si moraš sedaj ti, Učeči, postaviti ta vprašanja. Od tebe se zahteva, da na njih podaš prave odgovore, ki ne temeljijo na prepričanju, ampak na znanju, pridobljenem iz nepo-

sredne izkušnje. Lahko je reči, “Jaz sem neškodljiv; jaz ne bom škodoval nobeni živi stvari; bolj kot katero koli drugo stvar spoštujem resnico; jaz ljubim pravičnost in sovražim nepravičnost,” in tako naprej. Takšni so odgovori, ki bi jih podale vse dobro-namerne osebe, vendar pa ti ne smejo zadovoljiti Aspiranta na poti Učeništva. Nikoli se ne bi smel zanašati na ne-preverjeno prepričanje, še najmanj na prepričanje glede svojih lastnih kvalit. Lahko ima odlične namene, tako kot številni, ki so daleč od POTI, ki pa mu ne morejo pomagati pri njegovem iskanju in kaj lahko delujejo v nasprotni smeri. V starem preprostem izreku je, tako kot v številnih te vrste, globoka resnica: “*Pot v Pekel je tlakovana z dobrimi nameni.*” Pekel je le ime za temo in nevednost; in prav preko zanemarjanja, preko zavračanja, da bi izkoristili izkušnjo, ki jo priskrbi obstoječe življenje, prihajata tema in nevednost. Zato je potrebno iskati znanje preko izkušnje, kajti brez nje, ne morete v resnici reči, ali ste krepostni ali nespodobni.

Domišljija in njena uporaba

Lahko bi mislili, da je življenje povprečnega človeka, če bi vse postavili zgolj v odvisnost od tega, kar lahko prinese izkušnja, precej prekratko, da bi mu omogočalo kaj dosti dodati k zalogi znanja, ki jo je posedoval ob rojstvu. To bi držalo, če bi bil omejen na izkušnjo povsem konkretne, objektivne narave. Zelo umetni pogoji, ki obdajajo civiliziranega človeka, mu ponujajo le malo ali nikakršne priložnosti, da bi se začel zavedati skritih sil ali *jaz-ov*, ki živijo v njem. Vendar pa je pogosto v njegovi moči, da zamenja te pogoje z drugimi, ki so preračunani na to, da priključijo tako znanje. Na svojo srečo je Učeci vsekakor ni odvisen zgolj od objektivne izkušnje. V svojem lastnem Bitju ima na voljo instrument, ki mu lahko da, če ga pravilno uporabi, vse, kar potrebuje za svoje učenje. Ta instrument je *Domišljija*. O tem, kaj dejansko je Domišljija, v tej lekciji ne bom razpravljaj; če bo potrebno bomo to obravnavali v naslednjih lekcijah. Vse, kar sedaj potrebuje Učeci, je vedenje, da ta obstaja in da je to zmožnost, ki usposablja um za oblikovanje slik o dogodkih in pogojih, ki lahko v sedanosti ali pri-

hodnosti, ali so morda v preteklosti, dejansko ali potencialno obstajali. Nadalje, Domišljija omogoča Jazu, da se povezuje s temi mentalnimi podobami in na ta način pridobiva izkušnje, ki so enako realne in celo bolj koristne kot katera koli, ki jo je mogoče pridobiti v objektivnem življenju.

Domišljija je pri povprečnem človeku slabotna in ne-nadzorovana, kar pomeni le to, da ima le malo vpogleda v in nadzora nad legijami nižjega jazstva. Pri naprednem Okultistu pa ta postane silovit instrument, ki mu praktično omogoča neodvisnost od objektivne izkušnje. Z njeno pomočjo lahko v nekaj letih, pogosto celo v nekaj dneh ali celo urah, pridobi znanje, ki mu ga ne bi mogla nuditi objektivna izkušnja številnih življenj.

Na tem mestu neizkušen Učeči potrebuje opozorilo. Nikoli ne bi smel poskusiti s kakršnim koli poskusom razvijanja Domišljije zaradi lastne koristi, kajti tako početje bi bilo le gradnja ječe za Jaz. Obstajata dva učitelja, ki, ne da bi dvomila v svoje lastno znanje, učita prakse, ki so zasnovane za razvijanje moči Domišljije, ki pa dejansko sploh ne poznata narave in ciljev resničnega Okultizma, ali pa so njuni lastni cilji drugačni. Nadzor, ki ga nad močjo Domišljije prinašajo prakse, ki jih učita, je le navidezen, ali pa sploh ni dejanski nadzor. To, kar je dejansko rezultat teh praks, je to, da Jaz pridobi nekaj moči, da se *giblje* po širni strojnici nižjega jazstva in se kot otrok zabava z opazovanjem delovanja stroja z različnih ugodnih izhodiščnih točk; ne osvobodi se svoje ječe. Z drugimi, morda nič bolj razsvetljujočimi besedami: Jaz se s praksami, na katere opozarjam, vse bolj in bolj *istoveti* z Domišljijo, medtem ko je cilj resničnega Okultista v vseh primerih ta, da loči Jaz od Domišljije in vseh drugih instrumentov izkušnje. Vse moči, ki jih kdajkoli potrebuje ali jih lahko kdajkoli uporabi rastoči Jaz, so mu že na razpolago. In njegova naloga je, da jim vlada in jih uporablja, ne pa da jih krepi in niti ne to, da prikliče druge. Pravica invokacije in evokacije moči bo prišla na kasnejših stopnjah napredovanja in je prav, da si jo prislužimo tako, da Jaz najprej osvobodimo podložništva Močem Ločenega Življenja.

Vaje, ki jih bom priporočal in ki predstavljajo bolj konkretno delo te lekcije, sicer vključujejo *uporabo* Domišljije, vendar le take Domišljije, kakršno

imate normalno na razpolago in ki jo dejansko že uporabljate, ko si poskušate naslikati vaša dejanja in vaše odzive v prihodnosti ali v nejasnem nizu okoliščin. Prikličite mentalno sliko katere koli situacije, s kakršno se lahko srečate v svojem dejanskem življenju, ter si domišljajte, kako ste vključeni v njo, ter si prizadevajte, medtem ko jo podoživljate, v dejanju in drži izkazati eno ali več od Desetih Kreposti. V nadaljevanju bodo podane tri hipotetične situacije. Prva zahteva izražanje Kreposti Neškodljivosti, druga Resnicoljubnosti, tretja pa Pravičnosti. Preden preberete moje komentarje, ki bodo sledili, si predstavljajte samega sebe kot akterja v vsakem od teh primerov ter se po svojih najboljših močeh odločite, kako lahko najbolj popolno izrazite Krepost ali Kreposti, ki jih zahtevajo pogoji. Posebej si zabeležite tiste odzive na zamišljene pogoje, ki jih boste izkušali v mišljenju in čutenju.

(1) *Problem Neškodljivosti*

Ste človek na vrhuncu življenja, na dobro plačanem položaju, oženjen in z mlajšo sestro, ki je odvisna od vas. Nenadoma vašo deželo zajame vojna, ki jo je sprožil mogočen sosed. Objavljena je splošna mobilizacija in vpoklicani ste, da služite kot vojak. Po naravi in po prepričanju ste pacifist, tako da se vam gabi že misel na bojevanje in prelivanje krvi, zaradi česar se odločite, da se boste izognili služenju kot vojak, če bo to kakor koli mogoče. Premislek ponuja tri možne metode izhoda:

- (1) s prošnjo, da bi se izognili služenju na osnovi ugovora vesti in služili v neki nevojaški dejavnosti;
- (2) z drznim kljubovanjem zakonu in zavračanjem kakršnega koli služenja;
- (3) tako, da zapustite državo in skupaj z ženo in sestro poiščete zatočišče v neki drugi državi, ki ni vpletena v vojno.

Katero, če sploh katero, od teh treh poti bi morali izbrati, da bi kot Začetnik na Okultni Poti čim bolj popolno izrazili Neškodljivost?

(2) Problem Resnicoljubnosti

Ste zastopnik podjetja, ki zaposluje več sto kvalificiranih kot tudi nekvalificiranih delavcev. Človek, ki ga poznate le bežno in ki ga bom jaz imenoval Smith, se oglasi v vaši pisarni in vas prosi za pomoč ali za delo. Sočustvujete z njim, ker veste, da ima bolešno ženo in številno družino, zato mu rečete naj se oglasi naslednji dan, ko mu boste izročili priporočilo, ki mu bo omogočilo zaposlitev v vašem podjetju. Zvečer, ko hodite domov po prazni ulici, vidite človeka, kako beži iz špecerije s številnimi zavitki pod plaščem. Očitno tat! Odhiti mimo vas in vi ga vidite v obraz: to je vaš znanec Smith! Prva misel, ki vas prešine, je ta, da bi ga prijavili lastniku trgovine, a se spomnite na njegovo bolno ženo in lačne otroke. Omahujete in nato greste naprej. Ko pridete do konca ulice, vidite, da je ubežnika ustavil policaj in ga sumnjičavo izprašuje. Zajame vas misel, da je vaša dolžnost, da policaju poveste to, čemur ste bili priča, a po trenutku oklevanja, vseeno greste naprej. V bližini doma srečate znanega detektiva in ga med razgovorom vprašate, če kaj ve o Smithu. Pove vam, da je Smith resnično nezanesljivega značaja in da je bil že večkrat obsojen zaradi majhnih krajev. Domov greste zmedeni zaradi situacije, v kateri ste se znašli, nezadovoljni z lastnim ravnanjem in v dvomih, kako ravnati, če vas bo Smith prosil, da izpolnite obljubo, ki ste mu jo dali in ga priporočite nadrejenim, da ga zaposlijo.

Kako boste izrazili Krepost Resnicoljubnosti v vašem pogovoru s Smithom, kako v vaši drži in dejanjih z ozirom na zločin, kateremu ste bili priča in kako v luči tega, kar ste zvedeli od detektiva? Imejte na umu, da ste predani Krepostim in da morate izraziti tako Neškodljivost kot Resnicoljubnost.

(3) Problem Pravičnosti

Človekoljuben prijatelj vas prosi, da v njegovem imenu prevzamete neko poslanstvo, ker obstajajo razlogi, zaradi katerih ne želi, da bi ga imeli za pobudnika. Obljubite mu, da boste naredili to, kar vas prosi. Preda vam določeno vsoto denarja in vas prosi, da jo enakopravno in glede na potrebe in zasluge porazdelite med tri ljudi, ki jih bom označil z X, Y in Z. Izroči

vam njihove naslove, vi pa skušate izvršiti nalogo. Poizvedovanje vam pove, da je X uspešen trgovec in v vseh pogledih zelo cenjen človek; da je Y revna, samopašna, prilizovalna oseba in razvpit opravljivec; in da ima Z dvomljiv, če že ne zločinski značaj, brez vidnih sredstev za življenje.

Kako boste ravnali v teh okoliščinah, da bi čim bolj popolno izrazili Krepost Pravičnosti, ob tem, da imate na umu tudi Neškodljivost in Resnicoljubnost?

Noben od teh treh problemov ni to, kar običajno imenujemo namišljen problem. Prvi predstavlja situacijo, s katero se lahko kadarkoli sreča stotine ljudi in s katero so se brez dvoma številni srečali v preteklosti. Drugega mi je zaupal nek poslovni človek kot svojo dejansko izkušnjo. Za tretjega pa sem pred kratkim zvedel od mladega prijatelja, ki je trdil, da je to njegov lastni trenutni problem. Iz tega lahko razumemo, da dejanski napor domišljije, ki ga zahtevajo takšne vaje, ni, razen v manjši meri, vizualizacija posebnih pogojev, ampak prej poskus, da bi mentalno *podoživeli* zelo verjetno situacijo in ugotovili, kakšne misli in čutenja se porajajo v tem procesu. Začetniki v tej praksi lahko zaidejo na dva načina: prvič tako, da si izmislijo, ali poskusijo izmisliti, potem ko so izoblikovali načrt kratke zgodbe, izvirno in zapleteno situacijo; in drugič, da k problemu pristopijo kot k uganki in si prizadevajo (predvsem z ugibanjem) odkriti pravičen odgovor. To ni način, na katerega bi imeli od te prakse korist. To ni vprašanje kakršnega koli "pravičnega" odgovora. Ni pravilo ravnanja tisto, ki naj bi ga, ali morali, iskati, ampak poznavanje sil ali *jaz-ov*, ki so vaše gibalo in ki jih v delovanje priključijo posebni pogoji. Kasneje v lekciji, ko bomo bolje razumeli dejanski pomen Kreposti, bomo razložili cilj, ki naj bi ga dosegli s poskusom, da bi jih izrazili. Zato za svojo prakso izberite situacije, ki jih lahko z lahkoto razrešite in katere ni potrebno iskati daleč proč, ampak se pojavljajo, ne da bi jih posebej zaznali, v vsakdanjem življenju, v življenju prijateljev, v časopisnih novicah in, v nekoliko manjši meri, v knjigah. Pri meri, ki sem jih podal, niso za vsakodnevno uporabo in so podani z ilustrativnim namenom, kajti njih obravnava na zgodnjih stopnjah napredovanja nudi potrebno razumevanje zakona krepostnega življenja. Ko z rabo

domišljijo razvijemo v silovit instrument, lahko razvijamo nove in zapletene izkušnje, vendar pa za kaj takega še ni napočil čas. Naj se vam ga ne mudi doseči. V starem reku: "Počasi se daleč pride," je precej resnice, kajti hitenje vključuje željo po dosežku, medtem ko si Učenec ne bi smel želeti, ampak le BITI. Obravnavajte izkušnje, ki se nahajajo okoli vas, z instrumenti, ki so vam najbolj pri roki, pa boste v doglednem času našli širša polja in bolj silovite instrumente, ki čakajo na to, da bi jih uporabili.

Prav lahko bi se vprašali, zakaj iskati izkušnjo preko domišljije, če je vsa, ki jo potrebujemo, pri roki? Odgovor je, da mi ne zaznavamo in še manj uporabljamo izkušnjo, ki nas sicer obdaja. Še več, celo če jo zaznamo, se ne odvija dovolj pogosto, da bi nam to omogočilo, da bi jo v celoti uporabili in zgostili v znanje. Ko jo, kot predlagam, uporabimo kot domišljijo, ki Učenca usposablja, da vedno znova in znova priključijo katero koli situacijo, jo razišče in ponovno razišče, vsakokrat z dodatnim znanjem, dokler ne vsrkamo vsega, kar lahko ponudi. Toda ugovarjali bi lahko, da si številne osebe vedno znova in znova ustvarjajo življenske navade preko vsake izkušnje, pa iz tega procesa ne pridobijo nič, prej kaj izgubijo. Vse to je domnevno res, toda take osebe ne *uporabljajo* domišljije. Prej so njeni sužnji, ali pa sužnji njene nižje različice, fantazije.

Komentarji

Sedaj se bom posvetil obravnavi predstavljenih problemov ter si domišljal, da so moji lastni.

(1) Problem Neškodljivosti

Začenjam z obravnavo treh smeri ravnanja, ki se odpirajo pred menoj, z možnostjo, da služim kot vojak in postanem kriv za zločin odvzemanja življenja. Prva se zdi najbolj neposredna in preprosta pot pobega iz težave. Prikličem svojo domišljijo in si domišljam, kako naslavljam svojo prošnjo na oblasti in njihovo odločitev, da mi dopuščajo možnost, da služim, najsi kot civilna oseba v vojski ali kot delavec v tovarni streliva. Ali bom pri tem služenju uspel izraziti Neškodljivost? Kot civilna oseba v vojski bom nudil

vojskujočim se četam, čeprav ne bom nikogar ranil s svojo lastno roko, pomembno pomoč, ko jih bom odvezal dolžnosti, za katere bi porabile precej svojega časa in energije. Kot delavec v tovarni streliva bom tudi pomagal ubijati, s preskrbo armade s smrtonosnim orožjem za prelivanje krvi. Sprašujem se, če je človek, ki olajša morilcu pot do žrtve, ali pa ga oskrbi s smrtonosnim orožjem, kakor koli manj kriv kot morilec sam. Ne morem si predstavljati, da bi lahko bil. Moja prva možnost mi torej ne nudi priložnosti, da bi se izognil škodovanju soljudem. Ali bo z drugo kaj bolje? Če se odločim za to pot, bom v očeh zakona in mojih sodržavljanov veljal za zločinca. Brez dvoma je zločinec, ne glede na motiv za zločin, odkrit sovražnik Države in vseh državljanov, ki spoštujejo zakon. Če ga zaradi njegovih kršitev zaprejo, odžira hrano, ki jo potrebujejo lojalne osebe. Ljudi, ki bi lahko dejavno branili deželo, zaposluje z odvečno nalogo, ker ga morajo stražiti. V bistvu je postal pomočnik in sodelavec sovražnika. Moji želji, da bi bil Neškodljiv, ta možnost služi še celo manj kot prva. Ostane mi tretja pot, ki obljublja vsaj določeno možnost, da ostanem neškodljiv, pa čeprav se nerad odločim zanjo. Spodbudim svojo domišljijo in si prizadevam vizualizirati pogoje, ki jih ponuja. Če se odločim zanjo, se bom izgnal iz doma in dežele ter slednjo oslabil z izgubo potencialnega branilca, s čemer bo postala bolj ranljiva za sovražnika. Še bolj preteče pomembno je dejstvo, da bom izgubil svoja obstoječa sredstva za življenje in posledično izpostavil svojo ženo in sestro težavam in odpovedim, ki jih bosta težje prestajali kot jaz sam. Te bom sicer kompenziral s tem, da ju bom rešil pred nevarnostmi vojne. Ustavim se pri tej zadnji misli: ali sem lahko prepričan, da jima bo moj načrt zagotovil varnost? Ali sem lahko gotov, da bo dežela mojega izgnanstva ostala nevtralna, ali pa jo bo, če bo to kljub vsemu ostala, sovražnik uporabil za napredovanje v mojo lastno deželo. Ali se ne bom v namišljeni varnosti svojega novega doma srečal z osvajalci v svojem sosodstvu in tako ženo in sestro izpostavil nasilju? Ali me bo moja predanost Neškodljivosti obranila pred bojem in ubijanjem v obrambi mojih dragih? Ne morem se zavajati z mislijo, da me bo. Iz te misli izvira druga: ali je tisti, ki stoji ob strani in dovoljuje, da prihaja do krivic, manj kriv kot tisti, ki jih počne?

Preko takšnega razmišljanja postane brez dvoma jasno, da ni poti, na kateri bi lahko v izbranih hipotetičnih okoliščinah izrazil Neškodljivost. V vseh teh smereh je njeno izražanje omejeno s pogoji in v vsaki od izbranih možnosti je daleč od tega, da bi bilo popolno. Če naj bi izrazil resnično Krepost, potem je gotovo, da bom moral najti nek drug način, ne pa ta, da se zatečem iz enega niza pogojev v drugega. Učeci o problemu ne more pridobiti razumevanja, ki bi bilo bolj tehtno, pa čeprav celote vsega, kar vključuje, ni mogoče zaznati brez precej več razmišljanja in preučevanja.

Neškodljivost kot pojav se izraža, tako kot druge stvari in lastnosti v tem manifestiranem svetu, v dveh vidikih, pozitivnem in negativnem; in spoznati jo je mogoče le v medsebojnem delovanju teh dveh nasprotnih polov, oziroma njenem spopadu. Kot KREPOST dejansko ni manifestirana, kajti je, tako kot vse stvari, ŽIVLJENJE samo po sebi. ŽIVLJENJE samo je popolno. V ŽIVLJENJU so, tako kot v *nepojavnosti*, pozitivne in negativne lastnosti enakovredne in istovetne. Le v manifestiranem Življenju se pozitivne in negativne lastnosti (kot vse stvari) izražajo ločeno; toda, ker je najbolj popolna tista manifestacija, ki je po svojem stanju najbližja samemu ŽIVLJENJU, iz tega sledi, da se v *pojavnem* svetu popolnost pojavi takrat, ko se vzpostavi *ravnovesje* med enotami katerega koli "Para Nasprotij." Človek torej izraža Krepost najbolj celovito takrat, ko povsem uravnovesi njeno pozitivno in njeno negativno manifestacijo. V svojem svetu - v svojih pogojih - postane najbolj Neškodljiv takrat, ko se vzdrži, tako tega, da bi prizadejal škodo kot tudi tega, da bi dovoljeval, da je škoda prizadejana. Povečati ali zmanjšati relativno moč tako pozitivnega kot negativnega aspekta katere koli stvari ne pomeni, da v svet vnesemo več njene realnosti, ampak nasprotno. Vse, kar iz tega izhaja je le vse večje in večje neravnovesje, ali z besedami starodavnega rituala: "Neravnovesje na zemlji je dim Ognjev Kao-sa."

Stara napaka nepopolnega človeka, ki se je mora Učeci osvoboditi še preden lahko napravi en sam korak navzgor, je utvara, da lahko spremeni svet, če pri tem sam ostaja nespremenjen. On ustvarja navidezno napredovanje ta-

ko, da potiska center gravitacije svojih pogojev vse bolj in bolj proti posebnemu polu Bitja, pri čemer imenuje rezultat svojih naporov “dober,” vendar pa z vsem tem svojim početjem nikakor ne poveča skupno vsoto dobrega v svetu, tudi če razume ta izraz.

Pri ustvarjanju civilizacije je človek ustvaril skrajno in nevarno neravnovesje človeških in naravnih sil. Ne trdim, da civilizacija za raso nima nobene vrednosti; daleč od tega; saj Okultist ve, da ne obstaja nič takega, kar bi bilo brez vrednosti. Civilizacija ima pomembno korist, čeprav jo, na nesrečo, le redki izkoristijo: omogoča namreč manifestacijo številnih prebliskov človekove skrite Božanskosti v obliki dobrodelnosti, pravičnosti, človekoljubja in njihovih številnih izpeljank ter človeku omogoča, da sam sebi in svetu pokaže svojo dejansko sorodnost z Učitelji in Rešitelji vseh dob. Vendar pa večina ne razume, niti tisti redki, ki zaznavajo te prebliske, da manifestacija dejanskega dobrega prihaja le iz višjih aspektov človekovega Bitja in ne iz njegovega centra, Jaz-a. Jaz, Gorišče človekovega Življenja, se ni dvignil, ampak ostaja na pol v snu, tak kot je bil še preden je bila znana civilizacija. Posledično ostaja človekovo Bitje - celotnega civiliziranega človeštva - prepuščeno na milost pogojev, ki obstajajo v skrajnem stanju nestabilnega ravnovesja. Zakaj se človek boji vojne? Ne zgolj posameznik, vsi civilizirani ljudje živijo v strahu in grozi pred vojno. Ali bi ta strah obstajal, če bi se Jaz, na splošno Gorišče Življenja v človeku, zavedal in deloval na nivoju tistih posebnih pogojev, ki se imenujejo civilizacija? Ne bi, kajti potem se ne bi bilo česa bati: vojna ne bi bila mogoča. Strah, ki obstaja, ne čuti resnični Osrednji Jaz, ampak njegov (domnevno) bolj vzvišen, čeprav neosvojen in nestabilen, aspekt, ki živi v pogojih, ki jih je ustvaril in jih poimenoval civilizacija. Poraja se iz Jaz-ovega prepoznavanja dejstva, da je nasprotovanje negativni dvojnik njega samega, ki je v trenutnih okoliščinah sposoben kadar koli prevzeti nadvlado in prekositi ter zapeljati pozitivni, “dobri” jaz in njegove pogoje v propad, če že ne v popolno izničenje.

Ali je prispodabljanje, ki ga uporabljam, preveč “Okultno”? Za vas, na vaši sedANJI stopnji, je morda tako, vendar pa bo pred koncem teh lekcij njegov

pomen postal očiten. Ne glede na to poskušajmo upoštevati, da, čeprav civilizacija človeku podarja velike moči za pozitivno dobro, negativni aspekt teh moči ustvarja zlo in uničenje. Še ena vojna, ki bi bila enako obsežna kot zadnja, bi gotovo uničila civilizacijo, in tisti, ki bi preživel, bi našli mir in stabilnost v pogojih pol-barbarske narave, dejansko povsem primerne za resnično stabilni center zavesti povprečnega človeka. Pri krepitvi svojega nadzora nad pogoji je človek pozabil na svoj resnični Jaz in kot Prodigal zapustil svojo hišo, da bi se predal oddaljenim fantomskim pojedinam - banketom, ki jih en sam dih vetra usode lahko spremeni v brezokusne odpadke.

Resnične Kreposti ne smete iskati v pogojih, kajti če to počnete, potem priznavate vašo vezanost na njih. Iskati in najti jo morate le v življenju z resničnim Jazom in se v njem stalno umikati v SVOBODO, ki je ŽIVLJENJE. Iz obravnave tega Problema Neškodljivosti se lahko naučite, da v zunanjem svetu delovanja ni mogoče pobegniti iz vezanosti na "pare nasprotij." Ti pogojujejo vse vaše ravnanje in delovanje. Pri prizadevanju, da bi bili pozitivno Neškodljivi, ste v vsakem trenutku prisiljeni v negativno škodljivost, v delovanje, ki dovoljuje, da je škoda povzročena drugim. Resnična Krepost se ne more izraziti v delovanju, kajti je ŽIVLJENJE samo. Na vaše pogoje, ne glede na to, kakšni so, bi morali gledati kot na polja izkušnje, ki obstajajo zaradi vašega učenja in nič več. Zatorej pred njimi ne bi smeli bežati, ampak jih sprejeti in jih, z njih izkušanjem, do popolnosti izživeti ter se jih za vedno osvoboditi. V *Bhagavad Giti* Krišna, poosebljenje najvišjega JAZA tega planeta, pravi svojemu učencu, Princu-Kshatriyi, da je naravna dolžnost vojak, da se bojuje, a tudi to, naj bo ravnodušen tako do zmage kot do poraza. V tem življenju je veliki *Ključ do Kreposti* naravna dolžnost, kajti z osredotočanjem na dolžnost se še najmanj odklanjamo proti kateremu koli od polov manifestacije. Nedvomno je za Začetnika natančno razločevanje, kje ga čaka dolžnost, pogosto težavno, tako da potrebuje izkušnjo. Toda to izkušnjo je mogoče hitro pridobiti preko dela in študija, ki ga prinašajo te

lekcije, le če boste do njih pristopili z odprtim umom in se osredotočili na UČENJE.

Komentar: Problem Resnicoljubnosti

Potem, ko sem v domišljiji podoživel zaporedne izkušnje, ki predstavljajo ta Problem Resnicoljubnosti, sem prisiljen priznati, da nisem z obljubo, da bom priskrbel zaposlitev človeku, o katerega značaju nisem vedel nič, ravnal ne pravilno in ne modro. Moji motivi - sočutje do trpljenja žene in družine ter v manjši meri do človeka samega - so bili, če jih vzamemo same po sebi, zelo spoštovanja vredni, vendar me nikakor ne odvezujejo od moje obljube, da bom varoval interese svojih predpostavljenih, ki sem jim jo, molče ali dejansko, dal, ko sem postal njihov zastopnik. Nepošten delavec bi jim lahko povzročil resno izgubo in škodo, tako da sem s tem, ko sem Smithu obljubil zaposlitev, nedvomno *zanemaril svojo dolžnost in bil posledično negativno neresnicoljuben*.

Če preidem na naslednji korak problema, lahko zaznam, da vključuje tudi vprašanje naravne dolžnosti. Vsak državljan je dolžan, vsaj moralno, pomagati pri varovanju oseb in premoženja sodržavljanov in pomagati zaščitnikom zakona: vsak, ki se poziva na državljanske pravice in svoboščine, je dal tiho, če že ne dejansko zaobljubo zvestobe Državi. Torej, bil sem negativno neresnicoljuben, ker nisem Smitha prijavil ne lastniku trgovine in ne policaju. Enako kriv sem negativne škodljivosti do lastnika trgovine, ker sem dovolil, da je tat pobegnil z iztržkom svoje kraje. Sedaj, ko sem spoznal Smithov značaj in videl svoje ravnanje v pravi luči, se moram odločiti, kako ravnati, ko me bo Smith poklical, da bi izpolnil obljubo, da mu bom priskrbel zaposlitev.

Na tem mestu bo zanimivo in poučno, če obravnavam rešitev, ki jo je predlagal Začetnik, kateremu sem predstavil ta problem:

“Ko bi me poklical, bi Smithu rekel, da sem bil priča njegovemu zločinu in od policaja zvedel za njegov značaj. Od njega bi zahteval obljubo, da bo v bodoče pošten in da bo, ko mu bodo to dopuščale okoliščine, anonimno

odškodoval trgovca za ukradene stvari. V povračilo za te zaobljube bi izpolnil svojo obljubo in mu zagotovil zaposlitev, ki si je želi. Osebnost se bi odločil, da bi, če bi Smith prelomil svoje zaobljube in deloval nepošteno, jaz sam odškodoval svoje nadrejene za kakršno koli izgubo, ki bi jo utrpeli zaradi njega. Na ta način bi popravil svojo lastno predhodno malomarnost, poleg tega pa bi olajšal trpljenje Smithove družine in ga morda usposobil za bolj pošteno nadaljnje življenje.”

Verjetno človeška bistrournost ne bi mogla svetovati boljše rešitve problema od te, pa vendar ostaja dejstvo, da z Okultnega zornega kota to sploh ni nobena rešitev. Moj cilj je čim bolj popolno izraziti Kreposti Resnicoljubnosti in Neškodljivosti, katerih *realnost* obstaja v ŽIVLJENJU, nad in onstran vseh pogojev, vendar pa me ta rešitev ne postavlja nad pogoje, ampak me podreja na enak način kot prej. Kaj je mogoče pridobiti iz izvijanja iz zank ene mreže v zanke druge? Bistrournostna rešitev mojega prijatelja je odvisna od uspeha ali neuspeha enega samega in odločno slabega člana, Smithove bodoče poštenosti. Če do te ne bo prišlo, in splošna izkušnja nam pravi, da po vsej verjetnosti ne bo, kaj naj potem storim? Lahko odškodujem svoje predpostavljene za kakršno koli izgubo, ki bi jo utrpeli, vendar pa bi jim moral pri tem nujno odkriti celotno zgodbo, stvar, ki bi povsem človeško pri njih omajala zaupanje v mojo poslovno sposobnost, če že ne v mojo poštenost. Najsi bi sprejeli od mene sprejeli odškodnino ali ne, še ne pomeni, da ne bi Smitha vseeno tožili. Če bi ga, se ne bi mogel izogniti temu, da me pokličejo za pričo, tako da bi se celotna zgodba razkrila še na sodišču, problem pa bi s tem postal še bolj zapleten kot prej. Če ga na mojo prošnjo ne bi tožili, potem bi skupaj z mano postali zarotniki, krivi za prikrivanje hudodelstva.

Dlje ko me nosi domišljija v iskanju rešitve z ustvarjanjem novih pogojev, bolj očitno postaja, da Kreposti ni mogoče najti s takšnimi sredstvi. Kakor je postalo vidno iz mojega komentarja k Neškodljivosti, je resnična KREPOST nemanifestirana, tako da ji v manifestaciji lahko približamo le preko uravnoveženjem njenega pozitivnega in negativnega pojavnega aspekta. To

uravnoveženje vedno najbolj verjetno najdemo preko izrecnega osredotočenja na dolžnost, ki je pri roki. DOLŽNOST JE KLJUČ DO KREPOSTI.

Vprašanje pozitivne neresnicoljubnosti se v tem problemu ne pojavi. Obstajajo številni ljubitelji resnice, katerim se zdi sprejemljivo in dejansko povsem prav, da so negativno neresnicoljubni. “Govori resnico, ko si prisiljen govoriti; če nisi, bodi tiho” je aforizem, ki ga pogosto navajajo z odobravanjem, in tak, za katerega se na prvi pogled zdi, da izraža modrost, kar je povsem res, če ga nikakor ne razumemo, kar velja za tiste, ki ga navajajo. Prav gotovo je prav, da smo tiho, če nismo *prisiljeni* govoriti, vendar pa je pravo vprašanje to, kaj nas prisiljuje. Pri našem problemu moram policaju, če me vpraša, povedati čemu sem bil priča ali pa bom kriv zaradi pozitivne neresnice. In zakaj bi imel molčanje za opravičeno, če me ni nihče nič vprašal? Policaj je le objektivni simbol za zakon - za *pogoje*, ki me vključujejo in katere moram v popolnosti izživeti, da bi se jih osvobodil. To, da jih sprejemam, ko se manifestirajo objektivno (kot policaj) in se jim izognem, ko so zgolj subjektivni, pomeni le to, da jih ohranjam, kar pomeni priznavanje njih moči nad menoj. To me postavlja in ohranja na ravni nižjega jaz-stva, katerega pogoji so le Makro-kozmična manifestacija, ter me odvrča od svobode resničnega Jaz-stva, ki se imenuje tudi resnična Krepost. Nižje jazstvo mora živeti v samem sebi in na ta način izživeti svoj življenjski cikel ter umreti; če se istovetim z njim, mu podarjam nenehno življenje. K POTI se pristopa tako, da živimo stalno v Višjem Jazu, ki se stalno umika in pušča nižje legije svobodne, da sledijo svojim lastnim potem do njihovih lastnih koncev; in ključ do uspeha pri tem naporu je vedno NARAVNA DOLŽNOST. Pravilo je povzeto v aforizmu: “Karkoli se znajde pod tvojo roko, to opravi z vso svojo močjo.”

Komentar: Problem Pravičnosti

Pri tem problemu je že pojasnjen pomen DOLŽNOSTI kot naravnega vodnika do Kreposti še bolj poudarjen. V vsakodnevnem življenju se stalno soočamo z ne hoteno iskanimi situacijami, ki skupaj s tistimi, h katerim nas kliče naravna dolžnost več kot zadostujejo za naše učenje. Ne glede na

to, pa se pogosto, na našo izgubo in zmedo, hoteno, kot mislimo, čeprav dejansko pod prisilo neurejenih jaz-ov v obliki tavajočih želja in nenadzorovanih misli, podajamo na področja delovanja, ki niso naša lastna. Trenutno obravnavan problem je neposreden primer tega. Mreža orisanih okoliščin me ne bi smela nikoli ujeti. Noben glas naravne dolžnosti me ne sili, da bi sprejel nalogo, za katero me prosi moj človekoljuben prijatelj. Če ne poznam njih narave, potem ne bi smel dati nobene zaobljube, da bom spoštoval njegova navodila.

Ker pa sem dal obljubo, ali me potem predanost Kreposti Resnicoljubnosti ne sili v to, da jo tudi izpolnim? Na to vprašanje si moram odgovoriti v skladu z mojo modrostjo, kajti le jaz sem samemu sebi zakon. Če razumem, da je manifestacija katere koli Kreposti vedno pogojena z drugimi, potem bom vedel kako najti odgovor. Domišljija bi me morala usposobiti, da v določeni meri vizualiziram situacijo, ki bo posledica moje pikolovske privrženosti obljubi, in da ocenim, ali bodo pogoji dovoljevali, da obdržim resnično uravnovešenost - Neškodljivosti, Resnicoljubnosti in Pravičnosti. Če pa se, po drugi strani, odločim, da ne bom izpolnil svoje obljube, ali se s tem pregrešim zoper Neškodljivost in Pravičnost? Morda ima moj prijatelj nek zelo resen razlog za svojo prošnjo in bo morda utrpel škodo, če jo zavrnem. Vendar, ali je moja dolžnost, da razmišljam o njegovih možnih motivih in si dovolim, da me zanese misel, ki morda nima nikakršne osnove izven mojega lastnega uma? Gotovo ni. Če ima moj prijatelj dobre razloge za to, kar me prosi, potem naj se zanese name, da bom spoštoval njegovo zaupanje in se nato strinjal, ali ne - kakor se mi bo zdelo pač modro - ali mu bom pomagal pri njegovem načrtu. Prav mogoče je, da njegovi motivi niso dobri in da lahko s svojo slepo poslušnostjo sodelujem pri škodovanju drugim; vendar pa si ne smem več dovoliti, da bi me zaneslo zgolj tako razmišljanje, ali pa karkoli drugega kot le Krepost. Pomislimo, da sta Resnica in Modrost eno. Modrost se ne more manifestirati z neznanjem. Slepa obljuba je sama po sebi prestopek zoper resnico, kajti nevednost ne more vedeti, ali bodo pogoji dovoljevali, da jo bo mogoče uresničiti.

Če pa, zaradi namenov lekcije, predvidevam, da čutim, da me moja obljuba veže, kako naj se potem odločim za pravično razdelitev denarja? Pri tem me lahko vodita dve merili, vendar pa njuna uporaba vodi do rezultatov, ki so medsebojno protislovni. Prvič, odločim se lahko, da bom dal vsakemu od predvidenih koristnikov vsoto, ki bo sorazmerna njegovi moralni vrednosti, pri čemer bi bil delež osebe X zelo velik, osebe Y nepomemben in osebe Z neznamenit. Drugič, za svoj kriterij lahko vzamem njihove materialne potrebe, pri čemer bo največji delež dobila oseba Z, ker očitno nima nobenih sredstev za življenje, oseba X, ki je dobro priskrbljena pa le neznamenit vsoto. Če se torej zdi pri tej stvari nemogoče izpeljati resnično pravičnost, potem ne vem, čemu služi pravičnost.

Iz te zadrege lahko povlečem nauk, ki je za Aspiranta skrajno pomemben, in sicer, da ne morem izraziti lastnosti, ki ne Biva v moji zavesti. Tako lahko vidim, da iz moje težave vodita dva izhoda; prvi preko obravnave resnice, da je vsak človek, ne glede na njegovo življenjsko stanje, že deležen popolne pravičnosti, ki mu jo določa veliki ZAKON BIVANJA; zato se bom, če bom dal vsakemu od njih povsem enako vsoto, najbolj približal delovanju ZAKONA, kajti “*sonce enako sije na pravičnega kot na nepravičnega,*” in temu, da je vsaka korist odvisna od narave vsakega od njih. Isti rezultat bi dosegel tudi tako, da bi vrnil denar darovalcu in mu povedal, da v teh okoliščinah ne morem ravnati pravično.

Če nam ne uspe, da bi volja in modrost delovali tako, kot sem opisal zgoraj, ali če čutimo, da bi neko razdelitev denarja morali opraviti, potem naj navedem tisti modri, vendar le malo razumljen rek, “*Dajte Cesarju, kar je Cesarjevega in Bogu, kar je Božjega,*” in ki v materialnih stvareh ustvarja za moje vodilo materialna merila, po katerih bom dal osebi Z največjo in osebi X najmanjšo vsoto.

Nadaljne komentarje glede uporabe Domišljije na način, ki sem ga orisal v omenjenih problemih, bom podal pred zaključkom lekcij, vendar pa moram, preden pridem do njih, na kratko obravnavati še preostalih sedem Kreposti.

(4) Čistost

Rečeno je, da poznavanje dejanskega pomena katere koli Kreposti pomeni tudi vedeti, kako jo živeti, kar še posebej velja za bolj abstraktne Kreposti kot je Čistost. Res je, da se Čistost manifestira v čistem življenju, vendar pa to, kaj dejansko pomeni čisto življenje, razumejo le redki. Večina ljudi, najsi okultisti po imenu ali ne, bi verjetno ob poskusu, da bi jo definirali, Čistost opisali kot vzdržnost od požrešnosti, pijančevanja, spolnosti in drugih bolj grobih oblik razvade; toda Okultist tolmači ta izraz na precej bolj širok in v mnogih ozirih na povsem drugačen način. Razumevanje njegovega pogleda si najboljše pridobimo preko uporabe Hermetične Predpostavke: “Kakor Znotraj, tako Zunaj; kakor Veliko, tako Malo; kakor Zgoraj, tako Spodaj: obstajata le eno ŽIVLJENJE in ZAKON.”

Če ga pravilno uporabimo, potem nam tako izražen Zakon Analogije odpira vsa Vrata do Znanja. Vendar pa je, tako kot v primeru vseh Ključev, ki odpirajo Vrata Misterijev, njegova uporaba povezana z določenimi nevarnostmi, katerih narave ne more napovedati noben učitelj. Te izhajajo iz narave Učечега samega, kajti ta si lahko dovoli, da ga zaradi nevednosti, predsodkov ali napačnega razumevanja zavedejo napačne analogije, ali pa zavede samega sebe z napačno uporabo pravih. Zatorej glejte na analogije, tako kot na vse stvari, le kot na način izkušanja, iz katerega uporabe prihaja Znanje.

Fizično telo je analogno dejanskemu človekovemu Bitju. Preko preučevanja tega telesa in njegovih potreb lahko pridobimo razumevanje Realnega Bitja. Da bi ohranilo svoje življenje in pospešilo svojo rast, telo potrebuje hrano, medtem ko je hrana Realnega Bitja *izkušnja*.

Hrana, ki vsebuje neprebavljive prvine, ki niti ne hranijo telesa niti ga ne spodbujajo k zdravi dejavnosti, je nečista in povzročča nečistost telesa. Nečista hrana sili telo v zapravljanje energije in izločanje težkih substanc ter slabi moč in preprečuje rast. Hrana, ki vsebuje nečistosti določenih vrst, ubija telo, kajti napor, ki ga mora opraviti, da bi izločilo neprebavljive sub-

stance, povsem izčrpa njegove energije. Hrana, ki je v zmernih količinah čista, postane v prekomernih nečista in povzroča ustrezno nečistost telesa. Hrana, ki je v določenih okoliščinah zdrava, lahko v drugih povzroča bolezni. Hrana, ki je dobra za eno osebo, lahko škodi ali ubije drugo.

Ta in druga dobro znana, čeprav večkrat pozabljena dejstva, imajo ustreznosti v *Izkušnji*, hrani Realnega Bitja in v tem Bitju samemu. Katera koli oblika Izkušnje, ki jo je Bitje sposobno presnoviti v Znanje, ali ki spodbuja Bitje k zdravi dejavnosti, je *čista*; vse druge oblike so v večji ali manjši meri nečiste.

Nekoristne navade, nemirno sledenje svežim interesom in občutkom, so nečiste oblike Izkušnje; prvič zato, ker so le prazni odpadki; drugič zato, ker so običajno neprebavljive in v prekomerni obliki Bolj nevarne kot poskusi, da bi razvili okultne moči ali iskali psihične pojave, kajti njihovi učinki na Realno Bitje so podobni tistim, ki jih v telesu povzročajo droge in stimulant. Tako kot slednji, nas zavajajo z ustvarjanjem utvarnega videza ali občutka moči - moč se sicer dejansko poveča, vendar se ne iztroši v rasti in zdravi dejavnosti Bitja, ampak v onemogočanju in izločitvi materije, ki je Bitje ni sposobno presnoviti v Znanje.

Prizadevno sledite omenjeni smeri mišljenja, pa vas bo po določenem času pripeljala do znanja o tem, kaj pomeni Krepost Čistosti in kako jo živeti. Kot nadaljno pomoč si v um vtisnite naslednjo definicijo: *Čisto Bitje uporablja vse Izkušnje in jih preobraža v Znanje. Izkušnja, ki je ne moremo pretvoriti v Znanje, je nečista.*

Popolna Čistost Bitja naj bi pomenila zmožnost presnavljanja v Znanje vsake oblike izkušnje, ki jo lahko nudi to človeško Področje. Tako stanje očitno vključuje dokončnost - konec človeškega cikla, ko je vse dojeto ali vsrkano v Jaz, ki samega sebe istoveti z ŽIVLJENJEM. Povprečen človek, Novinec, Učenec, celo Adept, je daleč od dokončnosti, tako da je zanj Pot Čistosti vedno pot Bude, Srednja Pot, ki se imenuje tudi Pot Naravne Dolžnosti.

Kaj na poti izkušnje izbrati in kaj zavreči je problem, ki neprestano bega Začetnike, ki ne razmišljajo, ampak kot leni otroci zahtevajo, da bi jih na rokah nosili ali za roke vodili starejši. Ne izbirajte in ne zavračajte! Način izkušanja, ki je najbližje, je vedno najbolj koristen. Za fizičnega človeka čistega življenja je naravni apetit vedno določen vodnik do tipa hrane, ki ga najbolj potrebuje njegovo telo, in ta resnični apetit je v zunanjih Področjih resnična analogija ENERGIJE, ki se objavlja v VEDNONASTAJANJU, ki iz ene faze v drugo pelje Bitje vse bližje do BITJA, Jaz vse bližje do JAZA. V človeku se Karma (ta v veliki meri napačno razumljen vzhodnjaški izraz) nahaja na pol poti med ENERGIJO VEDNONASTAJANJA in naravnim apetitom kot analogija obeh. Je Energija Samo-nastajanja v človeku in ga prenese na tista Polja Izkušanja njegovega Bitja, od katerih lahko potegne največjo korist, kajti izhajajo iz tega, kar Bitje je.

Zakaj potem učitelj vabi svojega učenca, da sodeluje pri posebnih izkušnjah, namesto da bi ga prepustil vodstvu Zakona? Odgovor je ta, da počne, če ni slep ali šarlatan, prav to. Učitelj je del Zakona. Če je resnični učitelj, zavestno deluje z Zakonom. Ta oblika izkušnje, h kateri vabi, je tista, ki jo je učenec pripravljen sprejeti: k sodelovanju pri njej ne vabi človeka, ki še ni Učeči, ampak ga, nasprotno, vztrajno opozarja, da bo zanj neprebavljiva, če ne dejanski strup. Spomnimo se tudi, da je Bitje Učečega zelo nečisto, kajti človekov apetit je postal, odkar je padel z EDENA, pokvarjen in ga ne vodi k hrani za resnično Bitje, ampak do odpadkov, ki si jih Zapravljivec deli s svinjo. Človek, kakršen je sedaj, je *bolan*, njegovo Bitje pokvarjeno, in ko se nanj spusti zavest njegovega nesrečnega stanja, išče zdravnika, ki ga bo vodil nazaj k zdravju, kajti nima moči, da bi si pomagal sam. Ta zdravnik je učitelj. Človek, ki je vstopil na POT, je našel zdravje Bitja, in ker ima *Mojstra*, ne potrebuje učitelja. Učitelj je za človeka, ki si, vedoč, da je bolan, goreče želi, da bi bil zdrav; ni za nobenega drugega, niti za zdrave niti za tiste, ki se, čeprav bolni, ne zavedajo svoje bolezni. V svojih možnostih zdravljenja učitelj predpisuje za svojega učenca to - če sledimo analogiji - kar bi lahko imenoval *dieta*, v obliki načinov izkušanja, ki niso takš-

ni, ki bi jih potrebovalo resnično zdravo Bitje, ampak kot sredstva za popravo preteklih napak.

Spoznanje dejstva, da zanj, na njegovi sedANJI stopnji razvoja, resnična Čistost ni mogoča, je za učečega zelo pomembno. “*Če rečemo, da smo brez greha, se zavajamo in resnice ni v nas.*” Na noben način ne more biti, niti v najbolj preprosti obliki izkušnje, vse vsebovano tudi vsrkano. Vedno ostane nek ostanek, tako kot ostane tudi iz najlažje prebavljive hrane. Za Bitje, kakor je ustrojeno sedaj, to ni neka slaba, ampak dobra stvar, saj spodbuja napredek na dva načina: prvič, ko deluje kot namig, nezavedno sprejet na zgodnjih stopnjah razvoja, da se rast odvija tako z izločanjem kot z izgrajevanjem; in drugič, kot drug namig, da, dokler obstaja karkoli, kar ne more biti vsrkano, rast Bitja ni popolna; kajti na koncu mora biti Vse vsrkano v VSE.

Srednja Pot, stanje ravnovesja, doseženo v Razmišljanju o Jazu, ki ne deluje, ampak pregleduje dejavnosti svojih nižjih aspektov, je eno od gotovih sredstev zagotavljanja vse Čistosti, vse Kreposti, ki se lahko manifestira v naši nepopolni človeški fazi. Le s samo-popustljivostjo lahko najdemo Čistost v asketizmu. Asketizem ni antiteza samo-popuščanju, ampak le drugo ime zanj. Nevedni Aspirant, ki zapusti svet in se zateče v puščavništvo ali samostansko osamljenost, se običajno vse bolj naveže na svojo nižjo naravo. Ne ve, da s stradanjem svojega telesa in s prikrajšanjem svoje človeške mentalno-čustvene narave, da bi se normalno izrazila, popušča drugim aspektom svojega Bitja, ki niso nikakor bolj vzvišeni kot njegov boj za osebno odrešitev ali nadčloveško moč. Povprečen moški ali ženska, ki živita normalno dobro življenje in si sploh ne delata skrbi z “odrešitvijo” in “močjo,” sta pogosto daleč bolj čista, v pravem pomenu, kot pa puščavnik, menih ali nuna.

To ne pomeni, da trdim, da vsi, ki živijo samostansko življenje, zamenjujejo posvetne popustljivosti za druge, za katere mislijo, da jim bodo bolj koristile, ampak nasprotno, da je lahko življenje samo po sebi tista izkušnja, ki jo Bitje najbolj potrebuje, in da je to pot čistosti za tiste, ki ga tako vzamejo.

Katoliška Cerkev kaže, s svojim pravilom, da mora meniški kandidat čutiti *notranji klic*, določeno spoštovanje Zakona.

Menih in nuna lahko živita življenje Čistosti, vendar pa se ne moreta sklicevati na večjo Čistost Bitja kot Učenci, ki v svojem normalnem življenju živi v harmoniji z Večnim Nastajanjem. Tako v Samostanu kot v Svetu le resnično ravnovesje Bitja omogoča manifestacijo resnične Kreposti. Če ravnovesja ni, potem se kakršna koli Krepost pojavi le z milostjo posebnih Pogojev in zato sploh ni KREPOST.

(5) *Samo-zaupanje*

Na čem lahko sloni Samo-zaupanje, če trenutni Jaz, ki nadzira in vodi Bitje, ni stabilen, ampak se neprestano umika in izgublja samega sebe v nekem drugem, globljem in s širšo vizijo, in če današnja modrost dokazuje, da je bila včerajšnja zmotna in da bo jutrišnja modrost dokazala, da je zmotna tudi ta današnja?

Inteligentni, a neizkušeni Učenci, se bo pri pristopu k praksi Samo-zaupanja neizogibno srečal s tem ali nekim podobnim vprašanjem, ki se bo pojavilo v njegovem umu. Nanj lahko podamo tak odgovor filozofske narave, ki bo zadovoljil spraševalca, vendar pa je vedno boljši tak, ki izhaja iz izkušnje, če ga je le mogoče pridobiti.

Predstavljajmo si, da ste vi in jaz, kot Učenci in Učitelj, v neposrednem stiku. Prišli ste k meni, da bi prejeli navodilo glede Umetnosti Življenja, jaz pa sem vam v teh lekcijah na poenostavljen način pokazal pot. Vaš um je aktivnega, ne pasivnega, tipa, tako da globoko razmišljate o vsem, kar sem rekel in razmišljal, z rezultati, ki bodo po mojih predvidevanjih sledeči:

Del mojih učenj ste sprejeli brez vprašanj; del ste jih zavrnil; del pa jih niste ne sprejeli ne zavrnil, ampak odložili za nadaljno premišljevanje. Ali lahko poveste, zakaj ste sprejeli te presoje? Odgovorili boste: zato ker mi je to narekoval instinkt, razum ali intuicija. Kdo in kaj so te avtoritativne moči, ki jim dajete ta imena? Prisiljeni ste priznati, da so te vi sami, oziroma aspekti Jaza. Vprašajte jih, s kakšno pravico lahko presojujejo, pa ne boste pre-

jeli nobenega odgovora, *kajti spraševati Avtoriteto pomeni, da jo ubijemo*. Vprašajte sedaj *Spraševalca*, ali ni morda on samega sebe ustoličil kot Sodnika, pa bo morda zamrmral priznanje in nato umrl.

Tako z nekaj kratkimi vprašanji in odgovori rakrijete dejstvo, da Jaz ni nikakršno trdno počivališče, ampak prej brezkončna lestev, po kateri se vzpenjate prečko za prečko. Ko stopite na vsako od teh prečk, le-to imenujete Jaz in se *zanašate* nanjo, da vas bo podpirala, a dokazujete, ko jo zapustite, da vaše zaupanje ne velja njej, ampak višji, ki vam je pomagala, da ste jo dosegli.

Končno, na čem počiva vaše zaupanje? Ne na prečki, na kateri stojite, niti ne na naslednji, ki jo boste dosegli, kajti obe sta *jaza*, ampak na *Lestvi*, ki je Jaz.

Okrepite to razumevanje s premišljevanjem o nekem drugem aspektu najinega odnosa. Kaj vas je najprej spodbudilo k temu, da ste prišli k meni? Vi imate kot inteligenten človek nekaj lastnih predstav glede življenja in kako ga živeti, ne glede na to od kod izhaja. Te predstave so bile manifestacije Jaza, ki je usmerjal vaše Bitje, in nekaj časa ste ubogali njuno avtoriteto. Nato se je v vašem Bitju zasvitala luč nekega drugega Jaza, ki vas je prosila, da pridete k meni. Ubogali ste in prišli, vendar je ob prihodu misel, da boste iz mojega vodenja izvlekli korist, zastrla luč vašega lastnega notranjega voditelja.

Iz vaše domišljije izbrišite korake, ki ste jih prehodili do točke, na kateri sedaj stojite, pa boste zaznali stalno izražanje Samo-zaupanja, ki dejansko ne počiva na katerem koli Jazu, ampak se nenehno vzpenja proti višjem Jazu.

Poštena in vztrajna praksa Samo-izpraševanja, ki jo še okrepi vadba domišljije, prinaša preko Samo-izkušnje stalna dopolnila k znanju. Dolgo tega ste se morda spoznali dejstvo, ki je za Začetnike vedno odvrtno in dvojno odvrtno običajnemu študentu, da večina tako-imenovanega razumskega ali intuitivnega znanja dejansko prihaja od avtoritete. Morda boste trdili, da vas razum prepričuje, da je to, kar sem postavil pred vas, Resnica, pa

vendar si s to trditvijo nezavedno lastite znanje, ki ga jaz ne posedujem. Jaz ne vem, da so moje besede Resnica. Vem le to, da so *simboli*, ki kažejo proti Resnici - Resnici, ki je, tudi če bi jo poznal, ne bi mogel izraziti. Vaše sprejemanje mojih besed torej ni sprejemanje Resnice, ampak zgolj enega od njenih aspektov, ki ga omejuje in pogojuje instrument, preko katerega prihaja, MENE SAMEGA. Moje besede so le izražanje mojega omejenega Jazstva in s tem, ko jih sprejemate, sprejemate *mene*.

Globoko razmišljajte o teh namigih - so zgolj *namigi* in v nobenem smislu popolne predstavitve. Preučite tudi KLJUČ.

“NIČ NI NERESNIČNO; NIČ NI RESNIČNO; VSE STVARI, KI OBSTAJAJO, SO LE MASKE RESNICE; NE SPREJMI TE NOBENE STVARI; NE ZAVRZITE NOBENE STVARI; UČITE SE PREKO PREUČEVANJA VSEGA, VENDAR PA SE PREDVSEM UČITE OD UČEČEGA.”

Ta aforizem ne potrebuje nobenega tolmačenja, ki ga ne bi mogli takoj in s koristjo razviti sami. Če boste vedno delovali v skladu z njim, vas bo združil z Vednonastajanjem Življenja in vas prebudil za resnico, ki se manifestira v Bitju, ki ni končni arbiter, nikakršen trajen Jaz. Pa vendar, bolj trdno, ko vzpostavite to držo, bolj trdno se istovetite z Jazom, ki je trajen in ki, čeprav vedno spreminjajoč, ostaja za vedno JAZ. Prav s stalnim naslanjanjem na ta Jaz izražate Krepost in na noben drug način. To ni NAJVIŠJI JAZ, EDINI, ki se vedno umika, ampak Luč v svetovih, v katerih živite, njegova priča in simbol. Predano počivajte v njem, pa vas bo nosila naprej, dokler končno ne spoznate TISTO, kar ste, tisto neskončno ŽIVLJENJE, ki VEDNO OBSTAJA v njegovem VEDNONASTAJANJU.

Ko prakticirate Neškodljivost, Resnicoljubnost, Pravičnost in Čistost, vas te ponesejo do Samo-zaupanja, vendar pa se v celoti uresničijo šele tedaj, ko dosežemo slednje. Samo-zaupanje je univerzalno topilo, ki ločuje neresnično učenje od resničnega, kajti prvo vodi proč od njega, drugo pa proti njemu, kar je znamenje razodevanja njihove kakovosti. Pa vendar, protislovno kot vedno, za Samo-zaupljivega v vesolju ni nobene stvari, ki je v

celoti neresnična ali zla, kajti ne glede na to, kakšne so lahko omejitve določene stvari, obstaja način izkušanja, ki, ko je vsrkano, vodi do znanja.

“*Za čistega so vse stvari čiste*”: zlo ne obstaja v nobenem učenju, ne glede na to, kako pokvarjeno se lahko zdi; niti zlo ne doleti tiste, ki ga nevedno ali nedolžno sprejemajo kot resnico, kajti daje jim izkušnjo, ki jo najbolj potrebujejo. Vendar pa zlo čaka na tiste, ki zavestno in zaradi svojih lastnih ozkih interesov sledijo kateri koli poti; predvsem pa na tiste, ki učijo in vedo, da so njihova učenja neresnična.

S prakso Pete Kreposti prihaja spoznavanje dejstva, da v vseh primerih Kreposti pogojujejo ena drugo. To je zelo pomembna točka znanja in njene številne implikacije bi morali prizadevno izpolniti. Preučevanje in praksa naslednjih Petih Kreposti (b), ki usposabljaajo Aspiranta, da zaokroži svoj prvi korak navzgor, bosta še bolj jasno razkrila medsebojne pogojevalne vplive vseh Kreposti. Končno lahko le preko svojega lastnega življenja in razmišljanja do vas pride vse znanje. In ker je to tako, bodo moji komentarji k preostalim Krepostim omejeni le na najbolj preproste orise, ki jih lahko zarišem, in ki bodo zadostovali, da iz vsake ustvarite preprost kažipot in nič več.

Dobrodelnost-Neškodljivost (1 - 6)

Resnično razumevanje življenja ni mogoče brez popolnega dojetja dejstva, da so v pojavnih svetovih vse stvari *bi-polarne*. Vsaka stvar je pozitivna-negativna, ali, kakor raje rečejo nekateri, moškega-ženskega spola. Čeprav za določena bitja, stvari in značilnosti velja, da so moškega spola in določene druge ženskega spola, to še ne pomeni, da so prve v celoti pozitivne in druge v celoti negativne, ampak le to, da v njihovem ustroju prevladuje polarni aspekt pod katerega so razvrščene. Tako ima vsak moški ženski aspekt in vsaka ženska moškega, kar velja tudi za vsako stvar, vključno s Krepostmi, najsi posamezno ali skupinsko. Vsaka ločena Krepost ima svojo lastno pozitivno in negativno manifestacijo, vendar pa pri nekaterih prevladuje prva, pri drugih pa druga. Ženska je dopolnilo moškega in oba sta ena-

ko potrebna za nadaljevanje človeške rase. Analogno so za nadaljevanje manifestacije KREPOSTI potrebne dopolnjujoče Kreposti.

Neškodljivost je ženska ali negativna Krepost, ki se v svojem najbolj pozitivnem aspektu manifestira v *zavračanju* škodovanja kateri koli stvari, v svojem najbolj negativnem pa v *zavračanju* dovoljevanja, da bi bila škoda povzročena. Ne more ustvariti pogojev za svojo lastno manifestacijo, ampak mora ostati speča, dokler se zanjo ne ustvarijo pogoji, ki jo priključijo ali postavijo v ospredje. Dobrodelnost je moško dopolnilo Neškodljivosti in bi jo lahko definirali kot dejavno voljo, da bi povečali celotno količino dobrega v svetu in zmanjšali celotno vsoto zla. Ustvarja pogoje, ki jih potrebuje njeno dopolnilo in brez Neškodljivosti bi hitro izginila s sveta.

V svojem lastnem *moškem* aspektu se Dobrodelnost izraža v objektivnem lajšanju trpljenja in v vseh tistih človekoljubnih dejavnostih, ki so tako pomembna poteza civiliziranega življenja. Vendar pa tako manifestirana Krepost očitno ni resnična. Dobrodelnost je po svojem razponu zelo omejena, tako da je množice nikakor ne morejo izražati. Dejanska Dobrodelnost je in se univerzalno manifestira le preko svojega lastnega negativnega ali ženskega aspekta. Ne obstaja v nekem izvršilnem Jazu, ki podeljuje objektivne koristi izbranim prejemnikom, ampak v Višjem, notranjem Jazu, ki se večno predaja Življenju preko katerega koli instrumenta ali kanala, ki mu ga ponudijo pogoji: preko sočutja, preko razumevanja, preko učenja, ki lahko do Kreposti pripelje druge. Za tak Jaz je resnična Dobrodelnost le drugo ime. Zanj lahko resnično rečemo: prekriva ne le množico grehov, ampak vse grehe.

Pri povprečnem človeku in morda še bolj pogosto pri tistih, ki izpovedujejo krepostnost brez razumevanja Kreposti, je Dobrodelnost le žalostna paradija resnične kreposti. Ali ne vidimo nenehno, kako to, kar naj bi bilo globoko sočutje do bolečine in trpljenja, soobstaja z željo škodovati in kaznovati vzrok zla? "*Demon est Deus inversus*"! Ta maska Arhangela Dobrodelnosti ni - čeprav bo ta trditev morda šokirala njene izvajalce - ženin Bele Device Neškodljivosti, ampak sopotnik njene temne, z zemljo umazane

sestre, Dovoljevalke Zla, negativne Neškodljivosti. Ali ne vidimo, kako je resnični JAZ, ki se večno predaja celotnemu Kozmosu, nenehno deležen izobčenja in križanja in kako nevedni človek na njegovo mesto postavlja in časti lažnega demona? V človeku, ki ne more podariti povzročitelju trpljenja enako popolnega razumevanja in sočutja kot ga podarja trpečemu, ne obstaja resnična Dobrodelnost, in tak človek tudi ne more nikoli manifestirati Kreposti resnične Neškodljivosti.

Zadovoljnost-Resnicoljubnost (7 -2)

“Izraziti realnost pomeni biti RESNICOLJUBEN; le-to sprejemati pa pomeni biti ZADOVOLJEN.”

Takšno je bilo učenje starodavnih Hermetičnih Mojstrov. Zadovoljstvo je žensko dopolnilo moške Kreposti Resnicoljubnosti. Ne more se manifestirati kot le v povezavi z drugo, kot se tudi REALNOST ne more manifestirati brez njune združene pomoči. Zadovoljstvo, resnična Krepost, se subtilno, a globoko razlikuje od svojstva, ki ga običajnoi poznamo pod tem imenom. Zadovoljstvo, kakršnega pozna povprečen človek lahko pomeni odsotnost stremljenja, pasivno sprejemanje pogojev ali ponosno samo-zadovoljstvo, medtem ko resnično Zadovoljstvo ustvarja stremeč trud, aktivno sprejemanje pogojev kot korakov in nobene druge misli na Jaz kot le v obliki minevajoče faze Nastajanja. Običajni človek lahko gleda na Učenca kot na nezadovoljneža, ker si stalno prizadeva doseči vse širšo in širšo zavest, pri čemer pa njegovo nezadovoljstvo ni človeško svojstvo, ampak BOŽANSKO NEZADOVOLJSTVO, o katerem so govorili starodavni modreci. To svojstvo deli z ŽIVLJENJEM, kajti BOŽANSKO NEZADOVOLJSTVO in večno NASTAJANJE sta le različni imeni za eno stvar. Nezadovoljen človek sovraži svoje pogoje in se bori proti njim, vendar pa jih s tem početjem oživlja in jim podarja moč, s katero ga vežejo. Učenec je v svojem BOŽANSKEM NEZADOVOLJSTVU vesel v svojih pogojih, jih uporablja kot korake pri svojem vzponu in jih z obračanjem njihove moči za svoje lastne cilje izčrpa ter izničuje. Običajni človek najde zadovoljstvo v počitku, Učenec pa v nenehnem večnem gibanju Nastajanja. Običajni

človek najde zadovoljstvo v posameznem koraku, Učenec v Lestvi, sestavljeni iz številnih korakov. Človeško nezadovoljstvo pomeni žalostno zavest o suženjstvu, BOŽANSKO NEZADOVOLJSTVO pa pomeni Veselje - veselje v spoznanju, da je vse, kar je, dobro, in da to ostaja, čeprav se vedno spreminja, vedno dobro.

Kot sem že pokazal v Komentarju o Problemu Resnicoljubnosti, je iskreno sprejemanje pogojev nujno za manifestacijo Resnice. Medtem ko je Resnica zastrta, pogoji Jaz vežejo in zaslužnjujejo. Ko se resnica manifestira, pogoji postanejo sprejeti prijatelji in pomočniki; in iz tega prihaja rek: "*Resnica te bo osvobodila.*"

Razlikovanje-Pravičnost (8 - 3)

Ko se vzpenjamo po lestvici manifestiranega življenja, težijo dopolnilne prvine, ki združujejo in ustvarjajo vsako *naravno noto*, po izgubi svojih določno pozitivnih ali negativnih značilnosti ter da bi se vse bolj in bolj približale ena drugi, dokler končno ne prenehajo biti ločene in se stopijo v en *zvok*. Čeprav je Krepost Pravičnosti negativna za svoje pozitivno dopolnilo Razlikovanje, pa je precej manj določno negativna kot sta Neškodljivost in Zadovoljstvo. V svojem bolj vsakodnevnem pomenu je Razlikovanje lastnost, ki človeka usposablja za merjenje, izbiranje ali dodelitev sestavin ali prvin, ki jih priključuje delo, ki ga ima pri roki. Vendar pa ima njegovo Razlikovanje, dokler ne poseduje tudi svojstva Pravičnosti, le zelo omejeno manifestacijo. Rečeno je bilo, da Pravičnost oblikuje zakon, ki ga izvršuje Razlikovanje, in da sta posledično to le imeni za različna pola ene same lastnosti.

V resničnem ali univerzalnem smislu se Krepost Pravičnosti doseže z življenjem v in z Vednonastajanjem Življenja in Bitja. Dejstvo takšnega načina življenja se manifestira navzven takrat, ko človek začne delovati kot zavestni sodelavec univerzalne Narave ali kot zastopnik ZAKONA ŽIVLJENJA; in tako delovanje se imenuje Razlikovanje.

Pri tebi, ki si na tem, da boš opravil prvi korak proti POTI Učenca, Pravičnost in Razlikovanje v svojem resničnem značaju nista podvrženi manifestaciji; vendar pa se jima lahko približaš korak za korakom, z uporabo, ko se ga učiš, Zakona Krepostnega življenja. Nepopustljiva volja, da bi videli ŽIVLJENJE kot popolno celoto, vas bo vztrajno vodila proti istovetenju z resnično Pravičnostjo, manifestacija iste volje v vašem bolj zunanjem življenju pa proti združitvi z Razlikovanjem.

Preprostost-Čistost (9 - 4)

V najglobljem, najvišjem smislu izraza, Preprostost vključuje stanje Bivanja, v katerem Jaz stalno počiva v najvišjem JAZU, zaradi česar je Zavest *ena sama*, neobarvana s senco nevednosti, niti za trenutek skaljena zaradi povezave s katerim koli bolj omejenim aspektom Bitja. Če nanjo gledamo na tak način, je Preprostost povsem negativna Krepost in ne more imeti nobene druge možne manifestacije kot le preko svojega izvršilnega dopolnila, ki je Čistost. Na manj vzvišeni ravni Učečega še vedno ostaja povsem negativna, obstoječa le v Jaz-stvu, ki se stalno umika v globlje Bitje. Tako osredotočen Jaz je PREPROST in se svetu manifestira v Življenju in Bitju, ki je ČISTO.

Samo-zaupanje-Samo-predaja (5 - 10)

Svojstvi Samo-zaupanja in Samo-predaje sta, kakor se zdita za vsakodnevno človeško ali ločeno zavest, absolutno neetični in se ne moreta izkazati drugače kot uničujoči, če se manifestirata v nekem posamezniku. Pa vendar pokazeta, če o njiju razmišljata Adept ali Učenec, katerih zavest ni ločena, zelo drugačen videz. Samo-zaupanje je v celoti pozitivna ali moška Krepost in zato ne more imeti kakršne koli lastne resnične manifestacije. Samo-predaja je v celoti negativna ali ženska in zato prav tako ni zmožna manifestacije. Zato se lahko manifestirata le kot dvojica, vendar kot eno, kot večno združeni dopolnili, *poročeni v nebesih*. Predaja obstoječega Jaza Samo-Vednonastajanju ustvari življenje Kreposti Samo-zaupanja. Zaupanje, ki se vedno naslanja na Samo-Vednonastajanje in umika iz obstoječega

Jaza, ustvarja živo Krepost Samo-predajanja. O tem ni mogoče ali potrebno povedati nič več.

Zaključni komentarji

Možno je, da se bo Začetnik ob teh preučevanjih pritoževal, da moji komentarji o Krepostih in nasveti glede njih izvajanja niso dovolj obsežni in podrobni ter da sem številne točke opisal na medel ali nejasen način. To je domnevno res, vendar pa sem to naredil namenoma. Osvoboditi učenca dolžnosti lastnega razmišljanja ni del učiteljevega dela; nasprotno, njegova glavna skrb je, ali bi morala biti, da učenca prisili, da razmišlja in deluje sam. Če sem v pričujoči lekciji zašel na kriva pota, je to v smeri prevelikega lajšanja nujnosti, da bi uporabil svoj lasten um, ne pa nasprotno. Neka lekcija, ne glede na to, kako obdelana in razširjena je, ne more opraviti več kot to, da spodbuja gibanje mišljenja v določeni smeri, kar pa mislim, da je bilo storjeno, tako celovito kot mora biti, v podanem orisu. Zato ne ostaja nič drugega kot da pred zaključkom lekcije podam še nekaj dodatnih nasvetov in opozoril.

(1) Ko ste pridobili intelektualno razumevanje razlag in navodil, ki jih vsebuje ta lekcija, si ne domišljajte, da ste jo že izpopolnili, kajti takrat se šele začne pravo učenje. Intelekt ne more storiti več kot dojeti *meje* polja izkušnje, ki se je razširilo pred vami; Jaz mora vstopiti na to polje in v njem živeti, da bi lahko prevedel njegovo vsebino v znanje.

(2) Vadite domišljivo vsakodnevno z življenjem Kreposti v z lahkoto uresničljivih situacijah.

(3) Na zgodnjih stopnjah vadbe, se osredotočite na manifestacijo enega samega para dopolnjujočih se Kreposti. Kasneje obravnavajte še druge, tako da posvetite posebno pozornost pogojenim vplivom, ki jih prinaša posamezna vaja na druge. Sčasoma boste spoznali, da pomeni popolna manifestacija neke Kreposti tudi manifestacijo vseh desetih.

(4) Mislim, da je potrebno podano opozorilo stalno ponavljati in bolj polno poudariti. Mogoče je, da ste vi ali kateri koli zahodnjaški študent dosegli

stopnjo resnega preučevanja lekcij, kakršne so te, brez predhodnjih izkušenj o drugih sistemih okultnega ali psihološkega urjenja. Posledično se boste zavedli, da za razvoj domišljije pogosto priporočam vaje vizualicije, kakor jih pogosto imenujemo. Pazite! Če želite po resnični Okultni Poti napredovati z gotovostjo in varno, se izogibajte vsem takšnim praksam. Domišljija je eno od najbolj silovitih orožij, ki jih uporablja Višji Jaz, ali katerega naj bi sploh uporabljali, da bi mu pomagali proti svobodi, vendar pa je to zgolj orožje ali instrument in nič več. Če moč INTERESA (o kateri smo razpravljali v Lekciji II) osredotočimo na instrument, namen pa koncentriramo na njegovo vzgojo in izpopolnjevanje, bo Jaz, ki naj bi se gibal v svobodo, postal vezan nanj in se bo z njim poistovetil. Resnični Okultist, ki to ve, nikoli ne osredotoči svojega Interesa na moči in zmožnosti, ki jih uporablja, ampak vedno le na *Nastajanje*. Njegov višji Jaz, svoboden in stalno umikajoč, je vzvišena moč njegovega Bitja, za katero so ostale moči le slabotne paradije. Aspiranta, ki osredotoča svojo pozornost na razvoj domišljije ali katere koli druge zmožnosti, lahko povsem ustrezno primerjamo z raziskovalcem, ki ob razkrivanju določenega področja džungle zapravlja svoj čas z loščenjem svoje sekače in krašenjem njenega držaja z zanemivimi rezbarijami. Zato *uporabljajte* takšno domišljijo, kakršno imate na razpolago, brez razmišljanja, da bi jo okrepili. Ko se Jaz osvobaja in umika v višja in globlja področja Bitja, bodo postali instrumenti, s katerimi deluje, *legije nižjega jaz-stva*, bolj učinkoviti in mogočni, kajti ti, ker so aspekti Njega samega, ne morejo drugega kot z njim deliti njegovo rastočo moč in svobodo.

(5) Preko vztrajne prakse življenja Kreposti v domišljiji se bo postopno, morda hitro, vzpostavil uravnovešen pogled na življenje; ravnovesje pa predstavlja vrata v svobodo in širšo vizijo.

(6) Če so splošni pogoji, ki bodo verjetno prevladali v predvideni izkušnji, znani, potem vam bo v pomoč, če jih predhodno izživite v domišljiji in se osredotočite na manifestacijo najbolj primerne Kreposti ali primernih Kreposti. Večina civiliziranih oseb že počne tovrstne stvari, vendar pa doseže

komaj kaj več kot trošenje energije. Razlog za to pa je v njihovem pomanjkanju Razmišljanja o Jazu, ki je Krepost Uččega.

(7) Še boljšo uporabo te vadbe je mogoče doseči s podoživljanjem preteklih izkušenj. Preoblikujte jih in izživite s Krepostjo ali Krepostmi, ki jih zahtevajo in do te mere, da jih boste uspeli izčrpati. Tesnobnih fantomov kot so kesanje zaradi nespametnih dejanj, žalost zaradi izginulih ugodij, jalovo žalovanje za izgubljenimi priložnostmi, ter številni drugi te vrste, ki mučijo in obdajajo tako številne ljudi, se hitro znebimo in za vedno uničimo s temi preprostimi sredstvi.

(8) In na koncu, trdno si zasidrajte v um, da so Kreposti same po sebi le instrumenti in da v drugačni obliki nimajo pravega pomena ali vrednosti. So le preproste goriščne točke za zavest, ki usposabljaajo Energije Bitja za osredotočanje na Jaz in nič več. Okultist se nikakor ne ubada s tem, da bi bil "dober" ali "kreposten" v tem smislu, kakor ponavadi razumemo ta dva izraza: ubada se le z iskanjem svobode v svojem resničnem Jazu. Dobro in Zlo, Krepost in Razvada, imajo zanj enako vrednost ali enako brezvrednost. To so le Pari Nasprotij, on pa ne živi ne v enem ali drugem, ampak v zvezi obeh, ki je višja od vsakega posameznega dela.

Starodavni Modrec je rekel:

Če potuješ s tokom Resničnih Voda, boš dosegel šest različnih pristanov, katerih imena so: (1) Luč, (2) Moč, (3) Mir, (4) Blagostanje, (5) Jaz, (6) Modrost.

Učči je vprašal:

Kako naj spoznam Resnične Pristane, O Oče, če pa tako številni v svetu nosijo povsem ista imena?

Starodavni Modrec je odgovoril:

Resnična Luč je skrita za Velikimi Gorami in se ji je mogoče približati le skozi Votline Uma.

Resnično Moč obdajajo demoni, ki se imenujejo Moči; in ni je mogoče pridobiti, dokler slednji niso uničeni.

Resnični Mir obkrožajo vrtinci nezadovoljstva; in vanj je mogoče vstopiti le med besnenjem Viharjev.

Resnično Blagostanje zastirajo Sence, ki se imenujejo Posesti; in ni ga mogoče pridobiti, dokler slednje niso razpršene.

Resnični Jaz prekrivajo brezštevni odsevi; in ni ga mogoče ugledati, dokler slednji niso odplavljeni.

Resnična Modrost nima nobenih senc; in najdemo jo v Sončnih Vodah, potem, ko smo obiskali že vse pristane.

Izreki Starodavnih Modrecev

Lekcija IV. - Ravnovesje

Zapisano je, da je Mojster v Šolah Misterijev izgubljenega Sredozemskega sveta, ko so ga njegovi učenci prosili naj pojasni, kako se, če sploh, razlikujejo dejanja Narave od tistih Elementov, odgovoril:

“Mati živi med večnim vzpostavljanjem ravnovesja, ki ga večno uničujejo njeni Otroci.”

Tako kot v Makro-kozmosu, tako v Mikro-kozmosu.

Učenec živi v Vednonastajanju z nenehnim vzpostavljanjem ravnovesja Bitja v Jazu, ki ga nenehno rušijo *jazi*.

Ne glede na to, kako različno ga lahko definirajo, pa je cilj vseh resničnih Učencev eden, ki ga je mogoče najbolj ustrezno izraziti z eno samo besedo RAVNOVESJE. Nek Učenec lahko izjavi, da on išče znanje o in posest Duše, nek drug, da se želi izgubiti v služenju ŽIVLJENJU, pa vendar si njuna cilja nista v nasprotju. Poiskati in posedovati Dušo pomeni uveljaviti najvišjo individualnost, predaja identitete univerzalnemu ŽIVLJENJU pa žrtvovanje Duše, pa vendar ti dve dejanji nista različni, ampak enaki. Obe pomenita praktično uveljavitev *svobode*. Jaz se mora osvoboditi preden lahko prevzame v posest zaklad Duše. Jaz se mora osvoboditi preden lahko

izbere svoje služenje. ŽIVLJENJE je objavljalec Duše, in le ŽIVLJENJE lahko poseduje ta zaklad. Tisti, ki poseduje Dušo, je eno z ŽIVLJENJEM. Tisti, ki žrtvuje Dušo, podvrže svojo posest samemu sebi.

Formula "JAZ SEM" je simbol Osvobojenega Jaza, kajti v njej je izražena Zavest Bitja, ki ga ne veže nobena omejenost individualnosti. Toda Jaz ne ustvarja svobode: on se *rodi* v svobodo; in rojstvo je sploh možno le preko posredništva Telesa, ki je doseglo celovit razvoj in postalo *spokojno*. V izpolnjenem Telesu, tako kot v ogledalu, "Jaz" vidi samega sebe, kako odseva in objavlja podobo "Jaza." To je *Duša: Podoba Jaza, ki odseva v Telesu, ki je postalo popolno*.

Nikakršne resnične Podobe Jaza, nikakršnega jasnega Videnja Duše, ni mogoče videti v ogledalu nepopolnega Telesa, ampak le izkrivljeno obliko ali množico bežnih senc. Zato je mogoče Videnje Duše ugledati le v trenutku zaokroženja nekega cikla rasti telesnega instrumenta. In še takrat jo je mogoče videti le zato, da bi zopet izginila v tem samem trenutku, kajti povsem razvito Telo je *negibno*, brez gibanja pa ne more biti nikakršne manifestacije.

"Telo postane popolno; Videnje sije in izginja v Ogledalu, ki jo je vsebovalo; Podoba je izgubljena, a Realnost živi naprej v Zaznavalcu, ki je sedaj rojen v poznavanje Samega sebe."

Tistim, ki so sposobni presoditi pomen te simbolične predstavitve, bo sedaj postalo takoj jasno, da sta odkritje Duše in predaja individualnosti ŽIVLJENJU le dva različna izraza za en sam dogodek, dogodek, ki ga ni mogoče opisati le z enim od njiju, saj je njegova realnost v bistvu neopisljiva. Jasen lahko nekoliko postane tudi pomen izrekov kot sta naslednja dva: *"Tisti, ki izgubi svoje življenje, ga najde."* *"Vstopili boste v Svetlobo, a se ne boste nikoli dotaknili plamena."*

Za manj izkušene Začetnike bo seveda pomen tega, kar pravim, manj jasno, zato bi morali to predstavitev vzeti kot oris *simbola*, kateremu bodo s prihodom znanja lahko sami dodali barvo in podrobnosti. Kot simbol služi

kot zelo primerno besedilo za filozofske predstavitve in praktična navodila, ki tvorijo obliko pričujoče lekcije.

Duša in njene analogije

(a) *Korak*

“Kakor Znotraj, tako Zunaj; kakor Veliko, tako Malo; kakor Zgoraj, tako Spodaj: obstajata le ENO ŽIVLJENJE in ZAKON.”

S temi besedami polaga Hermes, trikrat-veliki Mojster, v roke svojih Učencev prvega in največjega od Ključev do Znanja. ŽIVLJENJE ni odsotno z nobene točke v prostoru, in ZAKON se objavlja tudi v najneznatnejšem gibanju najneznatnejšega bitja, če mi, ki opazujemo, posedujemo oči, ki lahko vidijo, in ume, ki lahko dojemajo. Opazujte najlažje zaznavnega med vsemi pojavi, fizično delovanje, in zaznajte katerih lekcij nas lahko uči. Predvidevajmo, da je beseda GIBANJE ime za DUH (ŽIVLJENJE), in mislite, da si ga želite spoznati na edini način, na katerega ga je možno spoznati v individualni obliki, ki se imenuje DUŠA. Sedaj opazujte telo v počitku: GIBANJE se skozenj ne objavlja; če pa naj bi se premaknilo od tam, kjer leži, na neko mesto v bližini, se bo GIBANJE v njem manifestiralo kot *Korak*. Recimo, da se pojavi želja po gibanju. Telesne energije takrat postanejo dejavne na dva nasprotujoča si načina. Najprej se pojavi prebuditev energije *pozitivnega* ali izhodnega značaja, ki povzroči dvig in napredovanje noge, ki spravi telo iz ravnotežja in mu podari napredujoče in spuščajoče gibanje, ki bi se končalo s padcem, če ne bi bilo nadzorovano. Vendar pa ga nasprotujoča energija *negativnega* ali zadržujočega značaja nadzira s pomikanjem centra gravitacije telesa v nov položaj, kar povzroči, da se dvignjena noga postavi v nov počivajoči položaj, na katerem se ji pridruži še druga, s čemer se znova vzpostavi ravnotežje.

Življenjski tok ali polni cikel življenja od rojstva do smrti neke entitete, ki se imenuje *Korak*, se odraža v raznovrstnih gibanjih, ki so podobna opisanimu. Vseskozi se je skozi obstoj *Koraka* GIBANJA skozenj objavljalo zaporedje faz ali vidikov njega samega, vendar pa vse dotlej, dokler korak ni

bil v celoti opravljen - ne do trenutka njegove zaokrožitve - *Ideja o Koraku*, kot posebnem ali individualnem odseva GIBANJA, ni bila v celoti in jasno prepoznana. Ta *Ideja o Koraku*, to *Gibanje s Korakom*, kakor bi ga lahko imenoval zaradi pomanjkanja boljšega izraza, je DUŠA, ki jo iščete. Z zaokrožitvijo *telesa* - fizično manifestacijo *Koraka* - Duša postane v celoti znana, nato pa z ogledalom, ki jo je razkril, znova izgine kot konkretno videnje, vendar pa živi naprej kot abstraktna Ideja, s katero se odtlej naprej istoveti GIBANJE.

(b) *Celica*

Najbolj popolna analogija evolucije Duše, ki nam jo priskrbi ta materialni svet, je razvoj človekovega fizičnega telesa iz ene same protoplazemske celice. Vendar pa je presojo le-tega težje pridobiti kot presojo o podobi *Koraka*, a bo razširjeno znanje poplačalo Uččega za vsak napor, ki ga bo opravil zato, da bi si jo pridobil. Pred njim se bodo odprla nova polja mišljenja ter bodo, ko bodo raziskana, prinesla dotlej nepričakovano vrsto znanja o naravi človeka in sveta.

Življenjski cikel človekovega (in vsakega bitja) fizičnega telesa se začne, ko se združijo moške in ženske prvine ter ustvarijo oplojeno celico. Življenje v obliki pozitivne ali izhodne in negativne ali zadržujoče Energije se sedaj prebudi v tem, kar je bilo doslej v temnem, inertnem področju. Nujno povezan z življenjskimi Energijami se center gravitacije celice, ki ga bom opredelil kot *Življenjski-Center*, giblje iz svojega statičnega stanja proti pozitivnemu polu prebujenega Bitja, slednje pa nato nadaljuje s pozitivnim objavljanjem svojega življenja kot iskalec in uživalec hrane. V primernem času to pozitivno objavljanje doseže svojo mejo, na kateri postane prevladujoča negativna Energija; z njo povezan *Življenjski-Center* pa zaniha, kot pri nihalu, nazaj proti negativnemu polu Bitja, celica pa ob vsrkanju zaužite hrane negativno izrazi svoje življenje. Tako se začne *Nihaj Bitja*, kar je primerno ime za opisano objavljanje, in nato nadaljuje preko razvoja telesa celice, ki je takoj vzrok in objavljanje, dokler področje, nekoč temno in inertno, ne postane povsem živo. Nato se *Nihaj Bitja* ustavi; *Življenjski-Center* postane

uravnovežen in miren; pozitivne in negativne Energije pa v njem najdejo žarišče in postanejo preprosto *Moč*.

S tem doseganjem polne razvitosti enocelična entiteta takoj preneha obstajati, na njenem mestu pa se pojavi dvocelična - z drugimi besedami, preprosta celica se razdeli in rastoče telo postane dvocelično. Uravnovežen Življenjski-Center bolj primitivne entitete z njo izgine in se v hipu znova pojavi v *Nihaju Bitja* njene bolj zapletene naslednice. In čeprav sta prvotni Življenjski-Center in telo, ki ga je ta oživiljal, v nekem smislu izginila, temu pravzaprav ni tako, saj ne živita naprej zgolj v bolj razviti obliki, ampak tudi nadaljujeta z obstojem v dveh aspektih, v obliki dveh novih celic in na isti prvotni ravni kot prej.

V dvocelični entiteti *Nihaj Bitja* začne in nato nadaljuje povsem enako kot pri začetni celici. Nato se ob polni razvitosti telesa zopet ustavi; Življenjski-Center najde ravnovesje, dvocelično telo pa izgine kot ločena entiteta in ga nadomesti štiri-celično telo, katerega vsaka celica je po sestavi enaka prvotni celici in zavzema popolnoma isto prvotno mesto na lestvici bivanja. Tako se nadaljuje celična delitev in nenehen prehod Življenjskega-Centra z bolj preprostih na bolj zapletena telesa, dokler ni izgrajeno celotno človekovo telo.

Tako je Življenjski-Center v celici in v vsakem iz nje razvitem telesu resnična analogija Človekove Duše. Nič ni narobe, če bi ga poimenovali Duša v zarodku, pa čeprav v teh prvotnih objavljanih ni prepoznana kot Duša, kajti na ravneh, katerim ta pripadajo, ne obstaja noben prebujeni Jaz.

Ko uporabimo, ali poskušamo uporabiti, to analogijo, ne smemo pozabiti, da, čeprav se izvorno enocelično telo in vsa sledeča večcelična telesa izgubijo in vsrkajo v človekovo razvito telo, pa nobeno ni zares izgubljeno, saj še naprej obstajajo kot živi vidiki Bitja, ki so ga porodila z izgubo svojih lastnih ločenih identitet.

Rojstvo in ponovno rojstvo Duše

Da bi lahko pojasnili pomen analogije celice in njene evolucije, moramo sedaj podati bolj podrobno sliko od te, ki je bila v teh lekcijah doslej predstavljena o fazi VEDNO-NASTAJANJA, ki se imenuje Človek. V ta namen bom predstavil koncept o človeku, ki se v mnogih pogledih razlikuje, ali pa se zdi, da se razlikuje od tistih, ki so jim bolj naklonjeni drugi predstavniki Okultne Filozofije. Vendar pa Učeči tega ne bi smeli vzeti, kot da mislim, da so pogledi drugih avtoritet napačni, moj pa edini pravilni. Med študenti in celo med učitelji Okultizma ne redko obstajajo spori glede tega, ali je človek sestavljen iz desetih, sedmih, štirih, treh ali katerega koli drugega števila prvin ali *Principov*, ki pa niso le nekoristni, ampak tudi zelo oviralni. Ti kažejo na bodisi pozabljivost ali na nepoznavanje resnice - da je življenje le en nespremenljivi in trajni Princip, in ta je ŽIVLJENJE samo po sebi. Tako imenovani Principi človeka, najsi obravnavani ločeno ali v povezavi, niso realnosti, ampak preprosto vidiki ŽIVLJENJA, *pripomočki*, ki imajo to vrednost, da pomagajo ponesti um *proti* realnosti. Vsak človekov Princip, ne glede na to, ali je eden od sedmih, štirih ali treh, ima *relativen* pomen glede na koncept, ki ga predstavljajo on in njegovi spremljevalci, in nič več. Tudi ta koncept sam po sebi je zgolj relativen, eden od množice *simbolov*, vrednih le toliko, koliko *nakazujejo* realnost, nikakor pa niso v nobenem smislu sama realnost.

Ko torej pravim, da se trije Elementi združijo, da bi ustvarili ta poseben vidik VEDNO-NASTAJAJOČEGA ŽIVLJENJA, ki je znan kot Človek, nikar ne mislite, da nasprotujem tistim, ki učijo, da je človekovih Principov sedem ali štiri. Jaz se preprosto približujem konceptu, ki ga orisujem s pomočjo tega, kar pojmem kot najbolj primerne korake. Učeči ne bo imel težav pri vrednotenju slike, ki jo predstavljam, če bo poskrbel za čiščenje svojega uma predsodkov, ker bo v nasprotnem primeru iz tega študija pridobil le zmedo mišljenja.

Elementi Človekovega Objavljanja

Trije Elementi, od katerih je vsak analogija enega od ne-pogojenih ELEMENTOV BOŽANSKE TROJICE, se povežejo, da bi proizvedli objavljanje ŽIVLJENJA, ki se imenuje Človek, in jih je mogoče razvrstiti na sledeč način:

1) Element Zavesti, ki ga predstavlja	Jaz
2) Element Energije, ki ga predstavlja	(a) Telesne življenjske-sile (b) Nižja čustva: Želje, Strasti, Vzgibi (c) Misli, Domišljije (d) Višja čustva: Duhovni Instinkti, Navdihi, Intuicije
3) Element Substance, ki ga predstavlja	“Področje nevednosti”

Komentarji

(1) *Jaz*: Jaz je preprosta Zavest Bitja in ne potrebuje nadaljnje opredelitve.

(2) *Energija*: Kot vse stvari v pojavnem Univerzumu je tudi Energija v svojih manifestacijah pozitivna in negativna. V prvem aspektu nosi Bitje v delovanje navzven, v iskanje *izkušnje*, hrane, od katere živi in katera omogoča njeno rast. V drugem aspektu je delovanje usmerjeno navznoter in ga odraža Bitje ob vsrkavanju sadov svoje pozitivne dejavnosti.

Kot Princip Energija nima nobene oblike, kakor je nima v nezavednih Bitjih. V človeku je, ko ni povezana z Jazom, brezoblična; ko pa je povezana z Jazom, prevzame razne vrste oblik, nekatere medle, druge določne.

(a) Čeprav njihov obstoj ni prepoznan, Fizične Energije, ki jih na splošno imenujemo življenjske-sile, ne udarjajo ob zavest kot oblike. Spadajo v Področja Bitja, ki leži pod Področjem Jaza.

(b) Nižja Čustva, strasti, nagoni, vzgibi so včasih prepoznani kot nedoločene oblike, včasih pa ne. Pripadajo nižjim pod-ravnem Področja Jaza in predstavljajo prvobitne aspekte jaz-stva, povezane z Energijo.

(c) Misli in Domišljije so vedno prepoznane kot oblike, določne, če je individualnost dobro razvita, nedoločne, če ni. Pripadajo ravni Jaza in predstavljajo aspekte Jaza, povezane z Energijo.

(d) Višje čustva, intuicije, navdihi, in tako naprej, so včasih prepoznani kot oblike in včasih ne. Ali so prepoznani ali ne, ali so oblike, ki jih prevzamejo, določne ali nejasne, je v celoti odvisno od razvoja posameznika. Pripadajo višjim pod-ravnem Področja Jaza in so energije, povezane z aspekti Zavesti, ki so, čeprav vzvišeni, nerazviti in nestabilni.

Oblika se torej manifestira, ko se Jaz poveže z Energijo in jo uporabi kot sredstvo za povezovanje samega sebe s Substanco. Posledično, *v zvezi s človeštvom*, v Kozmosu ni oblik zunaj Področja Jaza.

Prejšnji trditvi bodo mnogi nedvomno ugovarjali. Ali ni (bi se lahko vprašali) ves Kozmos živ, ker je izraz neskončnega ŽIVLJENJA? Ali ni vsaka točka v vesolju Življenje - živo Bitje? Ali ni (kakor sem učil jaz, ki podajam te lekcije, tudi drugod) celoten prostor napolnjen z Bitji, nekaterimi neskončno višjimi in nekaterimi neskončno nižjimi od ljudi? Ali ni to, kar zdaj trdim, v nasprotju z univerzalnim Okultnim učenjem?

Odgovor je, da so učenja vseh resničnih Okultistom enaka, in da kakršna koli nasprotja, ki jih morda prinašajo, niso posledica samih učenj, ampak *tolmačenj, ki jim jih pripisujejo študenti*. Bitja obstajajo, tako nad kot pod Področjem Jaza, vendar pa jih človek, dokler le-tega ne razširi z njih vključitvijo, ne more zaznati kot *oblike*. Vsa bitja so trojnega značaja (Zavest-Energija-Substanca) in Zavest določa njihovo Področje. V svojem trojnem značaju ne morejo zapustiti svoje lastne ravni in se spustiti ali dvigniti, kakor je lahko slučaj, v človeško Področje. Lahko posegajo vanj (kar tudi počnejo) v enem samem aspektu - dinamičnem, ali aspektu Energije - to je vse.

Razmislite, kaj se zgodi v Zavesti, ko beremo besede nekega starodavnega in vzvišenega svetega Spisa. Vzgib, ki mu rečemo duhovni, nas razgiba in v umu se lahko oblikujejo vzvišene misli. Toda kaj je to, kar nas razgiba?

Ali je to Bitje Učitelja? Ne, ne v svojem trojnem značaju, ampak kot Energija, ki prevzame obliko, ko se poveže z Jazom. V umu se lahko oblikuje podoba Učitelja in močno vpliva na odzivnega učenca, tako kot tudi Kristusova ali Budova vpliva na predane privrženca. Toda, ali je ta podoba Učitelj sam? Ne: izven Jaza ne obstaja - je *misel*, kot vse druge.

V celotnem Kozmosu obstajajo v nešteto hierarhijah Elementalna Bitja, demoni, angeli, bogovi, in Energije, ki jih izžarevajo, nenehno vplivajo na nas, vendar pa njihovih resničnih oblik naša človeška zavest nikoli ne more poznati. Da bi jih poznal, bi se moral Jaz prenesti v njihova Področja ali tako razširiti svoje, da bi jih vključilo. *Glede* na človeštvo je torej pravilno, če rečemo, da je Kozmos naseljen le s slepimi silami; vendar pa Učeči ne sme pozabiti (da ne bi naletel na drugo protislovje), da je nek *aspekt* Bitja lahko slep, čeprav je samo Bitje visoko zavedno.

Pri predajanju tega učenja (ki je, kakor pri večini teh lekcij, prej sugestivno kot pa jasno opisno) je moj cilj ta, da zagotovim celovit korektiv za številne motnje, ki se znajdejo v glavah Začetnikov ob preučevanju "priljubljenih" del o Okultizmu. Ta dela, ki, četudi zagotavljajo, da bodo osvobodila ume študentov avtoritete osebnega, izven-kozmičnega Boga, in tistih, ki delujejo v njegovem imenu, jih dejansko še bolj vežejo z vsiljevanjem množice angelov in elementalov, oblik in atributov, ki so enako antropomorfni.

Nobeno *človeško* oko ni nikoli zaznalo angela ali elementala. Lahko zazna obliko, ki ne pripada temu svetu, ki pa jo ustvari človekov lastni Jaz, ko se poveže z neko mogočno ali subtilno Energijo: z drugimi besedami, to bo zgolj objektivizirana misel. Podobno tudi spomin na izkušnjo z neke druge ravni ni podoba same izkušnje, ampak Energija, ki jo iz nje izčrpa in ji podari obliko Budni Jaz. Poiščite pomene teh naukov in se neahajte ukvarjati z drugimi svetovi in njihovimi prebivalci.

(3) *Področje Nevednosti*: Izraz *Polje Izkušnje*, ki se pogosto uporablja v teh lekcijah, je treba razumeti tako, da pomeni vse materialne okoliščine, misli in čustva, ki *pogojujejo* Jaz pri njegovem iskanju znanja, ne glede na to, ali

je področje iskanja celotno življenjsko obdobje ali pa zgolj dogajanje v tem trenutku. Vse, kar je povsem *neznano* na nekem Polju Izkušnje, je *Področje Nevednosti*. Pogoji, Polje Izkušnje razmejujejo *Področje Nevednosti* in so oblike, utelešene Energije, področje samo po sebi pa je *Substanca*. Poimenovali so jo *Temno Področje*, *Nočno Telo* in s podobnimi imeni, ker je temna, inertna, neosvetljena z *Zavestjo*, ne da bi jo premaknila *Energija*. Morda je ta koncept težko razumeti, ker ni znan, toda, če si želimo resnično razumevanje procesa evolucije Duše, potem je potreben napor, da bi ga dojeli. Mi smo navajeni razmišljati o fizičnem telesu in drugih objektivnih pojavih kot snovnih ter radi pozabljamo, da *Substanca* (ki je v ozadju, ali je *podlaga* manifestacije), ni *Materija*, ampak eden od treh metafizičnih *Elementov Bitja*, nasprotje *Zavesti*, in zato sama po sebi neznana in nespoznavana. *Materija* je utelešena *Energija*, ne *Substanca*, ampak *Jaz*, ki ga *Energija* povezuje s *Substanco*. Ko *Jaz*, povezan z *Energijo*, vstopi v *Temno Področje*, ki je *Substanca*, se iz tega druženja porodijo oblike, ki se porajajo vse dotlej, dokler področje ni nastanjeno, njegovi prebivalci pa tvorijo nove pogoje, ki dopolnijo tiste, ki ga že razmejujejo. V teh novih pogojih se raziskovanje nadaljuje, dokler se končno vsi ne združijo in harmonizirajo v živem *Telesu Znanja*.

Med *Področjem Nevednosti*, v trenutku, ko vanj vstopi *Jaz*, povezan z *Energijo*, in celico v trenutku njene oploditve obstaja popolna analogija, in za vse to, kar se nato zgodi v nadaljevanju, je ta analogija dobra. Tako kot se *Življenjski-Center* prebudi v temnem telesu celice, tako se tudi zarodkovna *Duša* (*Jaz*, ki ga *Energija* povezuje s *Substanco*) prebudi v *Področju Nevednosti*. Tako kot *Nihaj Bitja* deluje v celici, tako deluje tudi v *Temnem Področju*; *Jaz*, povezan s pozitivno *Energijo*, se giblje v iskanju izkušenj, povezan z negativno *Energijo* pa je aktiven v vsrkavanju plodov izkušnje. Tako kot celica končno doseže polni razvoj in se *Energije*, ki so aktivne pri njeni rasti, osredotočijo v njenem uravnoteženem *Življenjskem-Centru*, tako se tudi *Temno Področje* razvije v *Telo Znanja*, *Energije* pa se osredotočijo v *Duši*. Tako kot *Življenjski-Center*, osvobojen *Nihaja Bitja*, izgine,

da bi se znova pojavil v *Nihaju Bitja* bolj razvitega telesa, tako tudi Duša, osvobodjena z znanjem, izgine v svojo Realnost, in z njo Jaz, da bi se znova vključil v raziskovanje novega in širšega *Področja nevednosti*.

Tako lahko uporabimo analogijo; in z nje uporabo lahko veliko temnega preobrazimo v svetlobo. Upoštevajte, da moj namen pri tem, kakor tudi pri vsem drugem, ni informiranje, temveč da za vas razmejim Področje Nevednosti, ki lahko priskrbi precej znanja.

Uravnovešenje Sil

Sedaj prehajam k obravnavi bolj objektivnih in praktičnih sredstev za osvobajanje Jaza z uravnoveženjem Moči Bitja. Začnite s pripravo tabele v obliki, ki je prikazana na Sliki 1. Nato izberite katero koli nedavno izkušnjo, ki se vas je morda dotaknila, in se spomnite, kako ste se počutili, ko ste prehajali skozi jo, pri čemer poskusite čim bolj natančno zapisati naravo Energij, ki so vas razgibale, in posledične učinke v Zavedsti, na način, ki je prikazan z naslednjim primerom:

To jutro, ki je bilo vlažno in hladno, sem, ko sem hodil skozi mesto do svoje pisarne, ob robu ceste opazil blatno žensko, ki je v rokah držala deformiranega otroka in vroče prosila za miloščino mimoidoče pešce, ki so ravnodušno hiteli naprej. Pod vzgibom nenadnega vala Sočutja, da bi na kakršen koli način olajšal to nesrečno stisko, sem potisnil roko v žep in izvlekel ves denar, ki sem ga imel s seboj - bankovec za deset šilingov, tri ali štiri šilinge in nekaj bakrenih kovancev - in se prerinil naprej, z namenom, da ženski izročim celoten znesek. Toda še preden sem jo lahko dosegel, me je množica odrinila v stran in zastrla moj pogled nanjo. Medtem ko sem čakal na prehod, me je prevzel občutek, kot da bi se prebudil iz dnevnih sanj in naenkrat je moj um postal čudno aktiven. V domišljiji se je pojavilo videnje mojih lastnih okoliščin. Sem reven človek z negotovim zaslužkom, ki izhaja iz novinarskega dela. Imam mlado ženo in majhnega otroka, ki sta oba bolj slabega zdravja. Naš dom ni na ugodnem mestu, in, če bi okoliščine dovoljevale, bi se v korist družine gotovo rad preselil na boljšo lokacijo.

Slika 1

IZKUŠNJA		VLADAJOČE SILE		
Opis I	Višja Čustva (c) Sočutje	Misli (b) Spoznanje bede (d) Naravna Dolžnost (e) Samo-žrtvovanje (f) Naravna dolžnost (j) Utemeljeno razumevanje	Ljubeča Čustva (g) Bratsko-čutenje (h) Nezadovoljstvo s sabo (z Jazom, op. p.) (i) Upor proti okolščinam	Objektivni pogoji (a) Beračica, Otrok, Vlaga, Mraz, Brezbrizna Množica

Deset šilingov je vsota, ki je zame dokaj velika, dovolj, da mi omogoča, da svojim dragim priskrbim določene majhne ugodnosti, ki pa so zanje nujne. Če bom dal ta denar od sebe, bodo zagotovo trpeli, kar pa je stvar, ki si je ne smem privoščiti. Poleg tega sem navajen na drobne užitke, ki za mojo dobrobit sicer niso nujno potrebni, vendar pa je brez njih moje delo opravljeno manj učinkovito. Če bi moral upoštevati le samega sebe, bi v dobro drugih, katerih potrebe so toliko večje, z veseljem žrtvoval lastno udobje, vendar pa morata biti žena in otrok pred vsemi drugimi, in njuna blaginja bi bila gotovo ogrožena, če bi se moja zmožnost za zaslužek zmanjšala.

Takšno je bilo moje razmišljanje in, ko sem bankovce in kovance pospravil nazaj v žep, z namenom, da nadaljujem svojo pot, mi je prelom v toku pešcev omogočil še en pogled na beračico. Ali ne bi mogel, se mi je pojavila misel, vseeno nekaj žrtvovati za lajšanje te bede? Odločil sem se, da bi lahko pogrešil en šiling, četudi je bil že to velik znesek glede na moje stanje. Stopil sem do robnika, da ženski izročim kovanec, vendar me je množica zrinila s pločnika, tako da me skoraj zbil mimoidoči avtomobil. Lahko bi me do smrti povozil, sem pomislil, ko sem si opomogel. V moji domišljiji se je pojavila slika moje žene in otroka ter stanja, v katerem bi se lahko znašla, če bi umrl (morda v enakem kot ubogo bitje pred menoj). Spet sem potisnil roko v žep in izvlekel vse kovance, ki sem jih imel v njem. Hitro sem jih potisnil v ženske iztegnjeno dlan, se obrnil ter hitro odhitel stran. Ob tem so me preplavila zmedena čustva: zadovoljstvo, da sem storil dobrodelno

dejanje, je hitro izpodrinilo nezadovoljstvo s samim seboj zaradi impulzivnosti in val uporniške jeze proti socialnemu stanju v državi, ki dopušča takšne stiske, kot sem ji bil priča. Ko sem dosegel svojo pisarno, je čustveni vihar popustil in moj razmišljajoči um je zopet prevzel nadzor, tako da mi je razum pokazal, kako otročja so bila moja čustva. Obžalovanje zaradi izvedenega dejanja je bilo neumno zapravljanje energije, ki bi jo bilo treba bolje uporabiti, da bi se spopadel z njega posledicami. Še večja neumnost je bil upor proti pogojem, ki so kot takšni rezultat stoletij počasne evolucije in jih je mogoče popraviti le postopoma, ne glede voljo tistih, ki so vključeni v njih.

Ko sem tako znova sestavil podrobnosti moje izkušnje, sem začel z ugotavljanjem njenih glavnih točk in razvrščanjem sil, ki so me razgibale. Prizor beračice je bila nedvomno prva od stvari, ki so me vznemirile. Pripravil sem si tabelo (Slika 1) in pod naslovom Objektivni pogoji vpisal: (a) "Beračica - Otrok - Vlaga - Mraz - Brezbrižna Množica." S pregledom je prišlo do miselnega razumevanja njih pomena, tako da sem vnesel stolpec Misli (b) "Spoznanje bede." Pod Višja čustva sem nato vpisal (c) "Sočutje." Niz misli v zvezi z mojimi dragimi in mojimi okoliščinami sem tudi vnesel v stolpec Misli ter jih združil pod skupni (d) "Naravna Dolžnost." Misel na določeno žrtvovanje lastnih potreb se je pojavila kot odgovor na ponoven pogled na žensko in otroka, tako da sem v skladu s tem v stolpec misli vnesel (e) "Samo-žrtvovanje." Izogibanje avtomobilu je porodilo drugo misel istega reda (d), zato sem še drugič vnesel (f) "Naravna Dolžnost." Nato je sledilo čustveno istovetenje tistih, ki tvorijo glavne značilnosti mojih lastnih življenjskih pogojev, z beračico in njenim otrokom ter z mojo povsem nerazumno mislijo, da bi podaril veliko večjo vsoto, kot sem si jo lahko privoščil. Temu vzgibu sem dal splošno ime *Bratsko čutenje* in ga vpisal kot (g) "*Bratsko čutenje*" pod naslov Ljubeča čustva. V isti stolpec sem vnesel negativna čustva, ki so me preplavila ob odhodu s prizorišča, (h) "*Nezadovoljstvo s sabo*" (z Jazom, op. p.) in (i) "*Upor proti okoliščinam*," svoje vnose pa sem zaključil z (j) "*Utemeljeno razumevanje*."

Slika 1 tako prikazuje rezultat analize. Seveda bi lahko dodal še veliko več podrobnosti, vendar pa so podane Zadostne.

Nato sem pripravil še eno tabelo (Slika 2), v katero sem, v skladu s posebnim redom, kateremu pripadajo, in glede na to, ali predstavljajo pozitivne ali negativne Sile, vnesel vpise iz Slike 1. Tako imam sedaj pred seboj pripravljena in najbolj poučna sredstva za preučevanje Moči, ki so me gnale skozi to izkušnjo, in za učenje, kako jih je mogoče nadzorovati in spremeniti v koristne služabnike. Kot Začetnik v praksi ne boste takoj zaznali posledic vsega, kar razkriva analiza. Zato bom še naprej obravnaval svojo izkušnjo kot svojo lastno in nakazal nekaj pomembnejših lekcij, ki se jih je mogoče iz nje naučiti, če jo obravnavamo na predstavljen način.

Če pregledamo moje vpise v Sliki 2, lahko takoj opazimo, da je prva od različnih Sil, ki so spodbudile moje Bitje, poseben niz Pogojev, od katerih sta beračica in njen otrok glavna elementa: Vnos (*a*). S tem vnosom se razkrije pomemben zakon, na osnovi katerega bom kasneje v lekciji predstavil daljši komentar.

V *Področje Nevednosti*, razmejeno s *Pogoji (a)* vstopi Jaz, Zaznavajoči, ki s prvimi plodovi svojih navzven usmerjenih nihanj na tok negativne Energije navznoter in navzgor prevzame v *Zavesti* obliko misli: Spoznanje Bede (*b*). Energija se, čeprav je njeno gibanje zaznano v obliki Nihaja Bitja, dejansko ne giblje tako kot nihalo, temveč ciklično. Iz svoje negativne povezanosti z Jazom nadaljuje navznoter in navzgor v svojem brezobličnem značaju v *Globoko Bitje*, in v istem brezobličnem značaju ponovno vstopi na *Področje Jaza* na pozitivni strani ter se v povezavi s Jazom giblje preko različnih pozitivnih oblik v zunanji izraz.

To je jasno prikazano na Sliki 2, kajti takoj za *mislijo (b)* se pojavi *Višje Čustvo Sočutje (c)*, kar kaže na to, da so se nekateri rezultati, ki niso bili zaznani kot oblike, ki se porajajo iz stika med Jazom in *Pogoji (a)*, povzpeli onstran področja Razmišljujočega Jaza na raven Duhovnega Jaza in se tam povezali s povratnim tokom Energije ter prevzeli obliko pozitivnega Višjega

SLIKA 2
IZKUŠNJA: Beračica in otrok

NEGATIVNE MOČI	URAVNOVEŠENA MOČ	POZITIVNE MOČI
Višja čustva	Duhovni (svobodni) Jaz	Višja čustva
	<i>Noben buden</i>	(c) <i>Sočutje</i>
	Misel (b) spravi iz ravnovesja Čustvo (c)	
Misli	Razmišljujoči (svobodni) Jaz	Misli
(b) Spoznanje Bede	Jaz, ki ga uravnesita in osvobodita	(c) in (d) proizvedeta Svobodno-voljno Misel
(d) Naravna Dolžnost (1)	Misel (d) in Čustvo (c)	(e) Samo-zrtvovanje
(f) Naravna Dolžnost (2)	Jaz, ki ga iz ravnovesja spravi (f) povezan z (a)	
(j) Razum: razumevanje	(Pobeg iz (a) in Misel (j) obnovita RAVNOVESJE)	
Nižja čustva	Želja (Nesvobodna) Jaz (Osebn, Ločen)	Nižja čustva
(i) Upor zoper Okoliščine	Vedno istoveten s pozitivnim ali negativnim nižjim čustvom	Misel (j) in Pogoji (a) privedejo do (g) "Bratskega-čutenja"
(h) Nezadovoljstvo s seboj (z Jazom, op.p.)		
POGOJI	OBJEKTIVNI JAZ	POGOJI
(a) (Delujejo Negativno)	Se poveže s Pogoji	(a) Beračica in otrok: vlaga; mraz; brezbrizna množica (Delujejo pozitivno)

čustva (c). Iz tega razumevanja izhaja veliko pomembnih ugotovitev: *poiščite jih!*

Nadalje, v Bitjih, v katerih Jaz še ni prebujen, se Energija nenehno giblje v mirnem, neprekinjenem cikličnem toku in se izrazi navzven v kateri koli obliki pozitivnega delovanja, ki ga priključijo pogoji, navznoter pa z nezavednim vsrkavanjem rezultatov, ki izhajajo iz delovanja, toda v človeku Jaz posreduje in povzroči, ali se vsaj zdi, da povzroči, številne oblike nepravilnosti v toku. Slika 2 prikazuje to dejstvo. *Sočutje* (c) (povezanost pozitivne Energije z vzvišenim, a še nerazvitim aspektom Jaza), bi me, če bi imelo prost tok, ki ga ne bi prekinil noben vdor Razmišljajočega Jaza, izvelkel iz situacije, morda preko kakšne nejasne Mentalno-Čustvene oblike, tako da bi izročil ves svoj denar, ki sem ga imel, beračici. Reakcije normalnega človeka, ki ga vzgib te vrste ponese v neracionalno delovanje, si gotovo lahko

brez težav predstavljamo. Če predpostavljamo, da noben negativni, Razmišljujoči Jaz ne bi prekinil izlivajočega se toka učinkov, ki izhajajo iz takšnega dejanja, bi me ti sčasoma boleče soočili z obliko novih osebnih Objektivnih Pogojev - s poglobljenim trpljenjem moje žene in otroka in z mojo lastno oslABLJENO učinkovitostjo.

Iz te lekcije, katere resnice ni potrebno poudarjati, izhaja, da *Sočutje*, ne glede na njegov cenjen in dejansko vzvišen značaj, v resnici ni nič več kot na pol slep odziv otročjega Jaza na posebne Pogoje. Brez pogojujočega vpliva stabilnega in razvitega Razmišljujočega Jaza bi Sočutje spravilo človeka v stanje ljubečega, občutljivega otroka. V tej moji izkušnji, *Sočutju (c)*, ni dovoljen prost prehod v pozitivno objavljanje. Objektivne *Pogoje (a)*, ki so ga spodbudili, za trenutek izključi množica, njihov subjektivni vtis, ki se pojavi v obliki *Spoznanja Bede (b)*, pa Razmišljujoči Jaz poveže z mojimi lastnimi glavnimi Pogoji v življenju, v katerih sta žena in otrok osrednja mejnika. V tako vizualizirane Pogoje, ki so Razmejitelji *Področja Nevednosti*, ki je celotno moje življenje, se naravno in neizogibno prelije izlivajoča se *Sila Sočutja (c)*, iz te povezave pa se rodi mogočno negativno spoznanje - Miselna Sila, ki jo jaz na splošno imenujem *Naravna dolžnost (d)* - s tem rezultatom, da postane moj Osrednji ali Razmišljujoči Jaz *uravnovešen* in za trenutek osvobojen moči prvotnih *Pogojev (a)*.

Ko Pogoji *(a)* zopet postanejo objektivno vidni, se nanje odzove uravnovešeni Miselni-Jaz, kar stori na določen, voljni način, z odločitvijo, da jih preko sredstva določenega *žrtvovanja* razblini, kolikor je to le možno: *Samo-žrtvovanje (e)*. Ta misel *(e)* je izraz pozitivne Svobodne Volje, ki je mogoča le, ko je Jaz prebujen in uravnovešen na svoji lastni ravni, ki pa se hkrati odloči, da bo od sebe oddal takšno mero samega sebe, kot to zahtevajo Pogoji, s katerimi se sooča. Tu lahko zaznate analogijo z najvišjim zakonom Samo-zavestnega Bitja.

Če bi bil moj Vladajoči Jaz bolje razvit in stabiliziran v mojem zakonitem *Področju Nevednosti*, mojem življenju - kar je enako, kot če bi rekel, če bi

bilo moje zavedanje Naravne Dolžnosti (*d*) bolj silno - bi se izkušnja takrat zaključila, z ne-čustvenim darilom enega šilinga. Toda analiza razkriva, da moje ravnovesje Jaza ni trdno. Sekundarna izkušnja, ob izrinjenosti s pločnika in misel na posledice, ki bi se lahko udeležile ob moji smrti, proizvede drugo Misel o Naravni Dolžnosti (*f*). To, kar je podrejena misel, deloma misel in deloma čustvo - ponuja razmišljanje, da bi me moč Pogojev (*a*) lahko prisilila, da opustim Dolžnost - vrgla Jaz iz ravnovesja v vrtinec. Imam zmedeno Zavest, da je treba tiste prisiljujoče, grozeče Pogoje (*a*) za vsako ceno razpršiti. Jaz hitro niha med njimi in negativnim spoznanjem lastnih Življenjskih-Pogojev, rezultat tega pa je istovetenje žene in otroka z beračico in njenim otrokom. Zajame me Nižje Čustvo, ki ga imenujem Bratsko-čutenje (*g*), in pod njegovim vplivom razbijem moč Pogojev (*a*), z darilom, ki je veliko večje, kot si ga lahko privoščim. Sedaj se zdi, da *Bratsko-čutenje*, nikoli ni zares čutenje do drugega, ampak do Jaza, ki si prizadeva razbiti *Pogoje*, v katerih je druga oseba le Razmejevalec.

Po predanem darilu in pretrgani verigi Pogojev, izražam svoje medlo nezavedno zavedanje svobode, pridobljeno z mojim hitrim odhodom s prizorišča moje izkušnje. Potem se znotraj mojega Področja Jaza začne porajati tok negativne Energije, obremenjen z rezultati, pridobljenimi iz izkušnje. Nezadovoljstvo s seboj (z Jazom) (*h*) in Upor proti Okoliščinam (*i*) se morda zdita v teh okoliščinah netipični čustvi, vendar pa sta dejansko povsem tipični. Sta le vidika instinktivnega sovraštva, ki ga primitivno Bitje vseplošno občuti do tega, kar je omejilo njegovo svobodo.

Kakor lahko vidimo, ta krog izkušnje zaokroži Utemeljeno Razumevanje (*j*), ki Jazu obnovi ravnovesje. Ali je to resnično ravnovesje, ki Jazu podari končno svobodo glede na presežene Pogoje, analiza ne razkrije, tako da ga ni mogoče zagotoviti, dokler se polno ne izkusi, očitni preostanek, ki ostaja ne-asimilirani in ki preide v glavno *Področje Nevednosti* v obliki zmanjšanih sredstev za zadovoljevanje mojih lastnih in morda potreb od mene odvisnih ljudi. Če bom lahko ta preostanek izkušnje stabilno uravnovesil v Jazu in se z njim spoprijel z zavestno voljo, potem se bom lahko osvobodil moči

predstavljenih Pogojev. V zvezi z njimi bom v uravnovešenem Jazu našel Dušo in to ravnovesje mi bo podarilo svobodo.

Vaje, kot je ta, ki sem jo orisal, bodo v veliko pomoč pri uravnovešanju in osvobajanju Jaza glede na kateri koli niz okoliščin, ki ga nismo v celoti izkusili.

Ne pozabimo, kot to razkriva že sama analiza, se Sile vzvišenega neosebnega značaja, ki jim je mogoče dati skupno ime Sočutje, nenehno prelivajo iz Duhovnih Ravni in onstran njih na Raven Mišljenja, kot odgovor na klic Pogojev ter pozivajo Jaz k pozitivnemu izražanju. Če jih le-temu ne uspe usmeriti v gorišče ali uravnovesiti na svoji lastni ravni, bo vedno povržen temu, da ga ponesejo v neuravnovešeno delovanje na način, ki smo ga v celoti prikazali. Dokler je pod takšno nadvlado, ostaja ujetnik in se ne more dvigniti na višje ravni znotraj svojega lastnega Področja ali preiti na še višja Področja, niti se pozitivno izraziti v *Resnično-voljnem* delovanju. Njegova naloga mora biti vedno vzpostavitev in ohranjanje ravnovesja, in zanesljivo sredstvo za to najdemo v Miselni-Moči NARAVNE DOLŽNOSTI. V obravnavani Vaji sem predstavil moč uravnovešenja Naravne Dolžnosti, pa čeprav se v njej Mišljenje ni popolnoma razvilo in prevzelo nadzor. Na vas je, da ga razvijete in uporabite kot neposredno delo, ki se sedaj nahaja pred vami, kajti dokler to ni opravljeno, ne morete narediti naslednjega koraka.

Iz tega je mogoče razbrati, kako pomembna sta študij in praksa KREPOSTI, saj predstavljata ključ do Naravne dolžnosti. Ta lekcija in vaja ne moreta nadomestiti tega študija in prakse, ampak sta le sredstvo za njuno krepitev in preverjanje rezultatov.

Opombe o Pogojih

Kot je bilo že povedano drugod v tej lekciji, Pogoji niso *Področje nevednosti*. So *Substanca*; so *Moči*, ki so, tako kot vse druge Moči, pozitivne in negativne po značaju. Imenovali smo jih Razmejevalci, ker določajo mesto in obseg Področja nevednosti; Učitelji in Nadzorovalci, saj kažejo na neznano in šepetajo Jazu, da tam lahko najde in spozna samega sebe. Govorijo sami za

sebe in Jaz gre do njih kot do samega sebe v vsakem aspektu, ki lahko poveže samega sebe z Energijo. So Spodbujevalci delovanja in Razdeljevalci nagrad delovanja. Oni so Gospodje Moči, pa vendar so subjekti ali objavljanja drugih Gospodov, o katerih bomo več povedali v drugi lekciji. Jaz nikakor ne more uničiti ali ubežati pred njihovim vplivom, razen če *ga ne uravnovesi proti samemu sebi*. To lahko stori, ker, tako kot oni privlačijo, tako tudi odbijajo; in način, kako to storiti, je predstavljen v navodilu: “*Česarkoli se bo tvoja roka lotila, naj to opravi z vso svojo močjo.*” Uporabite njihovo lastno moč, da jih uničite. Ko vas pritegnejo in vključijo v kateri koli niz Pogojev, se predajte z vsem srcem nalogi, da bi jih v polni meri izkusili. Rezultati, ki izhajajo iz tega pozitivnega delovanja, bodo prevzeli obliko negativnih Moči in vas oddaljili od suženjstva Nadzorovalcem, ki bodo ostali le prazne lupine.

Gornji nasvet se nanaša predvsem na tiste glavne Pogoje, ki razmejujejo *Področje Nevednosti*, ki je celotno zemeljsko življenje, vendar pa je uporaben tudi v zvezi s katerim koli manjšim nizom Pogojev, ki so določno zgrabili Jaz in ne le pritegnili nek njegov bežen aspekt. Sposobnost njega izvedbe očitno pomeni, da je Jaz pridobil določen razvoj in ve, kaj je ravnovesje, kajti delovanje je *voljno* delovanje. Zakon delovanja učijo navodila, kot je naslednje: “*Ljubite Življenje, saj je Veliki Učitelj; vendar ljubite tudi Smrt, saj je ona drugi Jaz Življenja, ki vas samo ne more naučiti ničesar naučiti.*”

To *Področje Nevednosti*, ki je celotno življenje, je razmejeno z določenimi Pogoji, vendar pa po svojem značaju ni enostavno; samo po sebi je sestavljeno iz množice manjših *Področij Nevednosti*, vsako s svojimi lastnimi Razmejevalci. Ko kateri koli nižji niz Pogojev deluje izolirano od drugih, je rezultat neuravnovešenost Jaza in ga odvrne od življenjskega dela kot celote. Za uravnovešanje in uničenje takšnih uporniških Nadzorovalcev se vedno odzovite na klic Vladajočih Vodnikov, ki vedno prevzame obliko *Misli o Naravni Dolžnosti*.

Temu nasvetu bi lahko ugovarjali, češ da vsega življenja ni mogoče videti in da ne moremo v vsakem danem trenutku vedeti, kakšna je Naravna Dol-

žnost. To je res, vendar nikakor ni potrebno, da bi celovito videli in poznali celotno življenje, da bi razložili, kje leži Naravna Dolžnost. V življenju vsakega človeka obstajajo nekateri Nadzorovalci, ki se dvigajo visoko nad vse druge in so vedno nakazovalci ali simboli pravega *Področja Nevednosti*. V našem opisu izkušnje sta bila takšna Glavna Nadzorovalca žena in otrok. Drugi so v obliki zakonov človekove države, ustaljenega kodeksa urejenega družbenega življenja, univerzalnih moralnih standardov (ne zgolj kot civilizacijskih dognanj, ki so le manjši nadzorovalci) in tako naprej. Toda v praksi je povsem nepotrebno, da bi iskali Vodnike daleč naokoli. Spoznali boste, da je zelo koristna vaja, če boste nekaj tednov ali mesecev vsak dan posvetili deset minut nalogi, da bi izsledili vplive, ki se pnejo iz teh simbolov Naravne Dolžnosti, kot sta žena in otrok. Najprej se bo pri vas pojavilo začudenje, nato pa razsvetlitev, ko boste skozi lastno izkušnjo odkrili njuno ogromno, skorajda neomejeno, moč uravnovešanja. Nepremišljeni bodo morda mislili, da osredotočanje pozornosti zgolj na dolžnost do lastne družine pomeni objavlanje ozke sebičnosti, kar pri *njih* tudi lahko je; vendar to delo ni za tiste, ki niso sposobni ali nočejo razmišljati: je za tiste, ki imajo oči, ki lahko vidijo, ušesa, ki lahko slišijo, in ume, ki so sposobni razumevanja. Poiščite notranji pomen teh besed velikega Učitelja: “*Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov ste MENI storili.*”

SLIKA 3.
IZENAČUJOČE SILE

NEGATIVNE	SVOBODEN: URAVNOVEŠEN	POZITIVNE
INTUICIJA	ZAVEST INICIATA	NAVDIH
Razumevanje	<i>Duhovni Jaz</i> se objavlja v Resnično-voljnem Delovanju	Sočutje
Resnično Utemeljena Misel	Zavest Novinca	Utemeljen motiv
Razumevanje Naravne Dolžnosti	<i>Resnični Misleči Jaz</i> se objavlja v Odgovornem Delovanju	Volja Služiti
Čustvena Nasičenost	Osebnostna Zavest	Čustveni Apetit
Nezadovoljstvo s Pogoji	Jaz Želja se objavlja v Neodgovornih ali Sebičnih Namenih	Privlačnost proti Pogojem
Čutna Odbojnost	Objektivna Zavest	Čutna Privlačnost
“Nadzorovalci odpuščajo”	“NADZOROVALCI”	“Nadzorovalci kličejo”
Fizično delovanje se zmanjšuje	Spanec	Fizično delovanje narašča

Slika 3: Komentarji

Preden zaključim to lekcijo, naj usmerim pozornost na Sliko 3. V njej so prikazane tri ravni zavesti - ravni Iniciata, Novinca in Osebne, Ločene ali Zavesti Želja; in na vsaki od teh se je Jaz osvobodil, povedano relativno, preko ravnovesja, ki ga je vzpostavil med polarnimi Energijami, s katerimi se povezuje.

Svoboda, ki jo ima navidezno *Jaz Želja*, je iluzorna. Osebnostni človek je v celoti suženj Nadzorovalcev. Domišlja si, da lahko uveljavlja Svobodno Voljo, ker lahko reče: "Če želim, lahko vstopim v to obliko delovanja, in jo lahko, če to želim, tudi opustim." Vendar pa vanj v resnici ne more vstopiti niti se iz njega umakniti preko delovanja kakršne koli lastne *volje*, ampak le v povezavi s polslepimi Močmi Čustvene Ravni, ki jih invocirajo ali evocirajo Nadzorovalci. Oni pokličejo, in njihova moč se objavi na primitivnem Področju Jaza, v obliki pozitivne *Privlačnosti k Pogojem*, in ponese Jaz v objektivno delovanje. Nato zopet sledi ukaz Nadzorovalcev, odgovor pa je Čustvena Nasičenost ali *Nezadovoljstvo s Pogoji*. Jaz Želja, ki se zadržuje na svojem ozkem Področju, se hitro odcepi od toka negativne Energije in ostane osredotočen na svoji lastni ravni, medtem ko Energija preide navzgor in navznoter v Globoko Bitje. Rezultat se lahko imenuje neke vrste svoboda za Jaz, vendar pa je to neko nedoločno, speče stanje, ki se odraža v neodgovornih, sebičnih *namenih*, ki se nikoli, razen po naključju, objavijo v delovanju.

Dokler ni bila najdena Duša, ni mogoče nobeno resnično osvobajanje Jaza, nobeno objavlanje Svobodne Volje, kar pa se ne more zgoditi na Osebnostni Ravni, kajti na tej se Duša nahaja le v procesu rasti. Šele ko človek spremeni *Področje Nevednosti*, znano kot Osebnostno ali Ločeno Življenje, v Telo Znanja in ga tako preseže, lahko spozna Videnje Duše. Preko tega Videnja prihaja vstop v Noviciat, ki se lahko z vso pravico imenuje Resnična Človečnost.

Z Resnično Človečnostjo prihaja občutek odgovornosti do ŽIVLJENJA, ki se objavlja, kot prikazuje Slika 3, v svobodi, doseženi preko vzpostavitve popolnega ravnovesja med pozitivnimi Močmi, ki jih na splošno imenujemo *Volja do Služenja*, in negativnim *Razumevanjem Naravne Dolžnosti*.

Tako uravnotežen Jaz je svoboden in prepozna pomen in namen Osebnostnega Področja, ki ga je presegel - z drugimi besedami, to področje je preobrazil v Telo Znanja, v katerem in s katerim zaznava svojo lastno podobo, Dušo.

Ne pozabite, da je *kakovost* Duše, podobe, ki se razkrije v Telesu Znanja in ki izhaja iz cikla izkušenj Ločenega Jaz-stva, četudi je njen *obstoj* odvisen od Realnosti, odvisna od Zrcala, ki jo vsebuje. Z drugimi besedami, čeprav je Jaz, Zaznavalec v Novincu, svoboden in eno z ŽIVLJENJEM, je tisto, kar vidi in pozna kot sebe, podoba, zgolj bistveno Bitje človeka, ki je našlo svobodo od vezi čisto ločenega življenja in nič več.

V tej, na novo najdeni Duši Novinca, so osredotočene moška Moč, *Volja do Služenja* in ženska Moč, *Zavedanje Naravne Dolžnosti*, njihova združenost pa ustvarja, kot potomstvo, Moč resnične *Odgovorne Volje*. To, kar je bilo dejansko svobodni, čeprav speči *Jaz Osebnostnega Človeka*, je sedaj postalo *Duša*, izvršna Moč ali *Volja Resničnega Človeka* ali sprejetega Novinca.

Videnje, Dušo, izvršilno Moč *Odgovorne Volje*, mora, ko je enkrat zagotovljena, Novinec zadržati, sicer bo z lahkoto padel; zadržati pa pomeni zavestno in vztrajno ohranjanje nasprotujočih si Moči v središču pozornosti. Iz globlje Duhovne Ravni, katere višjih in manj stabilnih aspektov svojega Jaz-stva se sedaj jasno zaveda, se nanj prelijejo mogočne pozitivne Moči, ki jih na splošno imenujemo *Sočutje*, katerim pa ne sme dovoliti, da bi ga ponesle v neodgovorno delovanje, ampak jih mora ohranjati in uravnesiti na svoji lastni Ravni Mišljenja z Močjo *Zavedanja dolžnosti*. Na podoben način se, zaradi njegovih razširjenih zaznav in širšega Področja, iz izkušnje prelije nazaj v Bitje intenziviran tok *rezultatov* in na Duhovnih nivojih pre-

vzame obliko *Razumevanja*. To žensko Duhovno Moč, Razumevanje, je potrebno uravnovesiti s pozitivno *Voljo do Služenja*, sicer bo ponesla Bitje v preveč negativno stanje - zagotovo vzvišeno, vendar kljub temu pasivno, napolnjeno z znanjem, ampak brezbrizno do uporabe znanja za služenje Življenju.

Popolno in trajno ravnovesje ima za posledico to, da človeka popolnoma osvobodi vpliva Nižjih Čustev in ga tako naredi za mojstra objektivnih Pogojev na tem svetu. Vsa njegova objavljana se odvijajo preko instrumenta Duše, ki se navadnim ljudem zdi kot Osebnostni Jaz. To so neposredna, svobodno-voljna, odgovorna objavljana, potomci ne uravnovešenih sil, ki pa nepoučenemu opazovalcu še vedno predstavljajo videz, da jih navdihujejo pozitivne in negativne Čustvene Sile. V določenem smislu te sile sicer delujejo, vendar ne, tako kot prej, kot gospodarji: delujejo kot *okončine*, ki jih je Duša iztegnila ali pritegnila v skladu z delom, ki ga mora opraviti.

Tukaj nam ni potrebno razpravljati o delu in Zavesti Iniciata. Zadostno razumevanje je mogoče pridobiti s preučevanjem Slike 3. Kot rečeno, razlage, ki jih podajam, namenoma puščam nepopolne, da bi spodbudile razmišljanje in spraševanje. Za Začetnika je ta lekcija res težavna, če se ji približa povsem s filozofske plati, vendar pa bo prizadevno praktično delo na predlaganih smernicah hitro vodilo do razumevanja orisanih splošnih načel. Dokler to ni pridobljeno in dokler se ne vzpostavi določeno ravnovesje Moči Bitja, ne bi smeli izvajati vaj, ki jih bom podal v naslednjih dveh lekcijah, kajti, četudi se nepoučenemu morda ne zdijo težavne, iz njih ni mogoče pridobiti koristi, če Jaz ni svoboden in v posesti Orožja Duše.

Starodavni je rekel:

Po Štirih Znamenjih lahko spoznaš ČLOVEKA in BOJEVNIKA, o sin, in ta so:

(1) On vidi tisto, česar niti jastreb ne more videti, ker so nadloge Otroka zameglile njegove oči s solzami.

(2) On sliši tisto, česar niti jastreb ne more slišati, saj so kriki bojujočih se plemen sveta oglušili njegova ušesa.

(3) On govori na Svetu Starodavnih v tonih, ki so kot note Zlate Trobente, saj ne more zašepetati odgovora na Bojni krik svojih sovražnikov.

(4) On kljubuje poplavi Reke Krvi, in stoji na drugem bregu, gol in čist ter neustrašen med zbranimi Starodavnimi.

Izreki Starodavnega

Lekcija V. - Invokacija

Ravnovesje med pozitivnimi in negativnimi Močmi Bitja podarja Aspirantu Videnje Duše, toda to Videnje, če je le priložnostna ali osamljena izkušnja, ne bo zadostovala, da bi zaznavalec postal Zavestni posrednik Univerzalnega Zakona. Dušo je mogoče najti, le da se jo zopet izgubi. Novinec lahko stoji na Pragu Dvorane Templja, pripravljen za vstop, da bi postal eden od hierarhije usposobljenih služiteljev, ki prebivajo v njej, pa izgubi ravnovesje in se povrne nazaj v Zunanjo Temo, v trenutku, ko poskusi narediti korak naprej. V življenjskem obdobju vsakega človeka, ki se je dvignil nad čisto ločeno življenje Želje v življenje Mišljenja, se pojavi trenutek, v katerem vidi in spozna svojo Dušo, vendar pa to vedno mine, in Videnje je pozabljeno, razen morda kot senca sna, kajti Jaz, Videc, vstopi v novo Področje Nevednosti, v katerem bo z novim Nihajem Bitja začel graditi novo Telo Znanja, v *ogledalu* katerega bo nekega drugega dne, morda v nekem drugem zemeljskem življenju, spet zagledal Videnje.

Ni dejstvo, da je našel Dušo, tisto, ki iskalca naredi za Zavestnega služabnika zakona: *ampak je to dejanje najdenja*. Od Aspiranta se ne zahteva en sam ogromen napor, ampak trajna volja, da živi v skladu z ZAKONOM ŽIVLJENJA. Duša ni korak, ki ga je treba narediti in pozabiti: to je Pot, po kateri

se potuje z vsakim korakom. Tisti, ki se stalno giblje z naprej valujočo Reko Zakona, misleč zgolj na gibanje toka in nikoli na svoje lastno, je *Družabnik Večnosti*, tisti pa, ki se giblje na način, da razmišlja, da bo hitro rojen v mirno zatočišče, je *Služabnik Časa*. V Času človek nenehno niha med pridobitvijo in izgubo ter med izgubo in pridobitvijo, medtem ko v Večnosti obstaja le umirjenost in večno *pridobivanje*.

Če to idejo izrazimo bolj preprosto, če že ne bolj jasno: Novinec, ki je res to, potem ko je ustvaril ravnovesje med izhodnimi in vhodnimi Energijami, v katerem objavlja svoje življenje, ohranja to ravnovesje z nenehnim ponavljanjem napora, s katerim ga je ustvaril, medtem ko navadni človek, ki je našel ravnovesje preko procesa nezavedne rasti, le-tega takoj izgubi in ga ponovno pridobi šele na koncu drugega cikla rasti.

Ta trditev se morda zdi Začetniku v protislovju z učenjem, podanem v Lektiji IV. Tam je bilo povedano, da Jaz, potem ko je preobrazil Področje Nevednosti v Telo Znanja, preide naprej, in da Telo s Podobo, Dušo, ki ga odseva, izgine; toda povedano je bilo tudi to, da Telo Znanja, Ogledalo Jaza, čeprav je v določenem smislu izgubljeno, v nekem drugem smislu sploh ni izgubljeno; zato protislovja ni. Telo je dejansko izgubljeno, v tem smislu, da je vsrkano in vključeno v novo Področje Nevednosti, vendar pa je tudi ohranjeno, ker preživi v tem Področju v dveh aspektih, ki ga razmejujejo ali pogojujejo za uporabo Jazu, ki lahko v vsakem od njiju še naprej ohranja svojo Podobo, če ju uporablja tako, kot ju je potrebno uporabiti v tem njegovem novem delu.

Vsaka moč, ki se razvije preko katere koli izkušnje, postane dejavnik, ki določa, kako Jaz uporablja naslednje Polje Izkušnje. Navadni človek izgubi stik z močjo, ki jo je razvil, in namesto, da bi si jo prisvojil in uporabljal, kot zavestni Aspirant, dovoli njej, da ga poseduje in uporablja. Pred seboj in v okolici vidi to "Ogledalo, ki se imenuje Svet Ljudi," vendar namesto da bi videl, kako v večbarvnih slikah odseva aspekte Duše, razvite v pozabljenih Področjih Nevednosti, od katerih je vsak Nadzorovalec, ki označuje neznano in kaže na mejnike, katerim je potrebno slediti pri njega

raziskovanju, jih on vidi le kot ovire, s čimer priznava, da ga veže njihova moč.

Za tiste, ki živijo v Zavesti-Časa, se mora preobrazba Področja Neznanja v Telo Znanja nujno zdeti kot počasen proces. Pa vendar se dejansko odvije dobesedno s hitrostjo misli. Ob vsakem prehodu Bitja iz pozitivnega v negativni aspekt nastane novo Telo Znanja, novo Ogledalo Jaza. Pri tem nam lahko do razumevanja pomaga opazovanje nihanja nihala, ki je običajna materialna analogija tega procesa. Utež vsakič prehaja, ko niha od pola do pola, skozi svoj center ravnovesja, točko, s katere se začne njeno gibanje, in na kateri se mora končati, ko se moč, ki jo je ustvarilo, izčrpa ali umakne. Že en sam nihaj od pozitivnega do negativnega pola in vrnitev v center ravnovesja in počitek je dovolj za *objavljanje nihala*. Povsem analogno že en sam *Nihaj Bitja*, ali prehod iz pozitivnega v negativno objavlanje Bitja, zadostuje za zaokrožitev rasti Telesa Znanja, Ogledala Duše.

Nadaljnji študij Slike 3 lahko služi za krepitev razumevanja v gornjih odstavkih orisanega koncepta. V srednjem stolpcu je Jaz prikazan kot osvobojen na treh ravneh. Najnižja je tista čisto osebnostnega ali ločenega človeka, srednja je tista resničnega človeka ali Novinca, ki je postal sposoben abstraktnega ali brezosebnega razmišljanja, najvišja pa je tista Adepta ali Iniciata, za katerega ima njegovo človeško Področje Duhoven ali Univerzalni obris. V osrednjem stolpcu je prikazana tudi Moč Duše na vsaki od teh ravni, ki se zrcali v Telesu Znanja, ki ga zagotavlja raven preko pogojev, ki se jih je Jaz osvobodil. Na desnem in levem stolpcu so s splošnimi imeni našteje pozitivne in negativne Moči - Energije, s katerimi se je Jaz povezal na vsaki ravni, ki pa jih, ko se na tej ravni osvobodi, nadzira in uporablja. Na najvišji ravni Jaz Iniciata pripelje v gorišče negativno Duhovno Moč *Razumevanja* ali intuitivnega razumevanja ter pozitivno Duhovno Moč Sočutja ali nuje, da Jaz podari ŽIVLJENJU. Rezultat tako vzpostavljenega ravnovesja je videnje in posedovanje Orožja Duhovne Duše, ki se objavlja v Moči Resnično-voljnega Delovanja. Ta Duša je izvršilna roka Adepta. Je edinstvena moč, ki pa se jo lahko neposredno uporablja na dva nasprotu-

joča si načina. *Sočutno-Razumevanje* omogoča tistemu, ki ga ima, da deluje kot Duh čiste brezosebne ljubezni v službi Življenju. *Razumevajoče-sočutje* pa mu omogoča, da deluje enako navzgor in navnoter v širšo modrost in večjo svobodo.

Če bi koncept izrazili na drugačen način, bi lahko rekli, da je Adept tisti, ki je v celoti izkusil Področje Nevednosti, ki je sestavljeno iz dveh nižjih ravni, in preobrazil njegovo substanco v Telo Znanja: v Moč Sočutja, v katero je izstopil in se z njo poistovetil, z Življenjem teh ravni, in se kot utelešeno Razumevanje dvignil iz njih v svobodo. Sedaj mu popolnoma uravnovešeni Moči podarjata ločenost od vpliva vseh nižjih Moči in ga usposabljata, da izvaja v odnosu do človeškega Področja Moč-Duše Resnične-Volje - pri čemer se Podoba njegovega Svobodnega Jaza odraža v Znanju, ki ga je obrodilo to Področje.

Analogno se je na Ravni Mišljenja, ravni, na kateri se izvaja delo Novinca, Jaz osvobodil, ko so se Moči Mišljenja, ki jih na splošno imenujemo *Volja do Služenja* in *Razumevanje Dolžnosti*, osredotočile in tako porodile Moč-Duše v *Odgovornem Delovanju*. Posedovanje te Moči daje Aspirantu Svobodno Voljo glede na Področje Nevednosti, razmejeno s nižjimi Čustvi in ločenimi, osebnostnimi Mislimi, sedaj preobraženimi v Telo Znanja. V mejah tega Telesa gre on lahko, z uporabo svojega pozitivnega aspekta Moči-Duše, svobodno v služenje človeštvu in se lahko, z uporabo svojega negativnega aspekta, umakne v enako svobodo v globljem Bitju in širši modrosti.

Sedaj, kot je že bilo poudarjeno drugje v teh lekcijah, Energije, močnejše in subtilnejše kot katera koli utelešena na človeških ravneh, neovirano vstopajo in zapuščajo Področje Jaza. Pripadajo Globokemu Bitju in so vedno brezoblične, dokler se Jaz, v enem ali drugem svojem spremenljivem aspektu, ne poveže z njimi in jih, z njimi povezan s Substanco, naredi za utelešene Moči. Ko se torej Jaz umakne, osvobojen podložništva zunanjemu Področju, na neko drugo, ki je globlje, naenkrat vstopi v povezavo s tistimi doslej brezobličnimi Energijami, in okoli njega zgradi nove hierarhije utelešenih Moči, ki se ga bodo, če jih ne bo obdržal v ravnovesju in nadzoroval,

polastile in ponesle v neuravnovešeno delovanje ter s tem povzročile izgubo Videnja Duše. Na primer, ko Aspirant, ki uporablja negativni aspekt Moči Duše z Odgovornim Delovanjem, dvigne svoje Jaz-stvo na višje pod-ravni Mišljenja, ki mejijo na Svet Duha, se Moč, s katero se je dvignil, sprostí iz pogojenega vpliva Telesa Znanja, iz katerega izhaja, se razširi in ga, ker je njena naloga ta, da ponese Jaz v novo Področje Nevednosti, potegne v svež Nihaj Bitja, navzgor proti negativni Duhovni Moči *Razumevanja*. Sledi Duhovna razsvetlitev Mišljenja, ene ali druge stopnje, ki se, ko doseže vrhunec, preusmeri v pozitiven izraz; tako se Jaz združi z močnimi navzven delujočimi Energijami, ki jim daje obliko okrepljene *Volje do Služenja*, ki lahko, če ne bo hkrati ohranjena in uravnovešena s komplementarnim *Razumevanjem Dolžnosti*, zlahka pomete Bitje navzven v eno ali drugo obliko neuravnovešenega delovanja ali celo v napačno zastavljena dejanja, kot tista, ki so prikazana na Sliki 2.

Zato lahko vidimo, da bo, čeprav je Jazu, z uravnovešenjem Moči Bitja, podarjena svoboda, da se dvigne v širšo modrost, vsak takšen dvig zagotovo vodil v izgubo pridobljene svobode, če se napor, ki ustvarja ravnovesje, ne ponavlja in vzdržuje.

Zato lahko rečemo, da je v praksi vsak resničen napredek ali trajna svoboda Jaza, zagotovljena z nenehnim ustvarjanjem ravnovesja med dominantnimi pozitivnimi in negativnimi Močmi Bitja. Tako razkrito Poznavanje Zakona daje takojšnje razumevanje paradoksalnega aforizma starodavnih Hermetikov:

Prizadevajte si, da bi se gibali, pa boste padli.

Prizadevajte si, da bi bili mirni, pa se boste gibali.

Nepoznavanje ali zapostavljanje tega Zakona je najbolj pogost vzrok za neštete motnje, napake in nezgode, ki prizadenejo skoraj vse, ki skušajo stopati po Okultni Poti. V nekem smislu je to edini vzrok. Veliki Krščanski Mistiki so z občutkom pisali o stanju, ki ga je eden izmed največjih med njimi poimenoval "Temna noč Duše." Duhovna Noč se spusti na Aspiranta, ki se

je z intenzivnim vlivanjem negativne Energije povzpel navzgor v Božansko Videnje, ki pa, ker na tej višini ne more najti ravnovesja Bitja, hitro zdrsne v enako močan tok pozitivne Energije, ki ga nemočnega odplakne navzven, v to, kar se mu zdi nepopravljiva nesreča - v ozka Področja osebnostnega jaz-stva, iz katerih se bo morda po letih bolečin in truda spet dvignil, vendar še pogosteje, zaradi svojega nepoznavanja Znanosti o Življenju, ostal vezan skozi svoj celoten zemeljski obstoj na to, kar so resnične Vice.

Ker vsako zaporedno osredotočanje Moči Bitja Jazu prinaša Videnje Duše in novo svobodo, ki priključuje v obstoj nove hierarhije utelešenih Energij vse večje moči, je ta napor znan kot INVOKACIJA. Ko je Kandidat našel Dušo na Ravni Mišljenja in postal sprejeti Novinec, mu MOJSTER podeli *Privilegij Invociranja*. To je privilegij, saj pomeni, da k Jazu pritegne to, kar je višje od njega; vendar pa je to tudi pravica, ki si jo prislužimo s podložnostjo ZAKONU ŽIVLJENJA. Toda izkoristiti pravico in privilegij, ki si ga je zaslužil, je za Uččega naloga, ki se ji ne sme približati lahkomišelnost, saj pomeni vstop v čas preizkušanja. Zavestni napredek je vedno preizkušnja, toda to, s čimer se je sedaj treba soočiti, je posebne narave, veliko bolj intenzivno in veliko bolj subtilno kot katero koli prej izkušeno. To je nujna priprava na *predzadnji korak*, ki ga mora narediti vsak Aspirant, preden doseže Prag Vrat iz Zlata in potrka, kar ga, če to naredi pravilno, pripusti v Učeništvo in na Pot Duha. Kot vsak korak, nizek ali visok, se tudi to preizkušanje odvija preko izkušenj, in Polja, na katerih se odvija, morajo biti nova in bogata, da bi dala zeleno bogato letino.

Načini Invociranja

Številu načinov invociranja, ki jih poznajo in izvajajo napredni Okultisti, skorajda ni meja, toda za vas, ki ste za enkrat še samo Uččiči in brez izkušenega Vodnika ob sebi, da bi usmerjal vsak vaš korak in preverjal rezultate, je na voljo le nekaj teh načinov, katerih uporaba je koristna in *varna*. V tej lekciji so na kratko opisane štiri metode invociranja moči, kakor tudi najbolj plodni način njih uporabe. Če jih boste natančno proučili in inteligentno uporabili, pri čemer morate vedno upoštevati to, kar so vas naučile pred-

hodne lekcije, potem ne boste neuspešni. Če boste vestno delali in mislili, ne na rezultate, ampak na svoje delo, bo v vas zraslo vaše lastno znanje in vam povedalo, kako svoje napore narediti vedno bolj in bolj učinkovite. Takšno znanje vam bo služilo neskončno bolje kot katero koli navodilo, ki ga lahko poda učitelj, kajti učitelj lahko le nakaže pot in označi njene meje; Učeči pa jo mora prehoditi sam.

Gospodje Varuhi

Polja Izkušnje, preko katerih je mogoče invocirati moč in ki jih bom opisal v tej lekciji, so naslednja: (1) Študij Svetih spisov (2) Študij Poezije, Glasbe in Umetnosti (3) Študij Narave (4) Ceremonialna Magija.

Nadalje, vsako Področje Nevednosti, v katero vstopi ali lahko vstopi Jaz, zapirajo, kot je že bilo nakazano v tej in v predhodni lekciji, vplivi ali sile, ki se imenujejo Nadzorovalci, Razmejevalci ali podobno, in ki, s pomočjo izvajanja privlačnosti in odbojnosti, nenehno pogojujejo Jaz v njegovih raziskovanjih. Za temi Nadzorovalci se, ne glede na njihove videze, nahajajo njihovi Kreatorji ali Emanatorji - štiri hierarhije Moči, ki so jih starodavni Adepti imenovali *Gospodje Varuhi*. Ti so *Zvok*, *Barva*, *Število (ali ritem)* in *Ideja (ali oblika)*. V vsem objavljenem Življenju ni nič objektivnega ali subjektivnega, kar ni sinteza, sestavljena iz teh štirih elementov, v različnih razmerjih. Vsi štirje obstajajo na vsakem Polju Izkušnje, toda na nekem določenem Polju vedno prevladuje nad ostalimi eden od štirih, iz česar tudi izhaja ime, ki so jim ga podelili. Ko iščemo, kar bomo sedaj naredili, posebna Polja Izkušnje za neke posebne namene, je bistveno, da prepoznamo *Gospode*, ki na njih vladajo, in še posebej *Vladajočega Gospoda* na vsakem od njih, ter si vedno prizadevamo, da bi izkoristili njihovo moč, ne da bi prišli z njo v konflikt.

Nad Polji, ki jih bomo sedaj izbrali za raziskovanje, vladajo *Gospodje Varuhi* v spodaj prikazanem splošnem vrstnem redu:

Sveti spis: (1) Ideja (2) Zvok (3) Število (4) Barva

Poezija: (1) Število (2) Zvok (3) Ideja (4) Barva

Glasba: (1) Zvok (2) Število (3) Barva (4) Ideja

Umetnost: (1) Barva (2) Ideja (3) Število (4) Zvok

Narava: (1) Ideja (2) Barva (3) Zvok (4) Število

Ceremonija: (1) Magija

Vrstni red se razlikuje glede na znanje in voljo izvajalca, v osnovi pa je enak tistemu, ki prevladuje v Naravi. Enako lahko rečemo za vsa Polja, čeprav v precej manj izraziti stopnji.

Študij Svetega spisa

Z izrazom Sveti spis ali spisi imam v mislih nekaj, kar je po obsegu precej širše od tistih zapisov, ki jih imajo za svete Judje in Kristjani in jih na splošno tako poimenovali. Vsak zapisan poskus učitelja, da bi izrazil znanje, ki ga je pridobil o skritih resnicah Življenja in s katerim naj bi druge učil Zakona Življenja, je Sveti spis. Verski, teološki in filozofski spisi, ki so spekulativni ali zgolj dogmatični, niso Sveti spisi. Da bi bil zapis Svet, mora biti pisec ali Učitelj, katerega besede so zapisane, tisti, ki se je dvignil nad individualne poglede, tisti, katerega um osvetlilo mešanje njegove Zavesti z zavestjo Bitja, ki je preseglo človeško Področje; in ne zgolj to - govoriti mora, ne kot človek, ampak kot instrument, ki ga Višja Zavest uporablja za prenos svoje Svetlobe v svet.

Pomembno je, da razumemo, da ne izvira vse, kar lahko pove ali napiše učitelj Adept, nujno iz področja Duha. "*Adept ni vedno Adept*": to je dejansko o sebi izjavil eden, za katerega je znano, da poseduje moči Adepta, kar razumejo vsi, ki so pridobili resnično razumevanje. Ne glede na to, kako zelo napredoval je lahko človek, bo, dokler nosi človeško obliko, v običajnem človeškem odnosu ravnal in govoril tako kot navadni človek: brez dvoma kot človek izjemnega vpogleda in sposobnosti, vendar brez kakršne koli Duhovne avtoritete. Zato se od Uččega, ki pristopa k študiju Svetega spisa z namenom invociranja, zahteva diskriminacija, kajti brez sposobnosti izbi- re tega, kar je Duhovno, in zavračanja tistega, ki je lahko zgolj intelektualno,

bo njegovo delo dolgotrajno in brez koristi. Pri vaših zgodnjih prizadevanjih vam bo morda pomagal nekdo, ki je bolj izkušen in ki vas bo lahko usmeril v knjige, ki vsebujejo resnično Svetlobo, toda na koncu se boste morali, kot vsi romarji, sami in brez pomoči odpraviti na pot. Dokler tega ne boste zmogli, ne boste poželi s Polj, na katera boste vstopili, polno letino Resnice. Kajti nihče ne more ubežati Zakonu, ki je izražen v naslednjih besedah: "Kdor ima, mu bo dano." Lahko vam povem, da vam bo, če boste hodili po tej Poti, vedno svetila luč, ne morem pa vam dati oči, ki to vidijo: lahko le upam, da bo moč, ki se preliva okoli vas, nekega dne prebudila v vas dar vida.

Število pravih Duhovnih Svetih spisov, ki so na voljo zahodnemu študent ni veliko, vendar pa zadostno, da vam, če jih boste uporabili, nudijo vso izkušnjo, ki jo potrebujete v tem življenju, ne glede na vašo marljivost in sprejemljivost. Večina resničnih Svetih spisov prihaja z vzhoda in jih je večinoma mogoče preučevati le v obliki prevodov; pri čemer bo prva težava nastopila že tedaj, ko se boste morali odločiti, kateri prevod izbrati za študij. Za prevajalca navadne knjige sta izobraženost in jezikovne sposobnosti gotovo zelo pomembna atributa, vendar pa sta za prevajalca Svetega spisa le drugotnega pomena. Za njega je pred vsem drugim pomembno zaznavanje Duha, utelešenega v delu, ki ga obravnava; če pa k temu lahko doda še znanje jezika, učenost in literarne sposobnosti, se bo vrednost njegovega dela močno povečala. Kljub temu pa pomanjkljivosti prevajalca, čeprav je zaradi njih Sveti spis manj koristen za Začetnika v študiju, nikoli ne morejo popolnoma zasenčiti Luči resnice, ki jo le-ta vsebuje: ne glede na to, kako prikrita je ta za običajne zaznave, bo vedno ostala vidna očesu pravega Iskalca. Nikjer to ni bolj očitno kot v krščanski Bibliji. Zdi se, da so roke in umi mnogih različnih prevajalcev in tolmačev zameglile in zasenčile njeno Sporočilo; in ne le te, ampak tudi roke ljudi, ki se niso obotavljali spremeniti ali zatreti besede Učitelja in jih nadomestiti s svojimi lastnimi, z namenom, da bi opravičili neko sektaško ali osebno delovanje. Navkljub vsemu temu, pa za

tiste, ki vidijo, Luč Duha sije skozi Biblijo in v mnogih predelih prodira navzven tako odlično, da se tudi slepi zave njene prisotnosti.

Za druge stare vzhodnjaške Svete spise, kot so *Upanišade* in *Bhagavad Gita* v Indiji, *The Divine Pymander* in druga hermetična dela, lahko rečemo, da so vsa utrpela škodo v rokah prevajalcev, vendar pa v veliko manjšem obsegu, kot je to slučaj v primeru Biblije. V njihovem primeru, za razliko od Biblije, težave ne predstavljajo toliko krščanski ali vsaj evropski prevajalci, ampak bolj nevedni privrženci izvirnih Učiteljev in duhovniki mnogih sekt, ki so se pojavile ob njihovih imenih in učenjih.

Zaradi te težave pri nabavi res zanesljivih različic velikih vzhodnjaških Svetih spisov svetujem Učečemu, da se v svojih zgodnjih poskusih invociranja moči preko študija Svetih spisov raje omeji na dostopna razsvetljena dela sodobnih zahodnjaških Učiteljev. Pri izbiri le-teh je izkušeno vodstvo še veliko bolj potrebno kot pri izbiri prevodov starodavnih Svetih spisov. Zaradi tega bi se moral Učeči omejiti na študij resnično svetih del, katerih seznam je priložen k tej lekciji, vsaj dokler ne pride čas, ko mu bo njegova lastna razvita intuicija omogočila, da bo sam izbral ustrezne instrumente. V priloženem seznamu navajam tudi naslove nekaterih vzhodnjaških Svetih spisov in imena njihovih prevajalcev ter druge informacije, ki so koristne za Začetnika v praksi Invociranja.

Pravila študija

Potem ko ste izbrali ustrezen Sveti spis za vaš študij kot sredstvo za invociranje Duhovne Moči, upoštevajte sledeča pravila.

Stalno imejte trdno na umu, da ne iščete intelektualnega razumevanja Življenja, niti ne zakonov življenja, ampak Duhovno Moč.

Ne vnašajte večjega intelektualnega napora, kot je potreben, da boste lahko dojeli smisel prebranih besed, in ne prizadevajte si, da bi si v umu zgradili zapletene tridimenzionalne slike iz kakršne koli oblike razumevanja, ki bi lahko vplivala na vašo zavest. Podobe se bodo med preučevanjem oblikovale v umu same po sebi, vendar bodo ostale nejasne, če se jim ne boste predajali

in jim dovolili, da vas vodijo v intelektualne špekulacije. Če si boste dovolili, da se jim boste predajali in se prepustili ugibanjem o njihovem pomenu, bodo pritegnile k sebi in vsrkale priklicano moč; in namesto, da bi se dvignili v večjo svobodo, boste bolj ujeti kot prej.

Moč, ki jo iščete, obstaja v Učenjih in v tem, kar učijo - ne v vas, v Jazu, ki se uči. Če želite pridobiti to Moč, si prizadevajte biti ta moč: predstavljajte si, da ste v njej in si prizadevajte *čutiti*, ne *razmišljati*, da ste Glas, ki govori in tisto, kar on objavlja v govoru, ne pa tisto, kar naslavlja.

Človek intelekta je zmeden in zmedejo ga izreki, kot so tej, ki sledijo:

Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi. Blagor krotkim, zakaj ti bodo deželo posedli. (Govor na gori, Matej, 5.4-5, *Nova zaveza*.)

S tem vzpostavljam celotno Vesolje in ostajam za vedno ločen. (Krišna v *Bhagavad Giti*.)

Zatri častihlepnost. Deluj kot tisti, ki so častihlepni. Zatri vsak občutek ločnosti. Vendar stoj sam in osamljen. (*Luč na pot*.)

Prava Luč se skriva za Gigantskimi Skalami, k nje edini pristop pa je skozi Kaverne Uma. Pravi Mir obkrožajo kipeči vrtinci in vanj je mogoče vstopiti le, dokler divja Vihar. (*Izreki Starodavnega*.)

Za intelekt se zdi, da vsak od teh izrekov vključuje neznansko protislovje. Krotkost je morda "blagoslovljena," vendar pa krotki očitno ne posedujejo zemlje. Če so besede Krišne, da je Vesolje ustvaril iz svojega lastnega Bitja, resnične, potem to ne more biti res, da ostaja za vedno ločen. Ni znan noben moški, ki bi častihlepno deloval, če ni častihlepen. Če te besede "Kaverne Uma" sploh kaj pomenijo, potem ne morejo pomeniti drugega, kot da gre za slepe, neaktivne aspekte intelekta, skozi katere "Luč" ne more zaznavno prodreti.

Zato jih bo običajen razmišljajoči človek skušal razumeti ali razvozlati in si ob tem prizadeval, da bodisi "osmisli" izreke ali pa zadovoljivo demon-

strira njihov nesmisel, pri čemer bo Moč, ki bi ga morala voditi na višje ravni Zavesti, uporabljena za krepitev zidov zapora, v katerem prebiva.

Če naj bi priklicali na pomoč Moči višjih sfer, potem morate opustiti orisane mentalne dejavnosti. Dovolite *aspiraciji*, da vas popelje navzgor v Bitje Krista, Krišne, Učitelja, Starodavnega; bodite vi sami izpovedovalec besed, ki so pripisane njim, in kmalu, če ne takoj, boste začutili očarljive roke nadčloveških Moči, ki se vas bodo dotaknile in vodile. Potem boste tudi začeli slišati in razumeti šepetanje *Glasu tišine*: “Žalujem v neštetih zaporih samega sebe;” šepeta Kristusov glas v notranjosti, “*toda potolažen sem, kajti jaz sem BITJE in posestnik ključev vseh zaporov.*” “*Ponižno sem vpleten v svoja neskončna objavljanja, vendar so to moja področja in jaz njihov Gospod.*”

V tem je skrivnost Invokacije. Pravila in navodila in učenja v Svetih spisih dejansko niso to: so potrditve v zvezi z naravo Življenja, ki ga je ustvarilo Bitje, ki je eno z ŽIVLJENJEM. Ali sploh obstaja kdo, ki je kdajkoli učil in opazoval, ki ne bi poznal nenavadne moči, ki jo prinaša celo slabotna človeška afirmacija v zvezi s telesom na zdravje telesa in na Čustveni princip, ki vlada telesu? In če to prepoznamo, ali morda ne bomo prepoznali tudi nekaj Moči, ki jo prikličemo z afirmacijo istovetnosti z VSE-BITJEM, pa čeprav le oddaljeno in medlo?

Nikoli ne berite Svetega spisa, kot prebirate običajno knjigo, misleč, da jo morate, preden lahko dojamete njen polni pomen in veste, kakšen učinek naj bi proizvedla, prej prebrati do konca. Noben resnični Sveti spis nima nekega dejanskega začetka ali dejanskega konca. Misel o koncu in začetku potegne um navzdol v Zavest-Časa. Za napredek in resnično razumevanje je popolnoma nepotrebno, da poznate vsak stavek, stran in poglavje, ki ga lahko vsebuje Sveti spis. En sam nauk iz *Bhagavad Gite* ali katerega koli drugega Svetega spisa podobnega statusa, vam bo, če bo resnično razumljen, nudil razumevanje celotne knjige. Zakaj se potem, se lahko vprašamo, učenja iz takšnih knjig ponavljajo v tako številnih oblikah? Odgovor je: ker je ŽIVLJENJE VEDNO-NASTAJANJE, ki se stalno izraža v neštetih aspektih samega sebe. Ta “Procesija JAZA v Jazu”, ki se vedno razkriva v vseh velikih

Svetih spisih, ima tudi zelo pomembno sugestivno vrednost za študenta, ki k njim pristopa v iskanju njihove moči.

Kadar koli vam pogoji to omogočajo, berite ali recitirajte odlomke, ki jih preučujete, na glas. *Zvok* je eden od *Gospodov Varuhov*: je Moč, ki se najbolj silovito objavlja preko človeškega glasu in govora. Besede in besedne zveze, s katerimi se izraža Učitelj Duhovnega Znanja, so izbrane prav toliko zaradi svoje zvočne vrednosti kot zaradi svoje primernosti pri posredovanju idej. Pomanjkanje prevajalčevega poznavanja funkcij *Gospodov Varuhov* osiromaši mnoge natančne in učene prevode Vzhodnjaških Svetih spisov za večino njihove vrednosti kot sredstva za Invokacijo.

Čeprav je potrebno gradnjo čisto intelektualnih konceptov iz študija zavračati, pa ta prepoved ne velja za rast *idej*, ki se pojavljajo na Duhovnih ravneh Zavesti. Ko vaš študij napreduje, boste pogosto na sredi stavka, in včasih na sredi besede, ugotovili, da se v globini vašega Bitja poraja zavedanje razumevanja - razumevanje, ki nikakor ni posledica katerega koli znanega procesa intelektualizacije, ampak se oblikuje iz medigre idej, ki so po svoji naravi nekako sorodne instinktom, pa vendar po svojem značaju toliko višje od razumskega mišljenja kot je od njega nižji instinkt. Te *intuicije*, kot jih imenujemo zaradi pomanjkanja boljšega izraza, moramo pustiti, da počivajo na ravni, na kateri so se porodile, da se tam razvijejo ali pa zbledijo iz zavesti, kot je lahko slučaj, brez kakršnega koli truda, da bi jih potegnili navzdol in posedovali s pomočjo intelekta. Nakazujejo nastajanje embrionalnega Duhovnega Jaza in njegovo povezanost z vzvišenimi in zato brezobličnimi Energijami. Ta Jaz, ki ima, tako kot vse druge stopnje Jaza, mnoge aspekte, bo vsako *Duhovno idejo* razblinil z dotikom Razmišljujočega Jaza, tako da bodo njeno moč vsrkale in razpršile Moči človeških Področij.

Prava Invokacija zato ne pomeni, kot je splošno prepričanje, pritegotvanje Moči k človeškemu Jazu, temveč je utelešenje brezobličnih Energij v nove Moči na višji ravni, preko instrumenta novega Jaza, ki se na njej poraja in ki pripada tej ravni. Kako naj se obnaša Osrednji Jaz v odnosu do teh Moči,

bomo bolj celovito obravnavali v nadaljevanju lekcije. Starodavni Hermetični aforizem pravi:

“Invokacija zaliva brstiče Rastline Jaza: človeški študij pa dodaja svežo plesen njenim koreninam.”

Poezija

Pravilo, da je potrebno Invokacijo preko študija Svetih spisov prakticirati le preko zapisov Učiteljev pristnega Duhovnega znanja, velja tudi za uporabo Poezije, pri kateri je potrebno uporabljati le pesmi genija. Genijalnost in Duhovna razsvetlitev sta istovetni. Učitelj, Pesnik, Glasbenik, Umetnik, pravi Ljubitelj narave in resnični Znanstvenik, vsi črpajo svojo moč iz ene same transcendentne točke Bitja. Kako jo oni objavljajo, ni odvisno od njenega vira, ampak od korakov, ki so jih oni naredili na Poti evolucije Jaza - z drugimi besedami, od narave instrumentov izražanja, ki so jih oni oblikovali. Učitelj in Pesnik sta si po naravi in delovanju zelo podobna. Pogosto si izmenjujeta funkcije, kar je razvidno iz dejstva, da v Svetem spisu pogosto prevladujejo Gospodje *Zvoka* ali *Števila*, v pesnitvi pa tisti *Ideje* ali *Zvoka*. Med resničnim Učiteljem in resničnim Pesnikom je glavna razlika ta, da slednji preliva na svet Luč, ki jo je našel zato, ker ljubi LUČ, prvi pa si prizadeva, da bi v svet prelił svojo Luč zato, ker ljubi svet.

Tako kot pri Učitelju, tudi pri Pesniku ni vse, kar prihaja iz njegovih ust ali izpod njegovega peresa, enako kakovostno. Ko iščemo Pesem, ki bo služila kot instrument za Invokacijo, se od Uččega terja sposobnost razlikovanja celo še bolj odločno kot pri izbiri Svetega spisa, zato ker je število pesnikov veliko večje kot število učiteljev. Na seznamu, ki sem ga priložil tej lekciji, navajam imena pesnikov, ki so vsi ustvarili dela, osvetljena z Lučjo Duha, vendar pa vseeno za njih, z izjemo prvega naštetega, ne moremo reči, da so vedno pisali v tej Luči. Zato mora Uččči razviti, preden pristopi k Poeziji kot sredstvu za priklic Moči, določeno mero intuicije, to intuicijo pa je mogoče vedno najbolj varno in zagotovo pridobiti s študijem Svetih spisov.

Pravila, ki vladajo praksi Invokacije preko Poezije, so na splošno podobna tistim, ki prevladujejo v Invokaciji preko študija Svetega spisa. Potrdite samega sebe kot pesnika v njegovem navdihnjenem stanju in bodite tisti, ki izraža pesem, ne pa bralec ali poslušalec. Naj *Ritmi*, *Zvoki* in *Ideje* zazvenijo v vaši Zavesti kot vaši lastni, ne pa kot tisti nekoga drugega. *Število* (ritem) je glavni Gospod na tem področju in skozenj morate pretežno izraziti to, s čimer se potrjujete vi sami. Toda *Zvok*, čeprav na drugem mestu, lahko deluje kot sovladar s *Številom* in močno poveča njegovo moč; in zato je treba branje ali recitiranje Poezije na glas izvajati čim bolj obsežno kot je mogoče. Pri začetnih poskusih bodo morda rezultati glasnega branja zaradi številnih razlogov slabotni ali v celoti odsotni, ampak predvsem zato, ker se vi, tako kot večina slovensko govorečih oseb, niste usposabljali za rabo glasu, niti za izliv moči preko zvoka in ritma. Če se boste zavedli pomanjkanja te spretnosti, ne razmišljajte, da bi odpravili pomanjkljivost z lekcijami iz govorništvaja, saj vam ne bodo pomagale. Nadaljujte s svojo prakso in kolikor je le mogoče pozabite na svojo pomanjkljivost kot medija Moči ter trdno vztrajajte pri svojem potrjevanju istovetnosti s Pesnikom v njegovem trenutku razsvetlitve. Vztrajajte in prišel bo čas, ko boste začeli intuitivno uporabljati prave tone in kadence ter moč Gospodov Zvoka in v vas se bo nase-lilo Število ter začelo harmonično krepiti že prisotno moč Ideje. Prava Pesnitev je vedno petje ali pesem in jo je treba brati ali recitirati na takšen način, ne pa glede na kateri koli red ali lestvico opomb, ki bi jo za vas pripravil nekdo drug ali ki bi jo od nekoga drugega prekopirali, ampak si sami pripravite ustrezne zabeležke, ključne in kadence, ki jih bo spodbudil Tihi Glas, ki govori znotraj vas.

Deklamiranje po maniri običajnega “izurjenega govornika” je popolnoma uničujoče za vrednost pesnitve kot instrumenta za Invokacijo, saj mu ne vladata Število in Zvok, temveč prej konkretna ideja, groba materialna oblika resnične *Ideje*, zaradi česar nastopi konflikt med grobim uzurpatorjem in resničnim Hierarhom. V tem je namig, ki lahko, če mu boste sledili, vodi

do nepričakovanih kraljestev Okultnega znanja, vendar pa tega ni mogoče razviti naprej v lekcijah kot so te.

Ko s potrpežljivo prakso postane vaš instrument Poezije vse bolj zanesljiv, boste ugotovili, da postaja mogoča uporaba ne le prevladujočih Gospodov *Zvoka* in *Števila*, ampak tudi tistih *Ideje* in *Barve*. Moč slednjih vedno deluje subjektivno, razen pri tistih, pri katerih je psihična narava posebno močna in zato lahko zaznajo vpliv. Postopoma boste dosegli intuitivno razumevanje tega, da *Števila* in *Ideje* harmonično ustrezajo tistim *Zvoka* in *Barve*, vendar pa ne dovolite, da bi postalo odkritje tega cilj, v smeri katerega delujete, ali pa da bi pozabili, ob sreči zaradi instrumenta, da instrument ni cilj, ampak sredstvo.

Glasba

V Glasbi sta, tako kot v Poeziji, *Število* in *Zvok* v večini primerov so-vladajoča vpliva, toda ko v Poeziji prevladuje neka posamezna Moč, to prevzame *Število*, medtem ko v Glasbi *Zvok*. Med sekundarnimi vplivi prevladuje v Poeziji *Ideja* nad *Barvo*, v Glasbi pa *Barva* nad *Idejo*.

Ker je le manjšina Učech praktičnih instrumentalistov, je Glasba kot sredstvo za Invokacijo precej manj dostopna kot Sveti spisi ali Poezija. Tudi kot instrument je manj enostavna za upravljanje in nadzor, ker je med potencialnim uporabnikom in ŽIVLJENJEM, katerega si prizadeva, ali bi si moral prizadevati, da bi se ga dotaknil, ne obstaja le Bitje skladatelja, ampak tudi tisto izvajalca. Tisto, kar doseže roke Aspiranta, je torej vedno obarvano s posebnostmi drugih, na način, ki v primeru Svetih spisov in Poezije ni prisoten.

V skladu s tem velja, da so, čeprav predstavljena pravila Invokacije na splošno veljajo pri uporabi vseh instrumentov, le-ta predmet različnih modifikacij, ustrezno s posebno naravo tega, na kar se nanašajo. Pri Svetih spisih ali Poeziji gre za iskanje istovetnosti Jaza z vzvišeno, čisto, Duhovno Dušo Učitelja ali Pesnika. Pri Glasbi, po drugi strani, pa ne gre, zaradi že podanih razlogov, za iskanje istovetnosti s katero koli človeško Dušo, najsi še tako

vzvišeno, ampak z Močmi *Zvoka* in *Števila* samimi, Močmi, ki so, čeprav se imenujejo Gospodje, preprosto visoko duhovni, ne-individualizirani (glede na človeško Področje) aspekti *Moči-Duše Bitja*, katerega narava je vseobsegajoča in vseprisotna v naših svetovih.

Zato je treba potrjevanje istovetnosti opraviti z *Bitjem*, ki mu je dano ime *Zvok* ali *Število*, ki pa je za Novinca dejansko popolnoma neznano ali pa dojeto zgolj kot oddaljena brezoblična *Ideja* - prizadevanje, ki je, kar zlahka razumemo, zelo težko in morda celo nevarno. Pravzaprav z njim ne bi smeli poskusiti, dokler Intuicija ni dobro razvita in ustaljena preko vestne vadbe z instrumenti Poezije in Svetih spisov. Če se tega predčasno loti človek občutljive narave, obstaja nevarnost preveč nestrpne in nenadne predaje Bitja tistim oddaljenim in subtilnim Močem, čemur lahko sledi (začasna) izguba in vsrkavanje Jaza v Globoko Bitje in sočasna prebuditev Sna ali Psihičnega Jaza na človeških ravneh. Pri takšnem prelomu ali prehodu Zavesti vedno obstaja tveganje v vsaki obliki Invokacije, s katero poskušajo nepripravljene osebe, pa čeprav niso nevarne za tiste, ki so normalno občutljivi. Zaradi tega so bili Učenci že v predhodni lekciji tega niza opozorjeni, naj ne izvajajo stvari, ki sledijo Lekciji IV, dokler le-te in predhodnih niso temeljito obvladali. Okultna Pot, kot jo poučujejo te lekcije, je popolnoma varna, če ji sledimo korak za korakom po danih navodilih, vendar pa to, kar je v resničnem smislu okultno, nikakor ne more biti varno za nestrpne in neumne. Psihizem ali psihična stanja so vedno pasti, v katere se lahko ujame nepripravljen, ne-voden in zaveden Aspirant; vendar pa jaz v teh lekcijah ne nagovarjam takšnega, zaradi česar podajam, vsaj v okviru mojih navodil in predstavitev, le namige, kot je na primer ta ravnokar podan, o nevarnostih, s katerimi se lahko sreča.

Praksa Invokacije nujno poveča občutljivost, ne glede na to, s katerimi sredstvi jo izvajamo, zaradi česar mora biti Novinec, ki živi obdan z vplivi našega nenaravnega in neuravnoteženega civiliziranega življenja, pripravljen, da se spopade z napadi, ki težijo k neuravnovešenosti njegovega Bitja, o kateri človek topih zaznav ne ve ničesar. Ko iščemo moč preko posredništva Gos-

poda *Zvoka*, kar se zgodi takrat, ko za instrument Invokacije uporabimo Glasbo, bo Učeci hitro odkril, kako odprt je postal za nepričakovani napad. Vsaj v mestnem življenju Glasba, ali tisto, kar ponazarjamo s tem izrazom, skorajda nenehno vpliva na Zavest, in učinki, ki jih povzročča, bi morali jasno pokazati, da vpliv Gospodov Varuhov nikakor ni vedno povzdigujoča sila. Te Hierarhije imajo brezštevne aspekte, in čeprav dobrotvorne, ko se izlivajo iz Duše Genija, pa so lahko v drugačnem primeru temu nasprotni. Navadna "glasba" je veliko pogosteje moteča ali celo določno ponižujoča moč kot pa združujoča in povzdigujoča; zato se oborožite proti njej, ne s tem, da bi se oborožili z voljo, da bi se uprli njenim napadom, ampak tako, da boste vztrajno ohranjali Voljo do Služenja v ravnovesju z *Razumevanjem Dolžnosti*. To je testiranje.

Umetnost

Vse, kar je bilo rečeno o glasbi, velja enako tudi za Umetnost, s čemer imamo v mislih umetnost slikarja, s to razliko, da je v slednji vrstni red prevladovanja Gospodarjev obrnjen, tako da *Barva* in *Ideja* prevladujeta nad *Številom* in *Zvokom*. Nasvet glede pravilne uporabe *Zvoka* in opozorila glede možnosti obstoja negativnega vpliva veljajo enako tudi za *Barvo*.

Študij narave

Od vseh instrumentov Invokacije je neokrnjena Narava najbolj resničen, varen in učinkovit, vendar pa je na nesrečo v našem civiliziranem svetu tisti, ki je najmanj dosegljiv Novincu. Razen v redkih primerih je praktično izven dosega mestnega prebivalca, pa tudi na deželi ni lahko najti takšnega, ki ga ne bi onesnažil um in poškodovala človekova roka.

Čeprav pravijo, da v Naravi Gospodje Varuhi prevladujejo eni nad drugimi v določenem redu, pri čemer naj bi bila na prvem mestu *Ideja* v smislu oblike, v resnici nobenega od štirih ne moremo obravnavati kot stalno prevladujočega v njenem Bitju kot celoti. Celo v svojih ločenih aspektih *Barva*, *Zvok*, *Število* in *Ideja* nenehno odstopajo mesto drug drugemu brez razdora, tako da se bo Aspirantu, ki si z njihovo pomočjo prizadeva invocirati moč

Duhovne Duše Narave, zdaj predstavila kot slika, zdaj kot glasbena kompozicija, zdaj kot pesnitev, zdaj kot Sveti spis in zdaj - in to je njen najvišji aspekt - kot sinteza, v kateri igra vsak izmed teh instrumentov enakopravno vlogo, vendar bolj vzvišeno, kot jo lahko igra vsak sam.

Invociranje preko Narave je bolj za naprednejšega Okultista, čigar življenjska usoda, ki si jo je ustvaril sam s preteklimi napori, se odvija daleč stran od mest in ne-razmišljajoče množice, kot v primeru tistega, ki je komajda vstopil v Noviciat. Novinec si je le redko prislužil privilegij uporabe tako popolnega inštrumenta in le redko poseduje intuicijo, ki je potrebna za njegovo učinkovito uporabo.

Tisti, ki naj bi invocirali Moči Globokega Bitja z instrumentom Narave, ne potrebujejo nobenih pravil, ki bi jih vodila, razen že podanih. K Naravi ne pristopite kot radoveden opazovalec, ne kot občudovalec, celo ne kot goreči častilec, ampak pustite, da njene neštete dovršenosti vsrkajo vaše Bitje, in potrdite v sebi TISTO, kar sije za njimi. Domišljajte si samega sebe kot TISTO, kar je pesem v vetru, glasba v notah ptic in slapu vode: bodite TISTO, kar govori o skrivnosti Večnega BITJA, v brstenju in venenju najbolj drobne cvetlice. Ampak ne razumite me napak, ko rečem *domišljajte*, kajti s to besedo ne mislim na običajno oblikovanje miselnih slik, ki ga običajno poznamo kot domišljijo. Govorim o vrsti napora, ki, čeprav ima transcendentno analogijo z navadno domišljijo, v zavesti ne tvori nobenih oblik: sodobni modrec ga je opisal kot “*neizrazljivo hrepenenje notranjega človeka, da bi vstopil v neskončno.*”

Z nekaj upravičenosti bi se lahko pritožili, da učenja, kot je to zgoraj, Začetnikom, ki želijo obvladati tehniko Invokacije, le malo pomagajo, resnica pa je, da le-te ni mogoče poučevati. Naučimo se je lahko, če je človek dosegel ta korak v napredovanju, ko resnično učenje postane mogoče; toda do tega koraka lahko pridete le tako, da enega za drugim naredimo vse korake, ki so bili navedeni v prejšnjih lekcijah, ne da bi mislili, da se lahko kateremu koli izognete. Ključi Notranje Poti so bili položeni v vaše roke: bodite uporabnik katerega koli instrumenta ali moči, ki vam pride naproti; ne mislite

na nje kakovost niti na rezultate, ki bodo izšli iz nje uporabe, ker so tudi ti le instrumenti, ki jih je treba uporabljati, obrabiti in pozabiti: tako se boste učili.

Ceremonialna Magija

Pravilno razumljena in pravilno uporabljena je Ceremonialna Magija naj- učinkovitejši in najmočnejši instrument Invokacije, ki je Novincu takoj na voljo. Najbolj dovršen instrument od vseh je Narava, vendar je Narava, kot je bilo že poudarjeno, v veliki meri izven dosega Začetnika in se je lahko dotaknemo le občasno in prehodno. Narava tudi kot instrument ima dva aspekta: prvi, ki smo ga že obravnavali, in drugi, širši in višji, ki bo predstavljal predmet končne lekcije tega niza. Preučevanje prvega aspekta ne bo vodilo k resničnemu obvladovanju instrumenta Narave, ampak bo precej pomagalo k resničnemu razumevanju in varni ter učinkoviti uporabi Ceremonialne Magije. Po drugi strani pa bo slednji, čeprav kot korak, ki dejansko ni bistven, izkazal za pomoč, ko bo napočil čas za študij Naravne Magije.

Naj na *začetku* zelo jasno razumemo, da kar zadeva Učečega na njegovi sednji stopnji napredka, opazovanje Templja in Ritual, ki ju skupaj imenujemo Ceremonialna Magija, nimata nobenega drugega namena kot le tega, da sta sredstvo za priklic Duhovne Moči. Lahko sta, in nenehno sta, uporabljena za precej različne namene - za evociranje nižjih moči, za izvedbočasne spremembe v značaju, in tako naprej, vendar je njuna uporaba na takšne načine prežeta s številnimi nevarnostmi, razen če uporabnik nima znanja in moči Iniciata. Tudi kadar se uporablja izključno za namene invociranja, za Začetnika vedno obstaja določeno tveganje, razen če ni on sam operater, in je drugi, ki deluje kot "hierofant" v njegovem imenu, nečistega vzgiba, ali pa mu, če je vzgib čist, primanjkuje znanja in spretnosti. Zato je vedno najvarneje, da se izogibamo Magije v kakršni koli obliki, dokler vam razvoj duhovnega Dojemanja ne podari moč, da delujete kot svoj lasten hierofant. Vse, kar bom rekel in kar lahko upravičeno rečemo v zvezi z

Magijo v teh lekcijah, je namenjeno temu, da vam pomaga, da bi postali služitelj Jazu in nič več.

Ceremonialna Magija je, tako kot Narava, dejansko sinteza Svetega spisa, Poezije, Glasbe in Umetnosti, vendar pa je za razliko od Narave, s strani človeka narejen instrument. Gospodje Varuhi *Barve, Zvoka, Števila* in *Ideje* so v njem sestavljeni v takem vrstnem redu in sorazmerju, da je moč vsakega kot povzdigovalca Zavesti okrepljena z močjo vsakega drugega. Ko tako izkušene roke ustvarijo instrument, je oblikovan miniaturni svet - koncentriran povzetek širšega sveta Narave. Zelo prikladno je bilo rečeno, da je Ceremonialna Magija *Destilacija Narave*, vendar pa se v tej opredelitvi prepletata resnica in opozorilo. Destilacija je izraz za umetne procese izvlečenja nekaterih esenc iz naravnih proizvodov in je v celoti odvisna od namena izvajalca destilacije in od spretnosti, s katero on izbere in spoji svoje materiale, najsi destilira življenje podarjajoč duh ali strupeni napoj. Tako je z oblikovalcem instrumenta Ceremonialne Magije.

Pri uporabi instrumenta Ceremonialne Magije upoštevajte naslednja pravila ali bolje namige:

Pri vaši praksi naj se prostor ne uporablja za druge namene, če je to le mogoče. Če to ni mogoče, uporabljajte takšnega, v katerega, potem ko ga uredite tako, kot je potrebno, vsaj dvanajst ur preden ga boste uporabili za prakse invokacije ne bodo vstopali drugi ljudje in celo ne vi sami.

Očitno je, da lahko že s tem prvim pravilom povprečni Učeči naleti na nepremostljivo oviro, saj ne bo mogel zagotoviti prostora, ki bi ustrezal orisanim pogojem. Vendar pa tega pravila ni mogoče opustiti ali spremeniti. V prostoru, ki se uporablja za vsakodnevne namene, ni mogoče zagotoviti dobrih rezultatov, kajti, četudi spremenimo njegovo opremo in okrasje, bodo njegovi osnovni obrisi ostali enaki. Ti slednji, ki so običajno v Zavesti povezani z dogodki in idejami, ki sploh niso Duhovne, bodo imeli obstruktivni sugestivni vpliv na um in preprečevali kakršen koli svobodni umik Jaza. Še huje je to, da bo prišlo, ker posebej ustvarjeni pogoji spodbujajo

osvoboditev Jaza, trajni pogoji pa ga zadržujejo, do notranjega konflikta, ki lahko povzroči, ne le motnjo Bitja, ampak celo resno poškodbo. Če torej ni na voljo noben primeren prostor, potem se zadovoljite s čim boljšo rabo drugih instrumentov in opustite rabo Ceremonialne Magije.

Opremljanje prostora za ceremonialne namene je umetnost, ki si jo je mogoče pridobiti le s pomočjo dolgoletnih izkušenj in ne more biti predana v lekcijah kot so te. Preprostih vaj invocacije se lahko Novinec nauči iz opravljenega dela preko Umetnosti in Narave, ki mu nudi pomoč pri namigih, kako si lahko ustvari učinkovite pogoje.

Potopite svoj um v pretekle invocacijske izkušnje preko medija Umetnosti in Narave ter se spomnite, katere osnovne Barve, ki so vam pomagale osvoboditi vašo višjo domišljijo, so bile prisotne v njih. V mirnem junijskem popoldnevu ste na primer opazovali nek miren podeželski prizor hribov, gozdov in potokov: kakšne so bile njegove osnovne barve? V ozadju je bil mozaik raznolikih zelenih odtenkov, medtem ko se je celota slika kopala v zlati svetlobi, pod modrim obokom, v katerega so od zgoraj prodirali rožnati in beli prameni z barvami ametista. Priklicali bi lahko spomin še na druge barve, vendar pa bodo že našteje zadostovale. Uporabite te barve v podobnih skupinah in medsebojnih odnosih v vašem templju.

V invocacijskih obredih oltar stoji na vzhodu in je lahko odet v belo, zeleno, rumeno ali rdečo barvo, kot nam narekuje intuicija. Če boste kje drugje prebrali ali slišali, da naj bi oltar zasedal središče templja, potem vedite, da ima tisti obred drugačen namen, kot pa Invokacijo Duhovnih Moči.

Svetloba se dviga na vzhodu: zato je na oltar postavljena simbolična luč.

V tem instrumentu je *Ideja* običajno Vladajoči Gospod zato zavzemajo simboli, ki so najmočnejše sredstvo za priklic, vidno mesto pri opremljanju Templja. Vendar pa morajo biti ti, da bi zadovoljili potrebe Učeečega, le maloštevilni in enostavni. Preučevanje simbolov je samo po sebi močan sekundarni instrument invocacije in v naprednejših fazah Okultnega napredovanja jih je treba vpeljevati sistematično, kajti da bi simbol ustvaril

svoj ustrezen povzdigujoči učinek v Zavesti, mora postati z njo usklajen. V zgodnjih prizadevanjih se zadovoljite s tradicionalnimi simboli preprostih geometrijskih vzorcev, kot so različni Križi, Pentagrami, Heksagrami in Trikotniki, katerih pomena na splošno ni težko dojeti.

Naslednja stvar, kateri je potrebno posvetiti pozornost, bi morala biti izgradnja Rituala, ki ga boste uporabili v vašem Templju. Za vzor vzemite Obred, ki ga ves čas objavlja sama Narava. Temu dodajte, kakor vam narekuje intuicija, ustrezne Zvoke in Števila (ritme).

Vse stvari se vedno prevajajo iz teme in brezobličnosti v svetlobo in obliko: vaš obred naj se zato začne v temi, spremlja pa naj ga petje, ki naj bi nakažovalo stanje, iz katerega se preliwa. Tu uporabimo instrument Svetega spisa ali Poezije. Sledi Zora s sijočo svetlobo, glasnejšim napevom in ritmičnim gibanjem prebujajočega se življenja. Ob Poldnevu je svetloba najmočnejša in senca najgloblja, fazo pa lepo simbolizirajo dolgotrajna zvočna obdobja in veličastni ritmi. Tako se lahko obred premika naprej do svojega zaključka ob večeru, ko svetloba odide in zopet zavladata tišina in mir.

Inteligentnemu Učečemu, ki je opravil delo, o katerem smo govorili v prejšnjih lekcijah, in se je preko njega in preko filozofskega študija Življenja naučil razumeti ciklično gibanje Vedno-nastajajočega bitja, bi morali za dostovati ti namigi, da bi lahko z malo prakse pripravil in uporabljal ta zelo učinkovit instrument Invokacije. Takšna praksa, ali preizkusni napor, je že sam po sebi dragocena vaja, iz katere se pogosto pojavi nepričakovano znanje. Delo z lastnim ustvarjanjem, ne glede na to, kako nepopolno je lahko na začetku, ima veliko prednosti, od katerih je glavna ta, da gre za neposreden in močan namig na tisto Stanje Bitja, ki bi si ga stalno morali prizadevati doseči, ko uporabljate nek instrument Invokacije. Tihoma se bosta vaš Tempelj in vaš Obred objavila kot vaša izlita služitelja; in ko ju boste prevzeli in uporabili se objavljajte kot Gospod in Izlivalec Moči, ki jih utelešata.

Zaključni komentarji

Rezultati Invokacije, ne glede na to, kako uporabljena sredstva prinašajo izgrajajočemu se Jazu povezavo z visokimi brezobličnimi Energijami, ki pripadajo Globokemu Bitju, se vedno objavljajo z novo Močjo. Na to, da vsakemu zavedanju takšne Moči ali poglobljenega znanja kakršne koli vrste, takoj sledi močna želja, da bi jo izrazil, inteligentnega Uččega gotovo ni potrebno spomniti. Ob pojavljanju takšne želje nastopi čas preizkušnje, saj Energiji, ki jo predstavlja, ne smemo ponuditi proste poti, ker bo sicer ponesla Bitje v neuravnovešeno delovanje in se brez koristi razpršila po nižjih Področjih Jaza. Na novo utelešena višja Energija ali aspekt Duhovne Duše (ker je oboje) mora, ko vstopi na Področje Mislečega Jaza na svoji poti k zunanjemu izražanju, zasesti in zadržati osvobojeni in uravnovešeni Jaz, kraljestvo katerega je to Področje, in jo dodati k že osvobojenemu Telesu Znanja. Na ta način, in le na ta, bo Moč, ki se je razvila preko dejanja Invokacije, postala dodatek Močem Jaza in mu nudila širšo svobodo.

Velika in nenehno ponavljajoča se napaka nepoučenega Aspiranta v trenutku, ko se v njem pojavi nova iskra razumevanja, je ta, da takoj hiti v nje izražanje, da bi učil, pomagal (kot misli), delil s svetom to, kar si domišlja, da poseduje, kar pa ni bilo, in to bi moral sedaj že razumeti, dejansko nikoli njegovo. Ta novi Jaz, ki slepo hiti v izražanje, ni resničen, svoboden, Osrednji Jaz, ampak le nerazvit otrok, gotovo vzvišen, vendar pa povsem neuravnovešen. Verjetno se je devetindevetdeset odstotkov razpršitve Duhovnih Energij in uničenja Duhovnih del, ki so jih z bolečino opravili Modri ljudje, odvilo in se odvija preko dejanj neizurjenih Aspirantov, ki jih ženejo opisani vzgibi. Nikoli naj se vam ne mudi izraziti znanje, ne glede na to, kako sijajna je iskra, ki vas je dosegla. Vi ne morete izvajati nobene prave Moči ali prave Modrosti izven območja Telesa Znanja, iz katerega ste vi, Osvobojeni Jaz, vstali. V mejah tega Telesa imate svobodo in Moč, ki izhaja iz tega, da vidite vse stvari kot neločljive aspekte celote le v relativnem razmerju.

Nikoli, ko se zaveste sijaja Moči, ne uporabite to Moč, da vplivate na drugega, četudi mislite, da je za njegovo dobro. Ko boste postali sprejeti Mag, boste vedeli, kako nuditi resnično pomoč; vplivanje na drugega v trenutnem nerazvitem stanju ga bo le oropalo, ne da bi na kakršen koli način obogatili sebe.

Rečeno je bilo, da je neskončno bolje (in težje) ljubiti bližnjega kot samega sebe, kot pa s katero koli močjo prepričati bojevitega Imperatorja, da bi ljubil mir.

Če menite, kar je zelo možno, da nekdo prikrajšuje druge za koristi, z namenom, da bi ohranjal znanje in moč za sebe, se ustavite in razmislite, da obstaja le ENO BITJE, katerega izraz ste vi in vsi in da ne morete bolje pomagati drugim, kot da v vašem Bitju prebudite tisti JAZ, ki je VSE.

“Želi si le to, kar je v tebi.

Želi si le to, kar je onstran tebe.

Želi si le to, kar je nedosegljivo.

Kajti v tebi je luč sveta - edina luč, ki se lahko prelije na Pot.

Če je nisi sposoben zaznati v sebi, je nima smisla iskati drugod. Je onstran tebe; kajti, ko jo dosežeš, si izgubil sebe. Je nedosegljiva, ker se vedno umika. Stopil boš v svetlobo, a plamena se ne boš nikoli dotaknil.” – *Luč na pot*

Priporočena poetična in evangelijska dela:

DELA PREDANOSTI:

Luč na pot, Mabel Collins

The Perfect Way, Anna Kingsford

Clothed with the Sun, Anna Kingsford

The Vow of Poverty, Jasper Niemand

Pisma, ki so mi pomagala, W. Q. Judge

The Candle of Vision, A. E.

Song and its Fountains, A. E.

The Sayings of the Ancient One, P. G. Bowen

FILOZOFSKA:	Tajni nauk, Helena Petrovna Blavatsky
ORIENTALSKA (PREVODI):	<i>Jezusovi nauki in parabole</i> , Nova zaveza Pavlove poslanice, Nova zaveza, avtorizirana različica <i>Bhagavad Gita</i> , Charles Johnston <i>Bhagavad Gita</i> , W. Q. Judge <i>The Great Upanishads</i> , Charles Johnston <i>Glas tišine</i> , H. P. Blavatsky <i>The Divine Pymander of Hermes</i> , Everard
POEZIJA (sodobna) - Številni drugi pesniki, zlasti Tennyson in Wordsworth, so ustvarili genialne pesmi, vendar jim zaradi skrivnostnega razloga primanjkuje ognja, potrebnega za instrumente Invokacije.	<i>Zbrane pesmi</i> , A. E. <i>The House of the Titans</i> , A. E. Dela Shelleya Dela Swinburna Dela Browninga Dela Keatsa

Lekcija VI. - Evokacija

Zatri častihlepnost.

Zatri željo po življenju.

Zatri željo po udobju.

Deluj kot tisti, ki so častihlepni.

Spoštuj življenje kot tisti, ki si ga želijo.

Bodi srečen kakor tisti, ki živijo za srečo.

Luč na pot

Med številnimi resnimi študenti Okultizma, ki berejo in meditirajo o zgoraj citiranih napotkih in sorodnih aforizmih iz iste knjige in drugih Svetih spisov, le redki razumejo njihov resnični pomen in uporabnost. Še manj pa se jih zaveda, da drugi trije napotki niso samo enako pomembni kot prvi trije, ampak da njih izvajanje označuje stopnjo napredka bolj naprednih, kot je tista, ki jo zaznamuje praksa predhodnih. Za to nevednost so večinoma odgovorni učitelji, ki poučujejo, čeprav še nimajo pravega lastnega znanja. Pravo znanje pridobimo s potrpežljivo hojo na vsakem koraku na poti, ki vodi do POTI, tako da ne izpustimo nobenega in na noben drug način. Neizkušeni lahko vsaj intelektualno razume, da so ločitvene želje, kot je ambicioznost, ovire, ki jih je treba uničiti, vendar se le redko ali nikoli ne za-

veda, da v Vesolju ni mogoče izbrisati nobene moči, ne da bi na njeno mesto postavili drugo moč. Mnoga življenja so zapravljena za brezplodno bojevanje s silami, ki niso nikoli osvojene ali uničene, ki pa se vedno pojavijo v novi preobleki, potem ko so izzvane, ter ostajajo v bistvu vedno enake. Poznavanje te resnice nudi le izkušnja in le izkušnja vodi k nadaljnji resnici, da niso oblike in imena Moči tiste, ki jih je potrebno spremeniti, temveč mesto, ki ga zaseda Jaz v odnosu do njih. Ali se Moč Častihlepja lahko dejansko uniči? Ne more; toda vladanje Ločenega Jaza, ki ga poseduje Častihlepje in s katero se ta istoveti, lahko odpravi Bitje, oziroma drug in ne-ločen Jaz, ki poseduje vse želje v obliki aspektov samega sebe, ter tako uveljavi svoje Kraljevanje. Častihlepje se potem ne objavlja več v Človeku, ampak lahko Človek, če tako želi, objavi ta aspekt sebe, ki nosi ime Častihlepje.

Pravi okultizem je Znanost o Življenju, s pomočjo katere pride do obvladovanja Umetnosti Življenja. Brez znanstvenega znanja bo Aspirant, ne glede na to, kako odlični so njegovi nameni, vedno podvržen temu, da ga odnese z ozke Poti v enega ali drugega od dveh vrtincev, v Scilo Psihizma ali Karibdo Mistიცizma. Na nevarnost prvega ste bili Učenci že opozorjeni, vendar pa se niste še poučili, da lahko Mistიცem, čeprav je precej bolj vzvišene narave, prav zaradi tega dejstva predstavlja precej hujšo in bolj subtilno nevarnost. Brez dvoma čaka kot past na vse, ki so, potem ko so poskusili z Invokacijo, obstali v njej kot v pridobljenem pristanišču in pozabili prepoznati v njej to, kar dejansko je, le korak, ki naj bi vodil do višjega. Učitelj, ki govori v imenu *Starodavnega*, tako opozarja svojega učenca: "*Ne počivaj ob nobenem koraku, še tako visokem; če boš to storil, se bo ta spremenil in postal past.*" To je opozorilo, ki ga Mistik pozablja, kot da ne bi nikoli doseglo njegovega ušesa. On hrepeni po združitvi z Božanskim in meni, da bo tam našel končni počitek in mir, ne da bi vedel, ne da bi bil pozoren, na opozorilo, da bo z uresničitvijo svoje ambicije zgolj vstopil v drug zapor. Res je, da bo morda deležen eona lahkotne blaženosti, a končno ga bo ZAKON zopet pognal in prebudil za resnico, da gre le za ljubico in oviro na POTI večnega NASTAJANJA.

Resnična Božanska Združenost ne pomeni pobega pred Življenjem in od dejavnosti Nastajanja Bitja, kot si ga predstavlja Mistik, najsi z zahoda ali vzhoda. To je tisto, kar išče resnični Okultist, pod drugim imenom, ko si želi postati Zavestni Sodelavec z Univerzalnim BIVANJEM. To pomeni zavestno istovetenje Jaza z ŽIVLJENJEM, ki je, čeprav samo po sebi večno v počitku, večno dejavno v svojem lastnem NASTAJANJU.

Resnični in edini resnični cilj Znanstvenega Okultista je odlično izrazil Krišna, utelešeni Gospod vsega Bivanja, z besedami: “*S tem Jaz vzpostavljam celotno Vesolje in ostajam za vedno ločen.*” On, zavestni Vladar Življenja, ki je Življenje samo, večno počiva v zavedanju svojega Božanskega Jaz-stva, pa je vseeno večno dejaven tudi v zadnjem od svojih neskončnih aspektov. To pojmovanje znanja je zelo drugačno od pobega v “Naročje Boga,” ki je cilj zahodnega Mistika, ali tistega Nirvane Vzhodnjaškega predanega, ki sta oba objavljani transcendentne sebičnosti; in to resnico je jasno prepoznal Severni (Mahayana) Budizem v svojih učenjih v zvezi z Budami in njihovo naravo. Pratyeka Buda, ki, ravnodušen do žalosti sveta, pobegne pred njimi v Nirvano, je uvrščen daleč pod Budo Sočutja, ki se odpoveduje vsaki nagradi za svoje napore in ostaja na svetu, da bi pomagal človeštvu. V Kristusovi zgodbi je prisotno isto učenje, čeprav ga pogosto ne dojemamo in ne razumemo. Kristus se rodi v človeško obliko, živi skozi svojo človeško fazo, umre zanjo na križu, ki je simbol porajanja, in se skozi to smrt rodi v resnično ŽIVLJENJE. Toda ali s tem pobegne v večno blaženost, oddaljeno od sveta in borečega se človeštva? Nasprotno, “spusti se v Pekel” in tam “služi duhovom v ječi,” nato pa se dvigne, ne v kakršna koli Nebesa ločnosti, temveč v Gospodstvo nad vsemi stvarmi - v tisto popolno istovetenje z vsemi stvarmi, ki ga edino lahko naredi za SODNIKA VSEGA.

Čeprav nepoučeni lahko to le sumi, je ta ista lekcija, ki jo učijo besede Krišne v zgodbi o življenju Bude in v zgodbi o življenju Krista, prisotna tudi v naukih iz *Luči na pot*, ki sem jih citiral na začetku te lekcije. Ko se Novincu odprejo oči, teh nekaj kratkih zlogov razkrije naravo napora, ki ga mora sedaj vložiti in nato še naprej vlagati skozi Večnost. Bivati ločeno od Narave

in Bitja, pa se vendar še vedno istovetiti z njima v njunih aspektih; osvobojen podložništva častihlepju, želji po življenju, želji po čutnosti, pa se vendar objavljati v Močeh, ki nosijo ta imena, pomeni biti Zavestni Sodelavec z Naravo in biti zavestno združen z BOŽANSKIM BIVANJEM.

Ta lekcija o Evokaciji in predhodna lekcija o Invokaciji sta po svoji naravi komentarja razširjenega, čeprav elementarnega tipa o tistih paradoksalnih naukih *Luči na pot*, katerih namen je Uččega voditi v prve korake njunega prakticiranja. Praksa Invokacije, na način, kakršen je podan v Lekciji V., pritegne moč iz višjih Področij Bitja za dvig Jaza. Ohranjen v ravnovesju s strani Jaza na njegovi lastni ravni in zadržan, da ne bi zdrsnil navzdol na ravni nižjega jaz-stva, je ta dotok Energije dodan k že obstoječi Moči-Duše in odvzet tistim aspektom ločenega jaza, ki se imenujejo Častihlepje in s podobnimi imeni, ki so zaradi tako prikrajšane vitalnosti “ubiti.” V praksi Evokacije, če z njo začnemo tako, kot je nakazano v tej lekciji, Jaz pošlje navzdol na ravni ločevanja Moč-Duše z izražanjem Svobodne, odgovorne Volje, ki jo poseduje. Tam se Moč, v povezavi z Osebnim jazom - v enem ali drugem od njegovih različnih aspektov - izraža navzven v oblikah, ki jih neinicirani ne loči od Častihlepja, ali drugih želja, ki ga je “zatrla” Invokacija. V praktične namene lahko na tako evocirane Moči gledamo kot na “vstajenja” zatrtih želja, s to globoko razliko, da njihove Energije zdaj niso več njihove lastne, ampak izlivi Moči-Duše, rojene na in pripadajoče nadrejeni ravni in usmerjene s strani Jaza, ki je svoboden. Ne uresničujejo več svoje lastne volje, temveč Voljo tistega, ki “živi ločeno.”

Na tej stopnji napredovanja Uččega postane Evokacija nujna iz številnih razlogov, od katerih je mogoče najbolj pomembnega povzeti na sledeči način:

(1) Čeprav prevzema zelo veliko različnih oblik, je Moč-Duše, ki usposablja Jaz, da se umakne v nadaljnjo svobodo, dejansko univerzalna, in zato prihaja z vsake ravni Življenja, ne le s tistih, za katere pravimo, da so relativno višje ali širše po obsegu, kot tista, na kateri je Jaz ustvaril ravnovesje. Za uporabo Jazu se izliva z vsakega Področja Nevednosti, ki ga nek aspekt Jaza,

četudi nepomemben, raziskuje in preobraža v Telo Znanja. Vsako pridruženo Telo Znanja, ki se razvije na ta način, se spoji s tistim, ki ga že poseduje Osrednji jaz, in tako poveča njegovo moč in mu daje širšo svobodo.

(2) Večja kot je moč, ki je zavestno izlita v tiste ločene aspekte Jaza, ki so vpeti v raziskovanje Področij Nevednosti, ki pripadajo našemu nižjemu (osebnostnemu) svetu, toliko hitreje se ta Področja izčrpajo in preobrazijo v Telesa Znanja.

(3) V Področju Nevednosti, ki ga razmejujejo pogoji, ki jim pravimo življenje sveta, je precej mračno, ker je bila množica podrejenih Področij, iz katerih je sestavljeno, zelo nepopolno raziskana s strani primitivnih aspektov Jaza, ali pa jih nastanjujejo aspekti Zavesti, ki sploh ne pripadajo kraljestvu Jaza. Če naj bi te mračne kraje preobrazil v Luč Znanja, mora Jaz poslati vanje svoje Glasnike (aspekte), oborožene z Močjo Duše, ki jo je našel.

(4) Mera Moči, ki jo Jaz izliva v katero koli Področje, določa mero Moči, ki jo prejme v zameno: “*Kar ste sejali, to boste tudi poželi.*”

(5) Moči Sveta so Svet. Če naj bi ga svet prepoznal, se mora Duhovni Človek objavljati preko Moči, iz katerih je ustvarjen svet. Svet mora narediti za zavestni aspekt samega sebe, saj je tako ali tako aspekt njegovega Bitja, mrtvo breme ali aktivni sovražnik, ko ni prepoznan, in služabnik, ko je.

Zakoni, ki urejajo prakso Evokacije, so enaki kot zakoni, ki vladajo Invokaciji, vendar je za Novinca njih uporaba veliko težja in pomeni večje tveganje. Z njo ne bi smeli poskušati, dokler ne pridobite določenega dejanskega obvladovanja Invokacije - dokler s potrpežljivo prakso ni bilo temeljito preizkušeno ravnovesje Jaza.

Evokacija je veliko trši preizkus ravnovesja kot Invokacija. Ko se v praksi Invokacije *Nihaj Bitja* usmeri k negativni duhovni *Moči Razumevanja* (glej Sliko 3), je vedno to tisto, kar povzroči trenutno izgubo ravnovesja, kajti ko se poraja vzvišeni aspekt *Razumevanja*, ta zasenči uravnovešeni Misleči-Jaz. Vendar pa se ravnovesje takoj povrne, ko se na Miselno-raven izlije pozitivna duhovna *Moč sočutja* in jo tam ohranja Jaz, uravnovešeno z ne-

gativno mislijo Razumevanja Dolžnosti. V Evokaciji ne more priti do nobene ustrezne izgube ravnovesja ali zatemnitve Jaza, brez padca s Poti Nastajanja, ki je prav lahko katastrofalne narave, kajti v tem primeru Jaz, če se zatemni, zasedejo ločene Moči in ga zapeljejo v konflikt z Zakoni Življenja, medtem ko v Invokaciji do tovrstne zasedbe pride s strani Duhovnih, ne-ločenih Moči, kar ne more povzročiti nobenega konflikta. Večjo težavo Evokacije v primerjavi z Invokacijo in večje tveganje izgube zaradi kakršnega koli neuspeha pri nje praksi je zelo dobro ponazoril starodavni Učitelj v izreku: *“Lažje je ujeti, zadržati in vreči nazaj kopje, ki leti proti vam, kot se spomniti tistega, ki je bilo sproženo z vašo roko.”* V isti simbolni drami je Učitelj rekel svojemu učencu: *“Naj se tvoje kopje poveže s tvojim prsnim oklepom z vrvo, spleteno iz čistih srebrnih niti; potem boš lahko orožje vrgel daleč in ga ponovno pritegnil nazaj v svojo roko; brez vrvi pa bo kopje izgubljen in postal boš plen svojih sovražnikov.”*

Za inteligentnega Učečega, ki je doslej vestno obdelaloval te lekcije, teh izrekov ni potrebno tolmačiti. Moči Ločenega Bitja, za katerega lahko rečemo, da je Častihlepje, Želja po Čutenju in Občutku Ločenosti, glavni hierarh, lahko varno evocira in varno uporabi le Jaz, ki je svoboden in ukoreninjen na svoji lastni ravni, ki pa še vedno živi *v svojih aspektih* - v zavestnem istovetenju z njimi. S takšnim ravnanjem lahko človek upravičeno in dejansko parafrazira izjavo Krišne, ki pravi: *“S tem JAZOM sem ustvaril svet in živim ločen od ŽIVLJENJA.”*

Nobena filozofska predstavitev, najsi moja ali koga drugega, ne glede na to, kako pametna je lahko, vas ne bo nikoli naredila za mojstra Evokacije ali vam podarila varnost pri nje praktikiranju. Naučite se je lahko le z dolgo in potrpežljivo prakso in ne da bi začeli z njo prej, dokler niste izpopolnili Invokacije - o njej niti ne razmišljajte ali se ji približajte, razen zelo pazljivo in s pomočjo številnih pripravljalnih korakov. Imejte na umu Kristusovo zgodbo in pomislite, da je tisto, s čemer se soočate v Evokaciji, analogno njegovemu *“Sestopu v Pekel.”* Imejte na umu tudi to, da se je, čeprav se je tja spustil kot Mojster ŽIVLJENJA, srečal z ujetimi duhovi, ne kot osvajalec,

ampak kot služitelj. “*Mayatmanum atmana pasyami*” - sanskrtski Okultni aforizem - se v prostem prevodu glasi: “*Jaz napolnjujem z energijo svoje utvarne aspekte in s tem dvigujem Jaz.*”

Ker te lekcije ne prevzemajo zaveze, da bodo vodile Aspiranta do popolnoma sprejetega Učenca, ampak mu zgolj pomagale na prvem obhodu dolgega spiralnega vzpona proti oddaljenim Vratom iz Zlata, bodo vse praktične vaje Evokacije, ki jih je treba sedaj podati, le elementarnega značaja in učinkovite le, če se k njim pristopi z razumevanjem in se jih vestno izvaja; vendar pa ne bodo, tudi če se k njim ne pristopi in izvaja na takšen način, pripeljale do nobenih katastrofalnih posledic. Razporejene so pod sledečimi naslovi - pri čemer so vse, razen prve, analogne z instrumenti, ki so bili obravnavani v Lekciji V.

Evokacija se lahko izvaja prek:

(1) Fizičnega urjenja (2) Branja - dejstev ali fikcije (3) Gledališča: vse njegove veje, vključno z Govorništvom (4) Študijem Človeštva (5) Učenjem.

(1) *Fizično urjenje*

Pri poskusih z Evokacijo Moči je vedno potrebna določena mera pozornosti, ki jo namenimo fizičnemu telesu, da se ti ne bi izjalovili ali povzročili katastrofo. Brez dvoma je nujno, da Zahodni študent razume, ne zgolj naravo potrebne skrbi, ampak tudi *zakaj* je ta potrebna, ker gre za temo pravega značaja, ki jo zahodni učitelji Okultizma le malo ali sploh ne obravnavajo. Učitelji, katerih pogled je resnično duhoven, jo skoraj v celoti zanemarjajo. Drugi, ki se v glavnem ukvarjajo z zdravljenjem telesnih tegob ali s pridobivanjem psihičnih moči, pa ji neupravičeno pripisujejo prevelik poudarek in še to v napačni smeri, tako da je Učeči pri tem bodisi napačno usmerjen, ali pa ostane brez kakršnih koli napotkov.

Fizično Telo je *Glavni Nadzorovalec* Zemeljskega sveta. Od njegove kakovosti in načina, kako ga uporablja Jaz, je v prvi vrsti odvisno, koliko ali kako malo Znanja se vrača iz zemeljskih Področij Nevednosti v Globoko Bitje, da bi ga lahko preobrazili v Moč-Duše za dvig Jaza. Nadzorovalec je tako

Razmejevalec kot Vodnik in Učitelj. Manj ko privlači nase, bolj je Vodnik, Učitelj in cenjeni Služabnik Jaza. Bolj ko privlači, bolj zožuje in omejuje tista zunanja Področja, ki naj bi jih in jih mora raziskovati Jaz, in bolj si prisvaja funkcije zakonitega Vladarja Bitja. Telo, ki je bolno ali nepopolno, prisili Jaz, da osredotoči v njem precej Moči-Duše, ki bi se lahko z večjo koristjo uporabila za preobrazbo drugih Področij. Telo, ki je topo in neobčutljivo, čeprav ni obolelo, precej omeji obseg raziskovanja Jaza, saj mu ne uspe razkriti, kje se skriva Znanje. Zaradi dejstva, da je mogoče povsem odvrniti Zavest od zgolj zemeljskih Polj izkušnje, je pogosto zelo nesmotrno trditi, da je kakovost fizičnega telesa povsem nepomembna za napredovanje proti Učeništvu. Resnični pomen zemeljskega obstoja nikoli ne razumejo ali pa nanj povsem pozabijo tisti, ki trdijo, da Pogoji, ki ga sestavljajo, sploh ne bi bili razvidni, če ne bi bilo na tej ravni še vedno veliko neraziskanih Področij Temne Substance. Zavest se morda res obrne od teh Področij in od Nadzorovalcev, ki vabijo Jaz k njih raziskovanju, toda vsako takšno odvrčanje pomeni, ne to, da so se “duhovi,” ki prebivajo v njih, osvobodili, ampak le to, da spijo v svojih ječah.

Da bi postalo učinkovit instrument za Evokacijo, mora postati telo:

(1) Harmonično v medsebojnih odnosih svojih delov, uravnoteženo in stabilno, tako da se bo kot celota ali v katerem koli od svojih aspektov čim manj kot je mogoče vpletalo v zavest.

(2) Prefinjeno občutljivo, tako da je njegova učinkovitost kot Nadzorovalca, kot Vodnika po neraziskanih ali nepopolno raziskanih Področjih, čim večja.

K tem ciljem in k nobenim drugim je potrebno usmeriti skrb za in urjenje telesa. Naj bo jasno, da se Duhovni Okultizem, Pot do POTI, nikakor ne ukvarja z zdravljenjem telesnih bolezni, niti ne s poučevanjem oseb, ki niso potencialni Učenci, o umetnosti ohranjanja in povečevanja zdravja in moči.

Potrebno je razumeti resnico, pa čeprav se zavedam, da bo za mnoge neprijetna, da mora človek, če naj bi stopil na Pot Učenca ali celo naredil kakšen resen napredek, ki presega prakso elementarnih stopenj Invokacije, po-

sedovati določeno mero zdravja in drugih fizičnih atributov, ki jih običajni ljudje navadno ne posedujejo. V Misterijskih Šolah Starodavnega sveta in tudi v vseh pristnih Okultnih redovih v današnjem času so bile in so določene telesne značilnosti tiste, ki nakazujejo kandidatu za sprejem v članstvo njegovo pripravljenost ali pomanjkanje pripravljenosti za delo, ki se od njega zahteva.

Okulturna "znamenja," ki označujejo potencialnega Učenca, so zelo številna, vendar pa podajanje natančnega seznama le-teh v lekcijah, namenjenih Začetnikom, ne bi služilo dobremu namenu. Vendar pa obstajajo določene ovire fizične narave, zaradi katerih lahko postane karkoli na poti resničnega Okultnega razvoja težko, nemogoče ali nevarno izvesti, in te je treba poznati. Te so:

(1) *Starost*. Po 54. letu starosti pri moških in 45. letu pri ženskah je mogoč le majhen napredek proti Učeništvu, razen če ni posameznik že v sedanjem ali v preteklem življenju opravil nekaj zavestnega dela proti Poti. Študij Popolnih Začetnikov - znanih po dejstvu, da celo takrat, ko se trdo učijo (kar je redko), nikoli ne spremljajo tisti prebliski intuitivnega Razumevanja, ki vedno spodbujajo pristnega Aspiranta in osvetljujejo korak, še preden je narejen - ne bi smeli nikoli iti dlje od Lekcije IV. in običajno ne dlje od Lekcije II. Naj nepoučeni to še tako težko razume, je dejstvo, da lahko že najbolj preprosta od praks invokacije, kot sta uporaba Svetega spisa in Poezije, predstavljeni v Lekciji V., privede do alarmantnih reakcij pri nepripravljenih osebah.

(2) Organska bolezen ali določna telesna deformacija je absolutna ovira za resno prakso Invokacije, še toliko bolj pa tisto Evokacije.

(3) Nihče, ki je prizadet zaradi kroničnih bolezni ali spodaj naštetih hib, ne sme poskusiti z resnim Okultnim delom bolj naprednega značaja, kot je bilo podano v Lekcijah III. in IV.:

(a) Bolezni in deformacije hrbtenice. Tudi zgolj rahla deformacija hrbtenice je resna ovira.

(b) Bolezni in deformacije spolnih organov. V nekaterih primerih so te celo bolj ovirajoče kot tiste v razredu (a).

(c) Okvare srca, pljuč in ožilja.

(d) Težave z ledvicami.

(e) Organske in strukturne (ne le funkcionalne) bolezni ali okvare trebušnih organov, zlasti jeter, vranice in debelega črevesa.

Proti zgoraj navedenim trditvam je mogoče ugovarjati, da je veliko oseb, ki so bile prizadete z eno ali več od zgoraj navedenih bolezni in napak, vseeno izražalo in izražajo vzvišene kvalitete, kot so globoka duhovnost, sposobnost videnja in mnogovrstna genialnost. Vsemu temu je mogoče pritrčiti, a nikakor ne vpliva na resnico tega, kar sem rekel. Duhovnost, sposobnost videnja ali genialnost ne ustvarijo Adepta. Lahko so usposobljenosti za Učeništvo, vendar pa ne, če jih ne podpirajo zelo drugačna svojstva. Če bi natančno preučili svetnike in genije, ki jih je prizadela katera koli od zgoraj navedenih nezmožnosti, bi takoj ugotovili, da so bile njihove visoke kvalitete zgolj slučajni in osamljeni aspekti njihovih narav in da jim je v veliki meri primanjkovalo popolnega ravnovesja, ki edino lahko naredi človeka za Zavestnega Sodelavca z Vedno-nastajajočim Življenjem, k čemur teži Okultist. Toda ne mislite, da učim, da takšne osebe nimajo velike vrednosti za človeka in za svet; nasprotno, njihova vrednost je zelo velika v vlogi *Nadzorovalcev*. Razumeti je potrebno, da sta pot in posameznik lahko vzvišena in v veliko pomoč svetu, vendar pa v nobenem smislu ne moreta to biti Okultna Pot, on pa Iniciat.

V prejšnji lekciji je bilo poudarjeno, da skrajno neravnovesje v svetovnih razmerah dopušča na pozitivnem polu visoko objavljanje dobrega, na negativnem pa strašno zlo, in da v človeškem Mikro-kozmosu vladajo isti zakoni. Različne vrste genialnosti in še bolj pogosto jasnovidnosti in medialnosti, zelo pogosto izražajo osebe, ki so bolne ali imajo deformirano hrbtenico ali spolne organe, vendar pri istih osebah ni težko odkriti aspekte, ki so zelo daleč od občudovanja vrednih. Te bolezni in neharmoničnosti so,

najsi zunanje manifestacije ali zunanji znaki skrajnega neravnovesja v osnovi Bitja; zato tisti, ki trpijo zaradi njih, ne morejo biti Okultisti, kajti ravnovesje resničnega Okultista je njegov zaščitni zank.

Pri urjenju telesa, zlasti v zgodnjih fazah napredovanja, mora biti osrednja misel ravnovesje. Ravnovesje omogoča enostavno svobodo gibanja in usposablja Jaz, da umakne pozornost iz stvari, ki so povezane s telesom.

Eden izmed ciljev urjenja je večanje občutljivosti, vendar je treba paziti, da s tem ne pretiravamo, ker bo sicer izničilo svoj namen. *Starodavni* pravi: “*Svojih pet čutov obravnavajte kot pobiralce davkov za Kralja, kajti prinašajo vam osnovo za blagostanje v vašem kraljestvu; vendar pa pazite, da vas davki, ki jih zbirajo, ne zavedejo, da bi pozabili, da so le desetine.*”

Čutila in druge telesne zaznavne moči, če naj bi tovrstne sploh obstajale, služijo Jazu, ker pritegnejo njegovo pozornost k Področjem, iz katerih lahko za svoje nadaljnje osvobajanje počrpa Znanje. Če pa so te preveč aktivne, lahko zwabijo Jaz v oddaljena in ozka Področja, ki ga lahko, ker nima moči, da bi v njih v popolnosti prodrl in jih raziskal, zajamejo in obdržijo v ujetništvu. Zato opozorilo *Starodavnega*: pridobivajte od dejavnosti Čutil, ampak jim ne dovolite, da bi vas zwabila v zunanjo temo fantomskih podob zakopanega zaklada.

Ko uporabljate telo kot Nadzorovalca vedno ohranjajte na njegovi lastni ravni osvobojeni in uravnovešeni Miselni-Jaz, ki razpolaga z Močjo-Duše Odgovorne Volje. To pravilo velja v vsaki obliki Evokacije Moči, vendar pa tukaj, ker se ukvarjate z objektivnim Življenjem, v katerem so Nadzorovalci najmočnejši, je upoštevanje tega pravila še toliko bolj potrebno.

(2) *Branje*

Knjige (to besedo uporabljam z namenom, da bi vključevala vse oblike književnosti in ne izključno Svetopisemsko) zagotavljajo civiliziranemu človeku širna Polja Izkušnje in odprejo pred Jazom mnoga nepričakovana Področja Nevednosti, iz katerih je mogoče izvleči Znanje, hrano za Moč-Duše. Na svoji lastni ravnini ustrezajo instrumentu Svetega spisa, zato ga

je treba izbrati in uporabljati z diskriminacijo. Fantazijske knjige so dragocene do te mere, kolikor pred bralca natančno postavijo faze Življenja, ki se *potencialno* dejansko lahko izrazijo. Knjige, ki predstavljajo dejstva, so dragocene, če predstavijo faze Življenja, ki so se *dejansko* izrazile ali se izražajo. Znanje, sposobnost in značaj pisatelja so za bralca zelo pomembne, saj je od njih odvisna kakovost knjige.

Ker je Vedno-nastajajoče Življenje neskončno in se kaže v neskončnosti oblik, se lahko genialnost celovito izrazi tako v prozni romantiki kot v zgodovinski knjigi, tako v veliki pesnitvi kot v velikem Svetem spisu. Iskrenost je zaščitni znak pravega Učitelja in pravega pesnika, in nič manj kot to ni zaščitni znak pisatelja leposlovja ali genialnega zgodovinarja. V bistvu tak pisatelj pravi bralcu: “*Na tebe prenašam Videnje Življenja, ki se je izlilo v mene z ŽIVLJENJEM samim,*” s čemer zavedno ali nezavedno priznava svetu in samemu sebi, kar vedno počne pravi genij, da je on ustvarjalec le do te mere, do kolikšne je potopil svoje Bitje V BIVANJE Večnega OBJAVLJENEGA, postal eno z NJIM, in sebe usposobil za prenos njegovih Energij. Običajni pisatelj je tisti, ki se ni nikoli kopal v Božanskem Plamenu in ki sam sebi pripisuje moč ustvarjanja in ki ga v določenem smislu dejansko izvaja, saj v svojih delih ne izraža ŽIVLJENJA, temveč svoje lastno ločeno Bitje oziroma kakšen njegov aspekt. V Področju njegove omejene Zavesti je morda iskren, toda tisto, kar priključuje v svoje delo, je le emanacija s tega Področja, ki ni dovolj močna, da bi osvetlila kraljestvo, v katero se projicira; posledično njegovim stvaritvam manjka te popolnosti in resničnosti, ki jih vsi nagonsko prepoznajo kot iskrenost, zaščitni znak genialnosti.

Res je, da Okultist, ki je dejansko stopil na POT in postal inicirani Učenec, lahko pridobi korist od katere koli knjige, kot to lahko iz vsakega Polja Izkušnje, ki se odpre pred njim. Ne more pa to Novinec v svojih prvih pristopih k praksi Evokacije: dokler test izkušnje, ki ga potrpežljivo uporablja, ne vzpostavi v njem moč diskriminacije, ne bi smel uporabljati kot instrument nobene druge kot le knjige prepoznanega genija.

Tako kot pri Invokaciji je tudi pri Evokaciji notranji napor, ki se zahteva od Aspiranta, tisti Domišljije – pri čemer to besedo tu uporabljam v širšem smislu kot je bila opredeljena v pretekli lekciji. Medtem ko se v Invokaciji Domišljija izraža v enem aspektu, se pri Evokaciji izraža v dveh, zaradi česar je to bolj zapleten in težaven napor kot v predhodni praksi. Uporaba teh dveh aspektov Domišljije se odvija na naslednji način: najprej z negativnim ali z navznoter usmerjenim trudom, da se Vladajoči Jaz dvigne navzgor v istovetenje s tistim pisatelja, da bi videl z njegovimi očmi in spoznal z njegovim umom Videnje Življenja, kot ga je on videl in spoznal v svoji uri ustvarjanja; in drugič, s pozitivnim prizadevanjem, da bi se, ali svoj Delujoči Jaz, poistovetil z nekim izbranim likom v knjigi, da bi vstopil v njegovo Bitje in živel in se gibal med dogodki in pogoji, ki ga obdajajo, tako kot to prikazuje avtor.

Ko sta uspešno izvedena, se ta dva napora združita in postaneta eno samo prizadevanje, čeprav je v praksi, še posebej v zgodnji praksi, eden običajno prvi, pred drugim. Popolni uspeh v prizadevanju združi Zavest bralca s tisto pisatelja, ne s tisto v njegovih običajnih trenutkih, ampak tisto, ko je bil pisatelj v svojem ustvarjalnem ali, natančneje, *izlivnem* razpoloženju. V tistem razpoloženju je resnično evociral Moč, bivajoč na vrhovni točki Področja Mišljenja, kjer se porajajo vsa resnična dela genialnosti – na *Gori Preobrazbe*, kot jo je imenovala velika Duša, čigar življenje in čigar volja sta navdihovala pisanje teh lekcij - točka Bitja, na kateri je Jaz, čeprav še vedno Človeški-Jaz, osvetljen s sijajem bolj vzvišenih Področij; pa vendar prebiva enako v tistih naelektrenih aspektih svojega ločenega jaz-stva, ki se oblikujejo kot liki, ki se premikajo po njegovih straneh, liki, ki so resnično živi, saj prebivajo v njegovem Bitju in on živi v njih.

Ključ za razumevanje prave narave Evokacije je v celoti razkrit v zgornjem odstavku. Nekateri Učitelji so ga poimenovali:

“Zveza bivanja z Genijem v njegovem ustvarjalnem razpoloženju.”

In drugi:

“Poroka z ustvarjalnimi duhovi.”

Toda oba izreka imata le en sam pomen: tistega, ki sem ga skušal posredovati.

Brez dolgotrajnega napora in številnih neuspehov ni mogoče zaobjeti Evokacije tako popolne in vzvišene narave, vendar pa imeti v mislih videnje cilja, h kateremu gre težiti, je pomoč, kateri se ne moremo odreči, dokler še živimo v tej omejeni človeški Zavesti. Proti temu cilju boste morda naredili svoje prve korake preko medija knjig genija, vendar šele, ko boste z ogromno pomočjo, ki jo nudijo, premerili primerno razdaljo, se lahko nadejate kakršnega koli uspeha brez pomoči. Dokler ne boste z branjem odlične knjige spodbudili delovanje takšnih aspektov nižjega jaz-stva, kot so tisti, ki se izražajo v obliki strastne ljubezni, pravične jeze, dovršenega častihlepja, v vseh teh željah in človeških razmišljanjih, ki omogočajo, da se človek dvigne nad soljudi in hkrati ostane miren, uravnovešen in pozoren v Vladajočem Jazu, ki počiva na Vrhu Področja Mišljenja, ne morete popolnoma varno rokovati z in uporabljati manj učinkovite instrumente, še manj pa poskusiti z Evokacijo v običajnih pogojih, odvisni le od lastne moči za ohranjanje ravnovesja. Nikoli ne pozabite, da se morate, da bi bili sposobni resnične Evokacije, sami zavestno dotakniti genialnosti, kar pomeni, da ste se dvignili na stopnjo Maga.

Medtem ko omejujete svoje bolj resne poskuse pri praksi Evokacije na preučevanje knjig genija, lahko, ne da bi ciljali previsoko in sprejemali neuspeh z odporom, pristopite k eksperimentalnemu delu preko drugih oblik branja. Namen takšnega eksperimentiranja je podan v splošnih Zgodovinskih delih, Biografijah, predvsem pa v Časopisju. Te vrste literature večinoma predstavljajo življenje ali faze življenja z močno, pogosto preračunano pristranskostjo in posledično napadejo bralca s Pogoji, ki zelo spodbujajo Moči Ločevanja. Le redki Novinci, ki precej napredujejo z izvajanjem svobodnega, nevezanega mišljenja, se zavedo, kako so povsem pod vplivom ločitvenih misli, čustev in strasti, ki jih priključijo Pogoji, ki jih premišljeno zasnuje njihov priljubljen dnevni časopis in splošno sprejete zgodovine. Potrpe-

žljivo izvajanje Invokacije odvzame vitalnost tem nižjim Močem z ubijanjem tega, čemur pravimo *interes*, v Področjih, ki jih razmejujejo - in ga preusmerijo k uporabi s strani Jaza na višjih ravneh; toda v Evokaciji je potrebno tok Energije, interes, spet poslati v nižja Področja, sedaj s premišljeno voljo osvobojenega Jaza, da bi lahko z njih popolnim in zavestnim raziskovanjem pridobili dodatno moč in širšo svobodo.

Eksperimentalna Evokacija preko časopisja ali splošne nacionalne zgodovine se lahko izvaja na naslednji način. S pomočjo pogojev, ki jih ponuja zapis, si zastavite nalogo ustvarjanja, tako kot to počne leposlovni avtor, domišljjskega sveta, vstopite vanj in živo nastopajte v njem preko svojih ločenih aspektov – vaših *izlivov*. Identificirajte se z urednikom, ki grozljivo piše o javnih osebah, ki niso iz politične stranke, ki ga zaposluje. Bodite tožnik ali tožena stranka v kakšni veliki tožbi. Bodite zapornik ali tožeči odvetnik ali detektiv v senzacionalnem kazenskem sojenju; dejansko se srčno spustite v “zavzemanje stališča.” Takšno “zavzemanje stališča” je bistvo osebnega delovanja. Kljub temu pa ves čas, ko delujete na takšen način, ohranjajte svojo istovetnost z nespečim Jazom, bivajte z njim na samotni Gori, potrpežljivo zbirajte z njim raztresene niti Znanja, ki so jih raztresli vaši zaposleni otroci, da bi iz njih z umirjenimi rokami stkali širše in bolj čudovito oblačilo Kraljevske Svobode.

(3) *Gledališče*

Izraz *Gledališče* ne pokriva zgolj vseh oblik gledališke umetnosti, temveč uprizoritve vseh vrst, vključno z javnim nastopanjem. Kot instrument Evokacije je v marsičem veliko bolj silovit kot branje, a povprečnemu Učečemu veliko manj na voljo in veliko manj varen. Kar je bilo v pretekli lekciji rečeno o *Glasbi* še toliko bolj velja za *Gledališče*. Na splošno Učeči ne more biti igralec v odrski igri ali glavni v kakršni koli uprizoritvi, ampak se mora zadovoljiti z opazovanjem predstav drugih. Posledično je podvržen vplivu osebnosti igralcev kot tudi instrumenta, s katerim rokujejo, zaradi česar bo verjetno do skrajne mere stimulirano njegovo nižje jaz-stvo, z ustrezno nevarnostjo, da bo zasenčen njegov nevezan Jaz. Zato ne bi smeli, dokler se

niste temeljito usposobili in preizkusili v Evokaciji preko Branja, z resnimi poskusi uporabe instrumenta Gledališča.

Študij genialnih igralcev in drugih izjemnih govorniških izvajalcev, med katerimi je veliko vidnih Državnikov in Politikov, je zelo poučen, kajti preko oseb teh razredov se umetnost Evokacije lahko pogosto zelo učinkovito izvede, čeprav v večini primerov ne zavestno, ali pa zgolj pol zavestno. Veliki igralec s svojo popolno iskrenostjo ustvari iz likov, ki jih prevzema, impresivne značaje. Dejansko sam postane lik, ki ga upodablja, tako da ne obleče samo svojo osebnost v plašč pretveze, kot to počne igralec, ki mu primanjkuje ognja genialnosti; pa vendar se ga lik ne polasti ali ga obsede, tako da se mirno vrne, ko je igra zaključena, v svoj vzvišeni Miselni-Jaz. Veliki Državniki, veliki Svetovalci, veliki Vojaki, resnično vsi veliki Voditelji vseh vrst, dolgujejo svojo odličnost isti moči Evokacije. Vsi ti so na svojih lastnih življenjskih poteh zavedni ali nezavedni izvajalci Magije.

(4) Študij Človeštva

Kot instrument Evokacije zavzema študij Človeštva mesto, ki je vzporedno s študijem Narave kot instrumentom Invokacije. Je najbolj silovit in najbolj dostopen od vseh instrumentov. Na koncu mora postati, praktično gledano, vaš edini instrument; saj se s sredstvom izvajanja drugih zgolj pripravljate na njegovo uporabo - priprava, ki je gotovo zelo potrebna zaradi raznolikega in zapletenega značaja dela. Preko bolj šibkih instrumentov se je mogoče naučiti in uporabljati brez nevarnosti zakone, ki vladajo Umetnosti, in le ti so potrebni, da bi vas pripeljali do uporabe močnejšega orožja.

Zakoni, tako Invokacije kot Evokacije, so objavljeni v mističnih besedah Učitelja, ki govori v liku *Starodavnega*:

“Glejte vztrajno v to Zrcalo z imenom Svet Ljudi in vidite v njem nešteto podob, od katerih je vsaka senčni del vaše narave. Tako se učite, da so vaši bližnji le sence in da ste tudi vi, medtem ko živite med njimi, le senca ...”

“Ogledalo z imenom Svet Ljudi prekrijte s Tančico Znanja in pogledjte v vaš Jaz. Tako se učite, da četudi je vaših Senc ogromno, je vaš resnični JAZ le eden ...”

Drugje v istem starodavnem Svetem spisu Učitelj pravi:

“Senca se premika, SVETLOBA pa ne. Senca potemni in zbledi, SVETLOBA pa je vedno SVETLOBA. Bodi Senca, ki pleše s Sencami, a bodi vedno SVE-TLOBA, saj brez Svetlobe ne more biti nobene Sence.”

(5) Poučevanje

Slej ko prej mora v vsakem ciklu učenja Aspirant sam poučevati. Pravo poučevanje je najbolj resnična oblika Evokacije, saj so pri njem aspekti Jaza priklicani v življenje znotraj Bitja drugega, Učeči Jaz drugega pa je evociran znotraj Bitja Učitelja. To od Učitelja, ki naj bi resnično učil, zahteva, da je sposoben živeti znotraj Delujočega jaz-stva drugih, čutiti z njihovimi Čustvenimi principi in misliti z njihovimi Miselnimi principi, pa vendar živeti ločeno, sam in izoliran v svojem lastnem Mišljenju-o-Jazu na najvišjem vrhu Sveta Uma.

V kakršnem koli tovrstnem resničnem smislu Novinec še ne more poučevati, vendar pa lahko nekaj le stori, da bi se mu približal, in ker lahko tudi *mora*. Ne me napačno razumeti: ko pravim, da mora Učeči poučevati, ne mislim, da bi moral hiteti s tem, da bi drugim poskušal prenesti znanje, ki ga niti sam ne obvlada dobro. Na ta način deluje povprečni človek; še posebej je to način neizurjenega študenta Okultizma. To je večni vzrok za popačenosti, ki ob vsakem svežem razkritju takoj začnejo temniti SVETLOBO, ne glede na to, ali se to razkritje dogaja na svetovni Sceni ali v krogu dveh ali treh. Ljudje, ki jim primanjkuje kakršen koli žarek resničnega znanja, ki so zgolj ošvrknili z neusposobljenim očesom tla, na katerih počiva Lestev do POTI, ki niso, če so sploh zaznali prisotnost Lestve, položili svojo nogo na njeno najnižjo prečko, se podajajo v zbiranje privržencev, ki niso nič bolj nevedni, vendar pa manj samozavestni kot oni, ter pridigajo in govorijo o stvareh, ki niso bolj (ali manj) resnične kot fantomi iz sanj uživalca opija.

Tako slepi vodijo legije slepih, in tako voditelji vodijo slepe v blato Ločenosti, prvi z glasnim razglaševanjem, drugi z nespametnim verovanjem, da so našli in da hodijo po Poti v ŽIVLJENJE.

Ko pravim, da za Učečega nastopi čas, ko mora poučevati, mislim na to, da bo pri svojem napredovanju neizogibno prišel do točke, ko bosta Znanje in Moč, ki ju je vnesel in ohranil v svojem Bitju z Invokacijo, spremenila to Bitje v *Duhovni magnet*, magnet, proti kateremu bodo nujno gravitirali tisti, ki prebivajo znotraj njegovega Področja Jaza in ki so osvobodili *jeklo* svoje Duše iz nožnice ločenosti. Ko se to zgodi, se okoli Aspiranta namnožijo Pogoji, ki ga s svojo posebno naravo silijo, da preda naprej nekaj Luči, ki gori v njem. Z morda bolj enostavnimi besedami, Pogoji ga bodo neizogibno prisilili v vlogo učitelja, vendar pa mora pri tem paziti, da ga ne bi zvabili v past, da bi poskušal učiti tiste, katerih narava najsi ne kliče po, ali pa ni sposobna sprejeti razsvetlitve.

Ko želite izločiti krog ali skupino resničnih Učečih iz množice tistih, ki se slepo ali napol slepo zbirajo okoli vas, ko se iz vas izlivata resnično Znanje in Moč, je to v teh Zahodnih deželah izjemno težka naloga. Če želite pri tem uspeti, četudi gre le za dva ali tri, morate imeti v roki instrument Bele Magije, pravo Čarobno Palico, s katero lahko razširite blagoslove, ker vsaka enota kroga postane pravi izliv, ali aspekt, vašega lastnega osvobojenega Jaza in s tem izliv resnične Moči-Duše.

Dejstvo je, da Bitja vseh oseb, ki se vdano zbirajo okoli učitelja, zlasti tistega, ki dejansko zaseda nek Okulten položaj, postanejo instrumenti Magije. Toda le redko je Magija resnično *bela*, kajti predanost je osredotočena v *Človekovem* Jazu, ne pa v resničnem JAZU ŽIVLJENJA.

Čeprav se vam ne zdi mogoče, da bi okoli sebe zbrali krog pristnih Učenčih, pa bo vsaka skupina oseb, ki se običajno zbira okoli vas v iskanju učenja, tvorila za vas koristen instrument za Evokacijo, iz katerega lahko pridobite veliko korist, ne glede na kakršno koli na zunaj objavljeno korist, ki je bodo deležni vaši učenci. Pravilno uporabljati takšen instrument je težko in je za

tistega, ki ga preizkusi, huda preizkušnja. Da ne bi pri njej grdo zavozili, natančno preučite naslednje namige:

Trdno vztrajajte v ravnodušnosti do vseh stvari *osebne* narave, do preizkusov in napak tistih, ki jih poskušate učiti, ne zato, ker nimate odgovornosti do njih - imate največjo, ker ste v Bitjih trpečih prebudili nekaj iskric z evociranjem lastne Moči - ampak zato, ker s takšno skrbjo tvegate, da boste zasenčili lastno Luč in ne boste mogli resnično pomagati.

V trenutku, ko vaši nauki, ki so Energije, ki se izlivajo preko vas v povezavi z aspekti vašega Jaza, vstopijo in se dotaknejo Zavesti drugega, se dejavnost v njegovem Bitju naenkrat poveča in s tem povečanjem se zave notranjega konflikta, boja, ki je boj legij nižjega jaz-stva za ohranitev svojega oprijema nad Višjim Jazom, ki grozi, da bo pobegnil iz podložništva. Na zunaj in v ločeni Zavesti trpečega se bo ta konflikt objavil v čudnih čustvih, motenih mislih, nezadovoljstvu s seboj in zelo pogosto tudi z učiteljem ali učenjem, v nejasnih občutkih izgube in osamljenosti, zlih sanjah in splošno nesrečnostjo. Če se boste nespametno predali osebnemu sočutju s tako prizadetim učencem in poskušali na človeške načine olajšati njegova trpljenja, bo vaš Vladajoči Jaz lahko zdrsnil navzdol s svojega visokega mesta in postal posest Moči, ki ste jih evocirali; kajti ne pozabite, da so jazi, ki tvorijo bojno polje Bitja drugega, vaše lastne evokacije, aspekti vašega lastnega ločenega jaz-stva, ki so se objektivizirali v njem. Zato je vaša naloga, da ostanete odmaknjeni in nevezani ter da iz njihovih delovanj zberete novo Moč in Znanje.

Začetnik lahko misli, da drža, ki jo zagovarjam, odraža hladnost in brezbržnost, dejansko zavračanje odgovornosti. Toda temu ni tako, pa tudi odgovornosti se ni mogoče znebiti. Vi ste odgovorni za rezultate delovanja katere koli Moči, ki jo Evocirate, na kar vam kaže predmet lekcije, ki ga nakazuje nemirno stanje vašega učenca. Njegova bremena vidite in čutite kot svoja, in edini resničen in gotov način, na katerega mu jih lahko pomagate nositi, je ta, da vas ne pretresejo, ampak da ostanete mirno uravnoteženi v svojem resničnem Jazu.

Večina Učech je prebrala zgodbe, kot je Bulwer Lytton-ova *Zanoni*, v kateri se Adept Učitelj odmakne in pusti svojega učenca kot plen temačnega fantoma, ki ga je evociral, in lahko si predstavljate, da je takšno ravnanje popolna brezsrdnost. Nič ne more biti dlje od resnice kot takšna ideja. Čeprav se zdi, da se je Učitelj umaknil, mora (po Zakonu BIVANJA) ostati povezan in obremenjen s težavami in neuspehi vsakega učenca, pri katerem je vzbudil katero koli svojo Moč, dokler ta ni našel miru in svobode s svojimi lastnimi napori. Umik Adepta, upodobljen v povestih kot je *Zanoni*, ki so jih zapisali avtorji z znanjem, je zgolj alegorična upodobitev dogajanj v notranjem Bitju vseh Aspirantov. Mejnour, Nad-Adept v *Zanoniju*, je primer osamljenega, nevezanega Jaza, Iniciatorja. *Zanoni* je adept *Duša*, s pomočjo katere se vzpostavi stik med Iniciatorjem in Novincem, katerega primer je Glyndon, in prav skozi to *Dušo* se izraža navzven popolno sočutje Božanske Zavesti in kaže prizadetemu Pot do Miru. V vsakem človeku obstajajo ti trije aspekti. Z inteligentnim preučevanjem povesti *Zanoni* se je mogoč naučiti veliko razsvetljujočega.

Ne trdim, da ostanite hladni in ravnodušni do trpljenja učenca, pri katerem je vaša Moč spodbudila notranji konflikt. Pravim le, da naj se vaš Vladajoči Jaz ne vključuje v boj. Toda preko *Zanonija* v vas lahko greste in morate pristopiti do trpečega s Sočutjem, medtem ko preko svojega Mejnourja ostajate na *Gori* v hladnem in osamljenem miru.

Zaključni komentarji

V različnih namigih, ki jih vsebuje ta lekcija - čeprav gre prej kot za namige in predloge za neposredna navodila - je bilo to vse, kar je mogoče v zvezi s prakso Evokacije varno podati Začetniku. V kolikšni meri boste sledili danim namigom, mora biti odvisno od vas samih; vendar pa ne pozabite, da je to šele prvi obhod dolgega spiralnega vzpona do POTI, katerega uresničevanje ne boste po pameti gnali predaleč. Bolje je nekoliko zaostati, kot pa prehitro napredovati, pri čemer nas lahko silovito potisne nazaj trk ob neko skrito oviro. Na vsaki stopnji vzpona obstaja nevarnost zdrsa in padca ter tveganja so vse večja in rezultati padca vse bolj katastrofalni, tem višje

kot se povzpnete. Zato uporabljajte ta korak Evokacije z izjemno previdnostjo.

Dokler niste dosegli določne stabilnosti ravnovesja, se v svojih poskusih Evokacije omejite na uporabo “instrumentov,” navedenih v tej lekciji. Obstaja nešteto drugih načinov evociranja Moči in glavni je Ceremonialna Magija. Za vaje Invokacije, ki jih uporabljamo tako, kot je opisano v Lekciji V., je Ceremonial ne le zelo učinkovit, ampak tudi povsem varen, medtem ko je kot instrument Evokacije izjemno silovit, vendar pa v celoti neprimeren za uporabo pri Začetniku. Vsako eksperimentiranje z njim, ne glede na to, ali upravljate z njim sami ali dovolite drugemu, da ga upravlja v vašem imenu, je polno nevarnosti: nevarnost, da bi vas obvladale preveč silovito vitalizirane nižje Moči; nevarnost, da bi vas obsedle pod-človeške Moči, običajno imenovane *Elementali*, ki jih je mogoče priklicati v življenje znotraj Področja Jaza s prekomernim spodbujanjem njegovih embrionalnih aspektov; in resnična nevarnost, da bi vse te prebujene Nižje Legije zasenčile Svetlobo nevezanega Jaza in morda celo za celotno življenje zadržale Zavest ujeta v stanje, ki ga mistiki poznajo kot “*Temna noč duše.*”

Vsi instrumenti Invokacije, opisani v Lekciji V., se lahko uporabljajo tudi za namene Evokacije, vendar pa je bolje in varneje, če Začetnik ne uporablja istega instrumenta za obe praksi. Napredni Okultist to lahko počne, saj on lahko za medij uporablja vse Pogoje, najsi za Invokacijo, kot za Evokacijo; vendar pa tovrstna raba pomeni, da se je dvignil do statusa Naravnega Maga.

Tovrstna opozorila pa je potrebno nujno podati za zaščito Aspirantov, ki niso deležni kakršnega koli neposrednega vodenja, vendar pa vas že sama možnost tveganja ne bi smela odvrniti od tega, da bi poskusili s korakom Evokacije. Obhoda na Spiralnem Vzponu, ki ga sedaj opravljate, ni mogoče zaključiti, če izpustite katerega koli od Sedmih Korakov. S potrpežljivim preučevanjem te lekcije in z vestnim izvajanjem vaj, ki jih učite, se boste lahko izpopolnili v *tehnikah* Umetnosti Evokacije v njenih manj razvitih aspektih. Oboroženi s to Močjo in osvetljeni s Svetlobo, ki jo ponuja izkušnja, lahko

greste vztrajno naprej, ne da bi se bali kakršne koli nevarnosti in brez žeje po nagradi. Oboroženi s podložnostjo temu Zakonu ne morete nikoli pasti ali ne uspeti ali se izgubiti.

“Poišči pot. Išči pot z umikanjem navznoter. Išči pot s smelim napredovanjem navzven. Ne išči je le v eni smeri. Za vsak temperament obstaja smer, ki se zdi najbolj zaželena. Toda poti ne najdemo le s predanostjo, le z religiozno kontemplacijo, z gorečim napredovanjem, s samo-požrtvovalnim delom, ukaželnim opazovanjem življenja. Nobena ne more sama popeljati učenca dlje kot le korak naprej. Da bi sestavili lestev, so potrebni vsi koraki. Človekove slabosti postanejo koraki po lestvi, ko so, ena za drugo, nadvladane. Človekove kreposti so resnično koraki, nujni - vsekakor nepogrešljivi. Vendar pa, čeprav ustvarjajo pravično in srečno prihodnost, so nekoristne, če stojijo same. Tisti, ki želi stopiti na pot, mora modro rabiti celotno človeško naravo. Vsak človek je v celoti sam sebi pot, resnica in življenje. A to le tedaj, ko trdno zgrabi celotno svojo individualnost, in ko, s silo svoje prebujene duhovne volje, te individualnosti ne prizna za sebe, ampak kot tisto stvar, ki jo je z bolečino ustvaril za lastno rabo in s katero namerava doseči, medtem ko njegova rast počasi razvija njegovo inteligenco, življenje onstran individualnosti. Ko ve, da ločeno življenje obstaja zaradi te njegove čudovite celote, takrat, resnično, šele takrat je na poti. Išči jo s potapljanjem v skrivnostne in veličastne globine svojega najbolj notranjega bitja. Išči jo s preizkušanjem vsake izkušnje, z uporabo čutov, da bi razumel rast in pomen individualnosti ter lepoto in temo tistih drugih božanskih delcev, ki se borijo s teboj, rame ob rami, in oblikujejo raso, ki ji pripadaš. Išči jo s preučevanjem zakonov bivanja, zakonov narave, zakonov nadnaravnega: in išči jo z globokim poklonom duše medli zvezdi, ki tli v notranjosti. Med tvojim opazovanjem in čaščenjem bo njena svetloba vztrajno postajala močnejša. Tedaj boš morda vedel, da si našel začetek poti. In ko boš našel konec, bo njena svetloba postala neskončna svetloba.” -

Luč na pot

Lekcija VII. - Naravna magija

Tistega, ki hodi po POTI SVETLOBE, je označujejo:

(1) SOČUTJE: *saj razume Potrebe Izčrpane Živali, Žalosti Otroka in Um Tujca.*

(2) HARMONIJA DUŠE: *ker njegovo Oko zaznava Naravo, njegovo Srce razume Naravo in ker mu njegov Pogum omogoča bivanje z Naravo.*

(3) SPRETNOST V DELOVANJU: *ker Ljubi svoje delo, Pozna svoje delo in Deluje z Voljo brez želje po kakršni koli nagradi.*

(4) UNIVERZALNO VIDENJE: *ker ljubi vse stvari, je pravičen do vseh bitij in z veseljem služi Zakonu.*

Izreki Starodavnega

V starih časih, ko so Misterijske Šole Sredozemskega sveta odkrito cvetele in je bila Magija enako sprejeta realnost, kot je dandanes telegrafija, se je od kandidata za sprejem na njihove učne stopnje, zahtevalo, potem ko je prešel šest stopenj Noviciata v začetniških ložah v Egiptu, Grčiji, Kaldeji in

drugih središčih, da odpotuje na Irsko, kjer je šel skozi nadaljnjo iniciacijo preko rok Druidov, da bi postal povsem usposobljen kot Mag.

Druidi so živeli in delovali z Naravo kot njeni zavestni agenti in služitelji. Njihovi Templji in Sveti Kraji niso bili zgradbe, ki bi jih dvignile človeške roke in jih posvetile v svete namene zgolj z močjo človeškega uma, ampak so bili to Centri vzeti neposredno iz roke Univerzalne Matere, spremenjeni samo, če sploh, z dodatnimi grobimi, vendar silovito pomembnimi simboli, ki jih je oblikovala Narava sama. Pravi Druidi, o katerih in o katerih izročilu je v Zunanjem Svetu znano manj kot nič, ali pa ugibajo tisti, ki se v današnjem času pretvarjajo, da poznajo Starodavne Misterije, so bili Visoki Svečniki Najvišjih Bogov - tisti Starodavni, katerih oblike niso nikoli vidne za človeške oči in jih človeška domišljija ni nikoli degradirala v človeško podobo v lesu ali kovini ali kamnu, ampak so bile znane le po svojih robotih obrisih, ob žarenju sonca in ognja, v morju in jezeru in reki, v vetru in dežju ter na ravninah in gozdu in v gorah. Skrbniki in Inicijatorji v skrivnosti Naravne Magije so bili ti Visoki Duhovni, njihovo Umetnost pa je bilo težje obvladati, ker je bila bolj vzvišena kot Umetnost-magije v templju ali skrivnem svetišču. Noben Hierofant tega izgubljenega sveta ni bil nikoli obravnavan kot adept v svoji obrti, dokler ga niso za služenje Materi inicirali Modreci s Svetega otoka.

To, kar je bil zakon za Modrece v tistih starodavnih dneh, preden je Železna Doba vrgla svojo črno senco nad Zahodni Svet, je še vedno zakon za Aspiranta, ki naj bi dosegel visoko dostojanstvo družjenja s tistimi, ki so zavestni služabniki Vse Matere. Preko šestih korakov ali stopenj, ki so v bistvu podobne šestim že podanim lekcijam iz tega niza, ne glede na to, kako različne so podrobnosti, Novinec ali Učenec hodi po vsakem obhodu Spiralne Poti k Znanju in je nato iniciran, ali bolje rečeno, se sam inicira s tem, kar je postal s predhodnimi napori, v sedmo, kar je praksa Naravne Magije. Noben obhod, od prvega, ki ga opravlja kot pol zavesten Učeči, do zadnjega, ki ga bo opravljal kot človeško bitje, ne more nikoli biti v celoti zaključen in puščen za sabo, če ni in dokler ni prebudil v sebi moč, četudi še tako šibko, da

deluje kot zavestni služabnik in zastopnik Univerzalne Narave. Ko pa bo še najmanjša iskra te moči postala zavestno njegova, se bo pridružil Družbi Delavcev Magije - tistih, za katere pravijo, da sledijo ZVEZDI - in nikoli več, najsi se oddalji in spotakne, kot je to mogoče še na najvišjih obhodih Vzpona, ne more več biti takšen, kot so ljudje Sveta Slepih, za katerih odprte, a slepe oči, žarki ZVEZDE niso nikoli sijali.

Lekcije - če uporabim besedo v njenem običajnem pomenu - o Naravni Magiji ni mogoče podati, celo ne lekcije o njeni naravi, kot je tista v Lekciji VI. Vsak tak poskus ne bi bil le neuporaben, ampak tudi prevzeten. Umetnost Magije se razvija preko procesov naravne rasti, natančno tako kot moč in stas telesa, in ko se učitelj razvije, tako kot fizični trener, ne more več kot zgolj pokazati, z namigom, sugestijo in primerom, kako jo je mogoče najbolje uporabiti in ohraniti. Zaradi tega bodo različni komentarji, ki si jih bom dovolil podati v tej lekciji, premišljeno nepopolni, fragmentarni in nepovezani, celo do te mere, da bodo nekateri študenti, ne pa pravi Učeči, nedvomno mislili, da so brez kakršnega koli dejanskega smisla. Toda za tiste, ki so inteligentno sledili prejšnjim lekcijam in vedo, kako ga iskati, se bo smisel razkril in se še naprej razkrival v vse večjem in večjem obsegu vsakič, ko se bo Aspirant prebil skozi sedem korakov *obhoda*.

Na začetku te lekcije sem citiral odlomek iz *Izrekov Starodavnega*, ki določa štiri glavne attribute, ki zaznamujejo, kakor pravi Učitelj, Človeka, ki hodi po POTI LUČI. V tem odlomku je izraženo samo bistvo starega Druidskega Zakona. Sočutje, Harmonija Duše, Spretnost v delovanju in Univerzalno Videnje so se imenovala Štiri Magična Orožja Druida; zato ne morem narediti bolje, kot da jim posvetim besedilo komentarjev, ki bodo predstavljali lekcijo. Obrazložitve k vsakemu "Orožju," ki so znane kot Ročaj, Rezilo in Konica, so še posebej dragocen študij in njih obravnava lahko dvigne Zavest Učečega do določenega resničnega razumevanja narave resnične Magije.

1. SOČUTJE

(a) *Izčrpana žival*

Nekoč, tako v makro-kozmičnem kot v mikro-kozmičnem smislu, se je Bitje, ki se sedaj objavlja kot Človek, izražalo v fazi Nastajanja, v katerem ga je Princip SUBSTANCE, objektivna analogija katerega je *zemlja*, obvladoval in pogojeval veliko bolj ostro kot ga v sedanji fazi. Tedaj sta bila njegova *glava* (simbol Zavesti) in njegovo telo (simbol Duše ali izvršilni posrednik) enako oddaljena od *zemlje*; in njegove *okončine* (simboli Energije) niso bile osvobojene *zemlje*, kot so, primerjalno rečeno, tiste Človeka, ampak so bile vse štiri tesno pogojene z njo in v obsegu delovanja precej omejene. Iz tega *Področja Nevednosti*, *Področja Živali*, se je Bitje sčasoma prebilo do večje svobode Človeškega Področja; vendar pa bistvo živalske narave, Telo Znanja, ki se je razvilo z izkušnjo v živalski Zavesti, ni bilo opuščeno ali uničeno, ampak vsrkano v, ali vključeno v, Človeško *Področje Neznanja*, kjer še naprej nadaljuje z obstojem kot Nadzorovalec ali Razmejevalec.

Vsak inteligen ten človek se zaveda, da je med rastjo od rojstva do odrasle človečnosti prešel skozi različne faze in da so bile zgodnje od teh faz čisto živalske. Posledično se je on, Človek, kakršen je sedaj, razvil ali kot bi rekli nekateri, izšel, iz živali. Poleg tega se zaveda, da tista osnovna žival še vedno obstaja v njem, saj se med raziskovanjem svojega Človeškega Področja povsod sreča z njenim pogojevanim vplivom - v skladu z mero svoje inteligence jo tako nenehno evocira v pomoč ali v oviro v pasivnih ali aktivnih oblikah, prijaznih ali strašljivih. Ker se zaveda vsega tega, ne more prezreti tudi tega, da Žival v njem ni, čeprav vpliva nanj, neodvisna od njega, saj je njeno življenje in delovanje v celoti odvisno od vitalnosti, ki jo preliva vanjo; zato je pravzaprav njen ustvarjalec in izvir življenja, je njegova kreacija in izliv.

Tako kot v Notranjem, tako v Zunanjem - tako kot v mikro-kozmosu, tako tudi v makro-kozmosu: Bitje, ki je Človek v sedanjem svetovnem ciklu, je bilo v preteklem svetovnem ciklu Žival. Ljudje so se razvili iz živalskih pred-

nikov, ne na način kot ga pojmuje darvinistični evolucionist, ampak iz faze Planetarnega Nastajanja, ki je obstajala pred fazo, ki jo človek imenuje Svet. In Žival, prednica Človeka, se je predstavila s svojim potomcem, ki se je pojavil, ne kot Starševsko Bitje in Vladajoči Gospod, kot je bila nekoč, ampak kot otrok, potencialni služabnik, izliv Človeka. Človek je torej dvojno povezan z Živaljo: on je njen otrok in bi moral upoštevati njene potrebe, tako kot mladenič upošteva potrebe ostarelih staršev; in on je njen starš in bi ji moral vladati in jo voditi, tako kot modri oče vlada in vodi nerazumnega otroka. To znanje mora postati živ del Človekove Duše, preden bo postal primeren, da zgrabi za Ročaj Magičnega Orožja Sočutja.

Skrivnost Magije je povezana v živim razumevanjem makro-kozmičnih in mikro-kozmičnih ustreznosti, katerih primeri so opisani v prejšnjih odstavkih - primeri, ki bi se, če jih natančno proučimo, lahko izkazali za ključ, ki vodi do odkritja mnogih drugih. Inteligentni učeči bi moral iz povedanega zlahka dojeti, da sta Invokacija in Evokacija zavestno uporabljene v enem samem prizadevanju, koren Čarobne Palice Naravne Magije, saj vključuje hoteno uporabo samega Zakona Evolucije.

Zakaj je žival izčrpana in kakšne so njene potrebe? Izčrpana je zaradi svojega dolgega suženjstva zemlji. Predvsem, in vključujoč vse potrebe, potrebuje proti njej iztegnjeno roko Človeka, svojega starša in otroka, da ji pomaga v njenem boju, da bi se dvignila v večje življenje in širšo svobodo. Pa vendar se lahko vprašamo, kako lahko človek nudi to zaproseno pomoč? Ali ni Bitje Živali lastno *Področje Nevednosti* in ali ga ne bi morala z lastnimi napori sama izčrpati in se ga osvoboditi? Odgovor je, da mora Žival, tako kot vsak drugi neskončni aspekt VEDNONASTAJANJA, najti svobodo kot plod zaključene izkušnje in na noben drug način; vendar pa ima kljub temu pomoč, saj je v bistvu BIVANJE, zgolj en aspekt, pojavno, vendar vez, tako kot vsak aspekt, v neuničljivi verigi VEDNONASTAJANJA tega ENEGA BIVANJA. S vztrajnim iskanjem izkušenj, ki jih ponuja njegovo *Področje Nevednosti*, si lahko vsako bitje pridobi nenehno širjenje Zavesti in s tem pomaga k svobodi združeni množici BIVANJA. Bitjem Nižjih Kraljestev, ki so zavestna,

vendar pa se ne zavedajo, da so takšna, pomagajo lastne izkušnje in tiste Bitij drugih kraljestev, vendar ne vedo ničesar o rasti ali o pomoči ali o nudenju pomoči. Človek, ki se zaveda samo Zavesti ločenega obstoja, se napol na slepo bori, da bi si pomagal sam: ne nudi zavestne pomoči bitjem Nižjih Kraljestev in se ne zaveda, da bi kakršno koli prejemal z višjih Področij, vendar pa slednjo prejema, saj bi brez nje izginil. Toda Človek, ki se zave resničnega Bitja, razširi svojo zavedanje tako na tiste, ki so za njim kot na tiste, ki so nad njim, in ve, da s tem širjenjem *Jaza* pomaga tako sebi kot vsem drugim aspektom ŽIVLJENJA.

Zdaj pa razmislimo o konkretnem primeru, kako lahko človek pomaga in dvigne Bitje Izčrpane Živali. Med preučevanjem konceptov, ki sem jih predstavil, imejte stalno na umu, da moj cilj ni predstaviti kakršen koli zakon, ampak opozoriti na pot, ki vas bo, če ji boste sledili, vodila do poznavanja ZAKONA.

Predstavljajte si, da se v poletnem popoldnevu peljete po mirni podeželski cesti. S pomočjo svojih “dacarjev,” čutov, se zavedate dvigajočega vpliva hierarhije Gospodov Varuhov, ki se objavljajo v raznolikih barvah drevesa in trave ter cvetja, neba in oblaka; ki se objavljajo v pesmi ptice, oddaljenem rukanju vola in meketanju jagnjeta, v šelestenju listja in mehki glasbi vetriča; ki se objavljajo v ritmičnem gibanju veje, ki ga poganja veter, v lebdečem oblaku in vznemirljivi procesiji svetlobe in sence; ki se predvsem objavljajo v *Ideji Lepote*, ki prevzema vašo Zavest. Toda nenadoma se na odprtih vratih kmečkega doma pojavi velik pes, skoči ven in zarenči na vas. Razprti čekani, ščetinasti vrat in globoko hreščanje vas opozarjajo, da ste v neposredni telesni nevarnosti. Kaj bi morali narediti? Ena od treh očitnih izbir, bi bila gotovo izbira navadnega človeka v takšnem položaju. Lahko bi šel smelo naprej in z izkazovanjem poguma nadvladal žival. Lahko bi šel previdno naprej in si s prijaznimi besedami in gestami prizadeval pomiriti žival ter morda uspel. Lahko pa bi pomislil, da bi bil diskreten umik najbolj modra izbira, in bi se tako z vsem dostojanstvom umaknil iz okoliščin.

Toda, če bi se odločili za eno od teh izbir, bi bila harmonija narave, ki je doslej prevladovala, naenkrat uničena in *Ideja*, Lepota, bi se zasenčila. Vse, kar bi ostalo od vašega srečnega videnja, bi bil le obžalovanja vreden spomin na blažene sanje. Če pa ste slučajno mojster Naravne Magije, bi bil mogoč, če bi to želeli, čisto drug rezultat. Ker znate uporabljati umetnost Invokacije, lahko v kateri koli aspekt, ki vam ga predstavi življenje, priključite Gospode Varuhe Zvoka, Barve, Števila in Ideje ter ukažete njihovi moči, da vas dvigne nad utvaro nevarnosti, ki izvira samo iz občutka ločenosti. Pogledali boste na žival in v njenem videzu ne boste videli nobene grožnje. Iz bleskov in senc njene sijajne dlake, iz ognja njenih oči in iz čiste beline njenih zob lahko sestavite hierarhijo moči, ki je sama po sebi dovolj, da dvigne vašo Zavest nad ravni ločenosti. Ko pa pokličete Gospode Zvoka, ki prebivajo v noti, ki izhaja iz živalinega grla, in tiste Števila in Ideje, ki se objavljajo v njenih lahkotnih gibih in v lepoti njene postave, se boste dvignili v Področja Zavesti, na katera ne more vdreti in tam živeti občutek nevarnosti. V trenutku, ko se vzpnete iz Področja Ločenosti, boste izginili iz zavesti psa kot potencialni sovražnik, tako da bo sprejel vašo prisotnost in premike s tako malo nasprotovanja, kot sprejema poteze Narave, katerih del ste postali.

Morda in celo zelo verjetno bi tisti, za katere so predstave predhodnega značaja popolnoma neznane, pomislili, da je moja ideja o tem, kaj lahko doseže Invokacija, v najboljšem primeru le teorija, ki jo ne podpirajo nika-kršni dokazi. V korist tistih, ki tako razmišljajo, bom izpostavil nekatera dejstva, od katerih so nekatera zelo dobro preverjena, pa čeprav bom pri tem nekoliko prestopil meje, ki sem si jih zastavil pri tej lekciji:

(1) Številne nepristranske in inteligentne osebe so v vseh dobah potrdile dejstvo, da imajo nekateri ljudje, najsi so se imenovali jogiji, svetniki, mistiki, sveti ljudje in podobno, moč, da naredijo neškodljive živali, ki so celo tako nevarne kot lačen lev.

(2) Veliko bolj splošno znano je dejstvo, da osebe v stanju transa - somnambulnega, hipnotičnega ali medialnega - pogosto pristopijo do in celo brez neljubih posledic upravljajo z divjimi živalmi.

(3) Ko sem bil mlad, sem bil jaz, ki podajam te lekcije, zelo podvržen transom somnabulnega značaja in sem med njih odvijanjem lovil in jahal divjega, neukročenega žrebca, ki so se mu bali približati celo najbolj drzni profesionalni jahači, še manj pa, da bi ga poskusili jahati.

V vseh takšnih primerih, kot je predhodni, izražena moč izvira iz enega samega vzroka, in sicer iz nevezanosti vladajočega principa Zavesti, ali *Jaza*, na nosilce, skozi katere se normalno objavlja - na fizično telo in neposredno subjektivno naravo. Te nosilce, ki ostanejo, praktično rečeno, nezasedeni, brez zavesti, zaznava žival - če jih sploh zaznava, o čemer v nekaterih primerih obstaja dvom - zgolj kot sestavni del njenih pogojev, ki niso nič bolj ločeni od nje ali ji sovražni kot drevo ali hrib ali venček oblakov. Dejstva, kot so ta, skrivajo ogromen in le redko domnevan pomen, ki bi človeka, če bi ga poiskal in mu sledil, vodil do novega in resničnejšega pogleda na življenje od tistega, ki ga ima sedaj.

Stanje, ki ga v sebi sproži Adept Naravne Magije preko procesov Invokacije, natančno ustreza stanju ekstaze jogija ali mistika in stanju hipnotiziranega subjekta ali somnambulista, z eno samo, vendar zelo pomembno izjemo, da pripada višjim ravnem Zavesti, nad katerimi ima Mag nadzor. V vašem hipotetičnem srečanju s psom, bi Invokacija, če bi jo izpeljali na orisan način, dvignila Jaz iz povsem človeških in ločenih ravni na Duhovna Področja, kjer se Bitje združi z Univerzalnim BIVANJEM, ter pusti žival v soočenju z določenim videzom, ki ni nič bolj sovražen ali vznemirljiv kot senca minljivega oblaka. Če bi bili v trenutku srečanja popolnoma potopljeni v vaše invokacijske vaje, bi šli mimo živali, jo s svojimi fizičnimi očmi brez dvoma videli, ampak le kot potezo Narave, ki je nedolžna kot drevo, in nadaljevali pot brez najmanjšega vznemirjenja, še manj pa kakšnega simptoma sovrastva.

INVOKACIJA sama pa vas ne bo, čeprav vam zagotavlja imuniteto pred napadom, usposobila za polno in zavestno zadovoljitev potreb Izčrpane Živali in zato ne bo nudila popolnega oprijema Ročaja Orožja Sočutja. Uporabiti je treba tudi Evokacijo. Zavedate se, da je Žival tudi vaš starš in otrok.

Veste, da ste z njo večno povezani. Služila vam je tako, da vas je usposobila za rojstvo v vašem Človeškem-Področju, tako da ji morate zdaj odplačati ta dolg, tako da ji pomagata, da se dvigne. Tega ne morete storiti tako, da se umaknete od nje v kraljestva, v katera vam ne more slediti, ali na kakršen koli drug način, ki vključuje oddaljevanje od nje. Le na en sam način ji lahko nudite pomoč, po kateri hrepeni, in to je tako, da greste proti njej, tako da vstopite v njeno Bitje in oživite ter pospešite njeno Zavest, tako da jo združite s svojo. To lahko storite, če ste mojster Evokacije. Še vedno bivajoč na oddaljenem vrhu svojega Področja Jaza, kamor vas je dvignila Invokacija, lahko izlijete aspekt svoje Moči-Duše v obliki, ki bolj ali manj ustreza Nižji-čustveni Moči, ki se imenuje “Bratsko-čutenje” (glej Sliko 2, Lekcija IV.). V tej moči se lahko zavestno poistovetite z Bitjem Živali in z očmi svojega prebujenega Jaza pogledate skozi njegove medle oči in tako v soočanju z njo vidite in spoznate vsa njena dejanja in drže kot nadvse pravilne, kot zasledovanja potrebnih izkušenj v *Področju Nevednosti*. V tem Področju je glavni Nadzorovalec in Razmejitelj vaše lastno ločeno Bitje; če pa mu odzamete vitalnost z močjo Invokacije in ga nato ponovno obudite z močjo Evokacije kot Telo Znanja znotraj Zavesti Živali, bo sledil takojšen rezultat in bo prenehala biti vaša potencialna sovražnica in postala v celoti dojeta kot prijateljica. S tem zavestnim istovetenjem samega sebe z njeno Zavestjo ji, z Močjo svoje Svobodne Volje, podarite popolno svobodo, da vas napade, vendar pa ji z istim dejanjem ne pustite nič, kar bi lahko napadla.

Ugotovili boste, da vam bodo ti nepopolno orisani koncepti, če jih poglobljeno proučujete in preverjate z vseh zornih kotov pristopa, ki ste jih sposobni opredeliti, prinesli veliko koristnih predmetov novega znanja in morda celo prebliske resnične razsvetlitve. Študij vas bo med drugim lahko pripeljal do razumevanja, kako je človeku v daljni preteklosti, preden je Ločeni Jaz postal prevladujoč v svojem Bitju, uspelo tako popolno udomačiti toliko različnih vrst živali; lahko pa vam tudi pokaže, kako se bo in bi se morala odvijati nadaljnja udomačitev v daljni prihodnosti, preden se bo na svet spustil dan, ko bo lev legel z jagnjetom. In spet boste morda našli razsve-

tlitev glede resničnega pomena izreka: “*Ne upiraj se zlu,*” in se naučili, kako spoštovati ta ukaz. Brez moči Naravne Magije ga ne morete spoštovati in slepi poskusi, da bi ga, vedno vodijo v hudo napako.

(b) *Otrokove žalosti*

Tako kot Žival je tudi Otrok enako starš in potomec Človeka, in tako kot ona ima tudi on subjektiven obstoj v Mikro-kozmosu in objektiven obstoj v Makro-kozmosu. Človeku je bližje kot je to Žival, zato ga zajema in pogojuje še bolj tesno. Tako kot je Žival “izčrpana,” tako je otrok “žalosten.” Kar je *izčrpanost* pri Živali zaradi njenega suženjstva *zemlji*, se objavlja v Otroku kot *žalost*, ker se je Jaz znotraj njega prebudil v budnost in se zavedel svojega ujetništva. Z vzkliki za izpustitev iz zapora nenehno roti Človeka, za katerega je vprašanje, kako zadovoljiti njegove prošnje, stalno prisoten in globoko begajoč problem.

Ključ za rešitev Otrokovskega problema je že položen v vaše roke s tem, kar je bilo že rečeno v zvezi z Živaljo. V svojo pomoč nenehno invocirajte moč in modrost tistega Starševskega Bitja, ki stoji nad vami in onkraj vas in ki je v odnosu do vas podoben tistemu, ki ga imate vi do Otroka; in živeč v tej moči in svetlobi evocirajte v njegovem Bitju z vašo Močjo-Duše aspekt vašega lastnega Miselnega-Jaza. Ali pa, da bi bila narava dejanja bolj jasna, izključite Makro-kozmični svet in prebudite Otroka v svoji lastni Mikro-kozmični naravi; in pustite, da vas s strani vašega lastnega *Starša* v vas evocirana Luč, pouči, kako jo voditi.

Ker je Otrok bolj povezan s Človekom kot je to Žival, je težje evocirati znotraj njegovega Bitja kateri koli aspekt Človekovskega-Jaza, kot ga je bilo mogoče evocirati znotraj slednje. Zakaj je tako, morda ni enostavno razumeti; vendar pa upoštevajte, da je Zavest živali še vedno del Univerzalne Zavesti, znotraj katere ni nobenega Občutka Ločenosti, medtem ko je vladajoči princip v Otroku Ločeni Jaz, pa se bo morda razumevanje začelo svitati. Žival še vedno živi v RAJU in je pripravljena odgovoriti na glas vsakega Bitja, ki živi zavestno ali nezavedno z Božanskim, medtem ko je Otrok, v

katerem se je Jaz pravkar prebudil, padel iz RAJA in vidi Nebeško Moč, ne kot luč, ki vodi, ampak kot goreči meč.

Zato imeti moč za lajšanje Otrokovih Žalosti terja mojstrstvo Magije, ki je večje od tistega, ki je bilo potrebno pri zadovoljevanju potreb Izčrpane Živali. Le pravi Učitelj, ki je v celoti začel s Sedmim Korakom, lahko z MOČJO reče: “*Trpite majhni Otroci, da bi prišli k meni, in ne branite jim, zakaj takih je Kraljestvo Nebes.*”

(c) *Um tujca*

Kdo in kaj je Tujec? Vsak človek, ki misli in čuti, da je ločen od vas, je za vas Tujec in za vsakega človeka, za katerega mislite in čutite, da je ločen od vas, ste vi Tujec, kakor tudi za vaš Resnični Jaz.

Tujec je vedno z vami, najbližje vam in to najbolj intimno od vseh Bitij, živ in dejaven znotraj vas v Mikro-kozmosu ter živ in dejaven povsod okoli vas v Makro-kozmosu. Je vaš lastni živi starš in vaš zadnje-rojeni otrok. Da bi ga lahko sprejemali z resnično gostoljubnostjo, mu služili z dolžnim spoštovanjem in ga s pravilno modrostjo usmerili na njegovo pot, je potrebno izražanje moči, ki jo v celoti poseduje le Mag, ki stoji na zadnjem Koraku svojega obhoda pri napredovanju; kajti Tujec nikoli ne pride k vam sam, ampak prinaša s seboj, povezane z njim, svoje prednike, pa tudi vaše, Otroka in Žival. Ne glede na to lahko Magično Orožje, ki iz nasilne naredi prijazno Žival in iz uporniškega poslušnega Otroka, sedaj obdanega z večjo spretnostjo, lahko tudi iz Tujca naredi vašega cenjenega prijatelja in gosta, iz vas pa, Učenec, njegovega modrega in pravičnega gostitelja.

Magično Orožje je SOČUTJE. Ozrite se nazaj in razmislite, kaj je bilo v Lekciji IV. rečeno o Sočutju, kjer je bilo Orožje predstavljeno v *nesestavljenem* stanju, in ga primerjajte s tem, v katerem je predstavljeno sedaj, ko so Ročaj in Rezilo in Konica združene v popolno celoto, pa boste, če ste pravi Učenci, odkrili v sebi razumevanje, ki ga besede drugega, ne glede na njegovo modrost, nikoli ne morejo posredovati vašemu umu.

2. HARMONIJA DUŠE

(a) *Oko, ki Vidi Naravo*

Brez Harmonije - resničnega relativnega ravnovesja in skladja med vsemi deli, ki jo sestavljajo - ne more noben instrument služiti namenu, ki mu je namenjen, ne glede na to, kakšna je spretnost uporabnika. Izvršilni instrument Jaza je Duša, glavni od vseh inštrumentov, ki v sebi zajema vse manjše inštrumente. Zato ima globok pomen dejstvo, da bi morali Modreci Izgubljenega Sveta narediti Harmonijo Duše odvisno od določenih povezav Jaza z Naravo na način, ki je naveden v *Izrekih Starodavnega*.

Prav lahko bi se vprašali, ali ne zaznava Narave oko vsakega človeka? Učitelj Znanja pravi, da ne. Le redki kdaj koli zaznajo pravi obraz žive Narave: večina ljudi vidi le njene mrtve aspekte. Ko se otrok zazre v obraz ljubeče matere, ga ne vidi preko občudovanja njegovih potez, strukture las ali odtenka ličnic ali oči, ampak preko povezanosti vseh teh elementov v sintezo, ki je vedno ljubka in popolna. Na enak način je stari Druid, kot to sedaj počne tudi sodobni Adept Naravne Magije, obravnaval obraz svoje Matere Narave. V tej moči počiva skrivnost Prave Magije. Če ne poseduje te Skrivnosti, bosta kakršno koli znanje in moč drugačne vrste, ki jo poseduje, prikrajšala Učenca za najvišji korak v njegovem napredujočem obhodu. Dokler ne bo sposoben videti obraza Narave, tako kot otrok vidi obraz svoje matere in tako kot mati vidi obraz svojega otroka, Aspirant ne more z gotovostjo zagrabiti za Ročaj Magičnega Orožja, ki se imenuje Harmonija Duše.

Ne predstavljajte si, da je to, kar pravim, izrečeno na zgolj mističen ali alegoričen način. Moj namen je, da bi bile moje besede sprejete v svojem dobesednem pomenu. Trdim, da je bilo učenje starodavnih Mojstrov in da je učenje vseh resničnih Adeptov ter moje globoko prepričanje, da je obraz Narave dejanski cilj objavljanja *živega Bitja*, in da se mora oko Učenca izuriti za tako hitro zaznavanje in tolmačenje njenih raznolikih razpoloženj

in aspektov, kakršno je tistih, ki se pojavijo in izginejo na obrazu ljubljene prijateljca.

Predstavitev, ki sem jo podal v zvezi z naravo Živali in o njenem odnosu, Makro-kozmičnem in Mikro-kozmičnem, s Človekom, je mogoče preprosto razširiti tudi na razlago Bitja Narave. Narava - Bitje, ne njeni objektivni aspekti - je Človekov prvi starš in prav tako njegov prvorojeni otrok. V medli oddaljeni zori Časa je bila entiteta, ki jo Človek imenuje njegov Svet, eno samo homogeno Bitje, ki je živelo nezavedno, po naravi popolnoma analogno primarni celici, iz katere se razvija telo vsakega človeka. Iz tega prvotnega Bitja, se je razvila entiteta, ki se sedaj objavlja kot Človek, natančno tako kot se je kasnejših dobah razvila iz Živali, in nato iz Otroka, in kot se bo v prihodnosti razvila iz faze-Človeka. Vendar tako kot Človek ni pustil za seboj Živali tako ni Otrok pustil za seboj svojo Mati-Sveta: makro-kozmično in mikro-kozmično jo je ponesel s seboj, za Večno povezano z njim.

Ko to znanje postane sestavni del Človekovega Bitja, ga to obdari s tisto stopnjo Moči-Duše, ki je omogočila čudeže, ki so jih pripisovali starodavnim Druidom: oživljanje neživih stvari, da so se premikale, tako kot da bi bile žive; siljenje elementov v grozljiva dejanja ali miren spanec; spreminjanje navadne kovine v čisto zlato; kar je dejansko posedovanje Filozofovega Kamna; vse to in še več je posebna pravica človeka, ki je izpopolnil Harmonijo Duše.

Za Uččega, ki je na novo vstopil v prvi obhod zavestnega napredovanja, se tovrstne ideje ne morejo zdeti nič drugega kot le neutemeljena vraževerja. Vendar pa morajo, razen če ni Zakon ŽIVLJENJA nekaj drugega kot so to dokazale dobe okultnega raziskovanja, takšne moči nujno obstajati. Ni človeka, ki ne bi nezavedno izvajal Magije. Manj Samo-zavesten ko je, bolj usposobljeno deluje, kajti Občutek Ločenosti je tisti, ki uničuje Moč. Zaljubljenec, ki vidi lepoto v obrazu in podobi svoje ljubljene in sliši sublimno glasbo v njenem glasu ter se smeji takrat, ko drugi ne čutijo nič posebnega,

izvaja dejanje Naravne Magije, saj je v njenem Bitju sprožil, čeprav se tega ne zaveda, hierarhije Gospodov Varuhov in z njimi izvedel *sintezo*, ki je zanj Lepota. In če bo osvojil svojo ljubo in si jo resnično priboril, bo to storil tako, da bo v njej evociral nek aspekt svoje lastne Moči-Duše. Tako deluje Magija.

S to razliko, da Nad-Adept deluje s Svobodno Voljo in v celoti prebujeno Zavestjo na svoji lastni vzvišeni ravni in da deluje na Naravo, ki je zanj Otrok in Ljubljena in Mati, pa je njegovo delovanje enako delovanju ljubimca z Bitjem njegove ljubljene. Oko-Adept vidi, izbira in zbira z Obraza Narave Varovalne hierarhije in jih spremeni v popolnoma usklajene legije; in z njihovo združeno močjo se povzpne v Nebeški svet, celo do velikega Belega Prestola LJUBEZNI, Kralja. Tam evocira Moč-Duše v Bitju Vse-Matere in Vse-Ljubezni, ona pa se v sijoči lepoti obrne, da bi ga objela in podredila skrivne zaklade njegovi volji.

(b) *Srce, ki Razume Naravo*

Posedovati Oko, ki vidi Naravo, vodi Aspiranta do posesti Srca, ki razume Naravo. Ona je pozabljena, izgnana, zanemarjena človekova hči in če jo prepozna kot tako, mora pristopiti k njej s svojim srčnim življenjem in jo objeti ter prebuditi v njej Moč-Duše, ki jo je našel, tako kot jo prebudi tudi v Živali, Tujcu in Otroku. Le tako jo lahko dvigne, kajti dvigniti jo mora, če naj bi se kdaj koli otresel verig, ki jih je na njegove okončine oklenila železna doba, da bi si tako povrnil pozabljeno slavo starodavne Zlate Dobe.

To so sanje ali varovana bajka ljudi vsake od tisočih zemeljskih ras, da so njihovi predniki hodili z bogovi nad obrazom mlade zemlje in bili sami kot bogovi. Okultna resnica je, da človek ne more sanjati tega, kar je nemogoče ali povsem neresnično. Zlata Doba ni nobena bajka: obstajala je in še vedno obstaja povsod okoli nas, čeprav nevidna za oči padlega Človeka. Človek je tisti, ki sanja, ko si domišlja, da je svet, ki ga zaznava, realnost, in dokler se v njegovi Zavesti ne zasveti, da živi v nočni mori, ne more pristopiti h kakršnemu koli spoznavanju resničnega sveta. Njegova popolna prebuditev

bo prišla šele, ko bo objel Naravo z dojemajočim srcem in prebudil v njenem Bitju Moč-Duše, ki je tiho cvetela v njegovem lastnem Bitju med dolgim snom v temi.

Le malo je mogoče povedati na način neposrednega komentarja, s kakršnim koli upanjem, da bil dojet ali dojemljiv, o velikem magičnem naporu, ki budi Dušo Adepta v nezavednem Bitju Narave. Z dolgim razmišljanjem o tem, kar je bilo rečeno v zvezi z evokacijo Moči-Duše v Živali, je mogoče zbrati nekaj raztresenih zrn razumevanja. S takšnimi premišljevanji lahko vašo Zavest razsvetlijo posamični žarki Luči in razkrijejo utrinke o veličastnih stvareh, a pogosto tudi o grozljivih. Doseže vas lahko preblisk in prebudi misel, da, če je Narava resnično živo, pa čeprav nezavedno Bitje, in če je Človeku naložena dolžnost, da jo dvigne tako, da z njo podeli Dušo, ki jo je osvojil, potem mu bodo njegovi zločini proti njej - nje dolgo zanemarjanje, njegovo prostituiranje njene lepote, grozne brazgotine, s katerimi je v sebičnem izkoriščanju zaznamoval njen izraz - morali zagotovo prinesiti določeno povračilo, razen če ne bo, in to zelo hitro, naredil korake, da bi popravil svoje napake. Ali je, ali pa ne, takšna misel realen odsev resnice, tu ne bom povedal, vendar pa bom povedal to, da se mora človeštvo obrniti nazaj ali biti potisnjeno nazaj k življenju, ki je bližje srcu Narave kot to, ki ga živi sedaj, preden se na tej zemlji lahko dvigne in cveti kakršna koli prava civilizacija.

(c) *Pogum Živeti z Naravo*

Ko Mag z *Očesom* podredi svoji volji Varovalne Hierarhije, ki prebivajo v Obrazu Narave, in ko s svojo Močjo-Duše evocira lastno Bitje v njenem Bitju, bo prilagodil Ročaj Rezilu Orožja Harmonije Duše in imel moč, da uporabi Konic, kadar bo to potrebno.

Ljudje le slabo poznajo dejstvo, ali pa ga priznajo, ko ga prepoznajo, da na splošno živijo v večnem strahu pred Naravo. Celoten trend tega, čemur pravimo civilizacija, kaže na ta strah; in strah narašča, ker se odmik od Narave odvija vedno hitreje in odkriva redkim, ki imajo oči, ki lahko vidijo,

in um, ki lahko razume, okultno resnico, da naša rasa, ki je daleč od tega, da bi se gibala proti duhu, v svojem cikličnem toku na splošno še ni dosegla točke največje ločitve od Matere Bitja. Rečeno je, da je Strah Veliki Sovražnik. Ali bo strah pred Naravo na koncu uničil človeštvo? Na to vprašanje ne jaz ne kateri koli drug človek, kakor koli moder, ne more z gotovostjo odgovoriti z da ali ne. Iz analogij, ki so jih ponudili pretekli človeški cikli, je mogoče reči le, da je verjetno, dejansko gotovo, da mnogi pod-oddelki človeške rase ne bodo zaokrožili *apheliona* njihovega Cikla-Rase, ampak bodo prešli onstran in se izgubili v *Zunanji Temi*. Številne rase in številne civilizacije so tako izginile, ne da bi pustile kakršno koli sled; vendar pa Človek preživi.

Uporaba Konice Orožja Harmonije Duše - posedovati Pogum, ki Človeka usposablja, da živi z Naravo - terja istovetenje z Bitjem Očetovega-Bitja kot tudi Materinega-Bitja tega planeta. Moč Invokacije vodi v združitve z Očetom, moč Evokacije pa vodi v združitve z Materjo. Prava ZDRUŽENOST pomeni istovetnost s tistim, kar je Spodaj, kot tudi s tistim, kar je Zgoraj; s tistim, kar je Zunanje, pa tudi s tistim, kar je Notranje. Vse združeno z VSEM je UNIČEVALEC Uničevalca, čigar ime je Strah.

3. SPRETNOST V DELOVANJU

Rečeno je bilo, da celovito dojemanje neke stvari naredi dojemanje te stvari odvečno. Posedovanje Spretnosti v Delovanju postavlja Učenca onstran nujnosti delovanja. Za krepitev razumevanja te resnice so Ročaj, Rezilo in Konica Orožja Spretnosti v Delovanju opisane kot take kot so, saj vsaka izraža resnico na drugačen način. Ljubezen do naloge, poznavanje naloge in izpeljevanje naloge, brez misli na nagrado, niso, kot bi si lahko povsem razumno domišljali nepoučeni Učenci, *pogoji*, ki vodijo, ko jih upoštevamo, do Spretnosti v Delovanju. Vsaka od teh je pogoj, vendar pa je to *edini* potreben pogoj za objavljane vsakega od njegovih družabnikov. Zato je vsaka od njih; vsaka je druga; in vsaka in vse so Spretnost v Delovanju. Nihče ne more ljubiti tega, kar ne pozna, in nihče ne more poznati tega, česar ne ljubi. Da bi karkoli ljubil, mora s svojim celotnim Bitjem objeti celotno Bitje

te stvari in spojiti to dvojje v eno. Da bi lahko karkoli poznal, mora s svojim celotnim Bitjem vstopiti v Bitje te stvari in postati ta stvar, kakor ona postane on.

Poznavanje in ljubezen sta le moški in ženski, pozitivni in negativni, aspekt enega samega stanja, in izvršilni aspekt tega stanja je *Delovanje brez rezultatov*.

Posedovanje Orožja Spretnosti v Delovanju je v celoti doseženo šele, ko so vsi pogoji, ki *silijo* v delovanje, izničeni, in ko je posledično vse, kar je narejeno, narejeno s povsem neovirano voljo. Spretnost v Delovanju je le drugo ime za Moč-Duše Mojstra, ki jo on uporablja znotraj Polja Izkušnje, ki mu ljudje pravijo Svet - Področje, ki ga je sam v celoti raziskal, preobrazil v Znanje in presegel. Znotraj bolj omejenega Področja človekovega osebnega življenja ima Učenec, ko ga je na podoben način presegel, moč objavljati Spretnost v Delovanju; toda šele, ko je presegel tudi Področje Učeništva, on postane inicirani DRUID, Človek Moči, ki je sedaj pripravljen v celoti prevzeti visok položaj Duhovna-Kralja kraljestva, ki ga je osvojil, in zagrabiti Četrto orožje - Orožje, ki požre ostale tri, Zlato Žezlo Univerzalnega Videnja.

4. UNIVERZALNO VIDENJE

O Univerzalnem Videnju, imenovanem tudi Razsvetljenje, Uresničitev in na Vzhodu Samadhi, bi lahko povedali precej, vendar pa od tega ni mogoče resnično veliko razumeti, razen s strani tistih, ki so presegli potrebo po navodilih. O njem kot o stanju ne bom z neposrednimi besedami rekel ničesar, ampak bom namesto tega podal nekaj nepopolno oblikovanih idej - idej, ki imajo lahko, ali pa ne, na vas nek neposreden vpliv, ali pa lahko imajo za vas, Učečega, ki se sedaj bližate točki na vaši Poti Napredovanja, na kateri in onstran katere se začne resnično učenje, določen pomen.

O Duhovni Uresničitvi povprečen človek in celo povprečen Aspirant, ki še ni vstopil v zadnjo fazo svojega prvega obhoda zavestnega napredovanja, ve veliko manj kot nič. Živi v stanju utvare, ki je na trenutke lahko pomir-

jujoče, v drugih pa zaradi svojega pritiska zastrašujoče, in si v svoji slepoti in zmedenosti domišlja, da bo luč, ki naj bi prišla k njemu, morala priti v obliki izjemne razširitve intelektualnega znanja in človeške moči, ki ju že poseduje. Ne razume, da se, ko predvideva takšno povečanje svojega človeškega Jaz-stva, kotali v jamo *ponosa*, v stanje, ki ga obsojajo vsi pravi Učitelji, in zanemarja pot *ponižnosti*, pot, ki pa jo vsi pravi Učitelji slavijo. Ker pa v svoji nevednosti žali, ga njegove žalitve, čeprav naredijo njegovo napredovanje bolj naporno, ne morejo v celoti zadržati stran od Luči. Čeprav ne ve k čemu stremlji, ga bo njegova težnja, če je resnična in močna, potisnila naprej, dokler se ne bo začel svitati zadnji trenutek, ko se nevihtni oblaki, ki ga zagrnejo in zmedejo, razbijejo na drobce, in zagleda Luč ZVEZDE.

Kakšno videnje prinaša čista Luč ZVEZDE izčrpanemu romarju? Ali bo to nenadno zavedanje neizmerno razširjenega znanja in pritok nadčloveške moči? Ne! *To bo silovito prepričanje absolutne nevednosti*. Tako kot fantomi iz nočne more, ki izginejo, ko se ob dotiku prvega žarka vzhajajočega sonca odprejo oči sanjajočega, se te *velike posesti*, ki jih je dotlej cenil Romar in jih ljubkovalno imenoval znanje in moč, izvijejo iz njegovega prijema in ga pustijo slečenega in nemočnega.

To prepričanje o goloti in nevednosti, ki pade na Novinca na Pragu, so drugi opisali kot praznino, črnino, tišino, in njim se je morda raztolmačilo na ta način; vendar ga jaz ne dojemam na nobenega od teh načinov, ampak kot stanje, ki je hkrati čista bela svetloba in končna prostorska črnina. Če bo Romar negiben obstal in ne bo pobegnil, kot to v grozi ob tem prvem razkritju naredijo mnogi, se bosta iz Bele-Črnine pojavili dve podobi in razširili roke v pozdrav drznemu vsiljivcu. Prva bo imela podobo ženske in preko svojih prsi bo imela zapisano ime PONIŽNOST. Druga bo imela podobo moškega in mu bo na čelu pisalo ime ZNANJE.

PONIŽNOST bo z obema rokama objela romarjevo levo roko, ZNANJE pa bo v svoji roki vzelo romarjevo desno roko, in za njega, *Iniciata*, bo to dejanje objavljajanja njegovega BIVANJA. Povzdignjen na *ščit* Črnine osvojen Jaz imenuje samega sebe PONIŽNOST, ob povzdignjenju *meča*

Bele-Luči pa ZNANJE. Z očmi PONIŽNOSTI Iniciat vidi ničnost svojega kraljestva, brez-dimenzionalno točko v Krogu Večnosti. Z očmi ZNANJA spozna, kako neskončno je gospostvo, ki ga je pridobil; kajti vrh resničnega znanja ob fantomskih lučeh Dneva Utvare svetijo svetleje kot strela opolnoči. To je bleščeče Sonce, ki presega vso človekovo razumevanje.

Pravijo, da za učencem ob dvigu tančice, ki ločuje Svet Utvare od Sveta Znanja, čaka njegov Adept Učitelj, tako da ga prvič spozna v njegovi resnični naravi. Gre za resnično učenje, vendar le relativno resnično, kajti Adept, ki ga Aspirant odkrije, ni sam MOJSTER, ampak le njegova Senca. Mojstri Magi starodavnega sveta, Druidi, so priznavali le enega MOJSTRA in videli hierarhije bogov in Adeptov-učiteljev, Človeka in Bitja nižjih kraljestev, le kot njegove *Sence* ali izlite aspekte. V vseh dobah in pod številnimi različnimi imeni je bil ta *Edini*, MOJSTER, znan *Iniciranemu*. Imenovali so ga STARODAVNI, VELIKO ŽRTVOVANJE, INICIATOR in nekateri preprosto TISTO. Ko je utelešen v človeški obliki prehajal skozi življenje tega sveta kot človek med ljudmi, so njegovo prisotnost Modreci prepoznavali in mu dodelili druga imena in nazive, kot so Krišna in Jezus, Avatar in Kristus. Nikoli ni bilo rase ljudi, ki ne bi sprejemala dejstva njegovega obstoja in ki ne bi spoštovala njegovo Bitje v skladu z navadami svojega mišljenja; vendar pa imajo zunaj iniciranih krogov le redki ljudje, ali so kdajkoli imeli, kakršno koli realno razumevanje, kaj je njegova narava ali kaj pomeni za svet njegov obstoj. Aspirantom na preizkusnih stopnjah je o njem povedano le malo; in razloga za takšno zadržanost ni težko razumeti, ko se spomnimo, kakšne ponižujoče predstave ima o njem navaden človek. Resnično razumevanje Bitja MOJSTRA ni mogoče predati Novincu, pa vendar je v zvezi z njim nekaj le treba povedati.

MOJSTER je Zavestna, Božanska entiteta, izpopolnjen produkt cikla Planetarnega Nastajanja, ki je popolnoma analogen tistemu, skozi katerega zdaj prehaja ta svet in vsega, kar mu pripada. Ko je preobrazil svoje *Področje Nevednosti* v Telo Znanja in to Telo naredil za sestavni del svojega Bitja, je MOJSTER postal sorodnik lastnika Orožja Spretnosti v Delovanju: z dru-

gimi besedami, postal je popoln in zavestni upravitelj Univerzalnega Zakona. Kot tak je zavestni oddajnik Univerzalne Energije; in v tej vlogi je ob odprtju sedanjega svetovnega cikla izlil skoraj neskončno množico aspektov svojega Bitja v Temno Področje, iz katerih se bo v prihodnih dobah razvil naš svet in neštete življenjske oblike, ki ga bodo sestavljale - Področje, ki zanj ni bilo temno, ampak temno le za speča semena Življenja, ki so spala ujeta v njem. To Temno Področje je bila naša Mati Narava v svojem deviškem stanju. Iz nje in znotraj njenega Bitja je v dobah, ki so se odvile od tistega svitanja Časa, je Bitje-Oče, STARODAVNI, preko nikoli ustavljenega toka Energij, katerih prenašalec je, evociral vso to neskončnost aspektov samega sebe, ki jih Človek pozna kot objavljeno Življenje.

Tu, sam in brez pomoči na Pragu Odkritja, mora sedaj Učenci sam nadaljevati svoje iskanje VELIKEGA INICIATORJA – kajti TISTO, ki stoji tiho in potrpežljivo ter nevidno čaka, da bo iniciral njega, ki je s svojim lastnim pogumnim iskanjem Znanja doslej iniciral samega sebe. Po katerih znamenjih lahko spoznamo to BIVANJE, ne morem povedati, kajti nihče ga ne sme poznati kot le tisti, ki so vnesli Znanje v svoje Bitje; in tisti, ki so ga vnesli, ne potrebujejo razsvetljenja, ki ga lahko nudi človek. Lahko pa rečemo, da je on veliko ŽRTVOVANJE, ki živi v vsakem Bitju in vsaki stvari, tako veliki kot majhni, in ki daje življenje vsakemu z darilom svojega lastnega življenja. On je Adept, ki čaka za Temno Tančico, da bi sprejel in vodil romarja, katerega veliko srce ga je popeljalo navznoter. On je Model, po naravi katerega si vsak pravi Učenec prizadeva oblikovati svojega lastnega. On je Bojevnik, o katerem govorijo tajni in sveti Spisi.

Kdor živi v *Taboru Bojavnika*, zvest Njemu in pozabljen nase, ostaja vedno v mejah svojega lastnega Področja Delovanja, Izbrani Instrument in Sprejeti Agent Božanskega Zakona. Kdor živi na ta način, pozna MIR in ostaja v svoji trdnjavi, čeprav se morajo njegovi aspekti - njegovi Služabniki – še stoletja prebijati skozi Prah Zmede, dokler se po dolgem vzponu končno ne vzpnejo do čistega, mirujočega zraka Višin. Kdor živi na ta način, opazuje z nezastrtim očesom neštete lepote žive Narave, ki mu je razkrila svojo

čarobnost, in s prebujenim ušesom sliši večstransko melodijo pesmi, ki jo ona prepeva v pozdrav svojim ljubimcem. Kdor živi na ta način, ima pravico zapovedovati Kraljem Elementalov, da mu izročajo skrivnost svoje Moči, in pravico priklicati Starodavne Zemlje, da z njim podelijo skrivnosti svoje Modrosti. Kdor tako živi, zvest in trden, pride končno, brez hitenja in neobremenjen, do zadnjega koraka zadnjega obhoda svoje človeške Poti; in tam se ustavi in iztegne svojo Desno Roko; in iz Roke, iztegnjene proti njemu - Desne Roke MOJSTRA - prejme Zlato Palico UNIVERZALNEGA VIDENJA: toda v jemanju je dajal, in z dajanjem je obdržal, kajti Roka, ki daje, in Roka, ki jemlje, in roka, ki drži, SO ZDAJ ENA.

Za Tančico iz čistega Zlata se skriva Najsvetejše!

O ti, pastir črede - Gospod Sonca, dvigni to Tančico
in podari videnje Obraza Realnega!

Pastir in Gospod Življenja, ti Mojster Videc -

Gospod Smrti - Prinašalec ognja - Sin Teme in Luči, pošlji svoje žarke
in stopi v plamenu vso Senco!

Ta tvoja Podoba, čudežna, glej:

Luč Življenja v Senci Življenja - To in To sem jaz!

V to Obliko, glej, zdaj prehajam, in prah tega telesa pustim v prahu!

Kdo je Žrtvovalec in kaj je Žrtev?

Jaz sem To; To sem jaz!

Vodi, vodi naprej, O BELA-ČRNINA; vodi, vodi naprej,

O ČRNI PLAMEN -

Vodi po Poti, nevidni za zmago z dragulji!

Temno-Svetli Oni - Brezimni - Tančica, Tančica se je dvignila!

Slišiš ta pozdrav, O Otrok Dneva in Noči!

Ayihaiyowuyehe!*

(* *Isha Upaniṣada* vsebuje odlomek, ki ima podoben splošni pomen kot gornji, vendar pa ta ne izhaja iz sanskrta, ampak iz iniciacijskega jezika, ki mu pravim Isinzu.)

Zaključne besede

Sedaj je treba povedati le še to, kar je običajno povedano v predgovoru, pa je, iz razlogov, ki jih bodo po mojem mnenju vsi resnični Učeči cenili, pametneje povedati na koncu, ne pa na začetku te knjige.

Pisanje sedmih lekcij je bila naloga, ki mi jo je naložila Velika Duša, katere spominu sem posvetil to delo - naloga, ki bi jo opravil on sam, če bi mu dejavnosti njegovega neverjetno polnega življenja omogočale zanjo potreben čas. Kar je načrtoval, je bil določen poskus - prvi resnično določen poskus te vrste v današnjem času - predstaviti Okulten ali Notranji Način Življenja, kot so ga učili v starodavnih časih in kot se še danes uči v skrivnih sodobnih, Hermetičnih Šolah. Vendar pa na tak način, da bi brez pozunanjenja nauka še vedno ostal razumljiv za inteligentnega, pa čeprav nepoučenega študenta. Želel je pokazati, da je le na podlagi Starodavne Modrosti - večnega, skritega, pa vendar univerzalnega Nauka DUHA, ENEGA ŽIVLJENJA, ENEGA BITJA – mogoča resnična *Umetnost Življenja*; in da je le od Živeti Življenje odvisna gotovost, da bo človek na koncu prišel do *Poznavanja Nauka*.

Da bi bilo mogoče tovrstni pionirski poskus opraviti povsem uspešno, celo s strani človeka, ki bi imel enako široko videnje in velike darove kot tisti, ki ga je zasnoval, je vsaj malo verjetno, šibkosti in nepopolnosti mojega

lastnega truda pa se najbolj globoko zavedam. Mislim, da mi je uspelo, ker sem si prizadeval, da ne bi razkril preveč, orisati zgolj polomljen obris, ne pa jasnega vzorca. Za tisto, kar sem naredil najbolje, upam, je, da bo prepoznano kot razstavljen skelet in da ga bo sčasoma spet sestavil nek bolj spreten delavec, in z njegove strani, ali s strani še drugih, še bolj spretnih, preoblečen z živim mesom.

Delal sem, kot sem že povedal v prvi lekciji, ki jo ta knjiga vsebuje, za *Učehęga* in samo zanj; če pa bo k sebi priklical Moč Resničnega Jaza, JAZ VSEGA, pa čeprav je za zdaj le eden izmed REDKIH, lahko nekega dne postane instrument, s katerim bodo REDKI preobraženi v MNOGE.

Temu UČEČEMU pravi STARODAVNI:

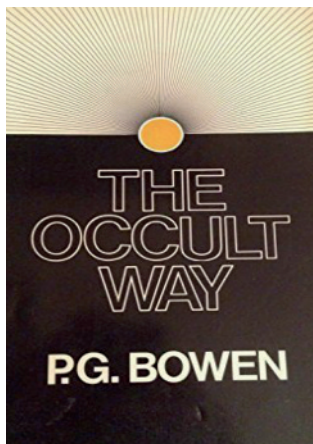
“Išči, O sin moj sin, ZVEZDO! Ta ZVEZDA, O otrok, ki naj bi bila Človek, bo svetila na tebe, ko bo Noč izginjala, in ko se bodo Viharji Temnih Ur iztrošili v Mir, ki je Znamenje Zore. Ta ZVEZDA ne vzide niti ne zaide: ONA ima trdno mesto onstran oblakov v globinah brezmadežnega neba. Toda, vse dokler Gromovniki ne utihnejo in se Megla Nevihte ne razprši, se ne more njena Zlata Luč spustiti na zemljo in razbliniti Mrak tvoje Noči.”

“Vedi, O sin, da je ta Narava, v kateri živiš in deluješ, kot zrak v visokih gorah, Igrišče in Bojno polje Bogov Nevihte. In dokler ne boš obvladal teh Angelov Boja in jih preobrazil v legije poslušnih tvoji besedi, se ne bodo dvignili Oblaki njihovega Diha Besa in ne bo ZVEZDA DANICA osvetlila Spečo Zemljo. Potem in šele potem, ko bo OGENJ ZVEZDE razsvetlil POT, boš lahko počival v MIRU in dvignil tančico z njenega obraza.”

Med najmočnejšimi vplivi v literarnem življenju na Irskem v prvih desetletjih tega stoletja je “AE” ustanovil Hermetično Društvo za študij učenj Gospe Blavatsky. Postal je zbirališče mladih pisateljev, pesnikov in inte-

lektualcev, in leta 1933 se mu je pridružil kapetan P. G. Bowen, čigar oče je bil med študenti študijskega kroga Gospe Blavatsky v Londonu. Ko je "AE" v kapitanu Bownu prepoznal sorodnega duha, ga je postavil na čelo Hermetičnega Društva in ga pozval, naj napiše poročilo o poti samorazvoja kot jo poučujejo v šolah Misterijske tradicije. *Okultna pot* je Bowenov poskus, da predstavi ta praktični vidik Hermetični filozofije. Sedem lekcij, napisanih v strogem duhu *Luči na pot*, si prizadeva naučiti aspiranta, da spozna samega sebe in da je odvisen le od sebe samega.

Knjiga za vse resne študente praktičnega okultizma.

Slika: Naslovnica izjemne knjige P. G. Bowena, ki prinaša izreke starodavne modrosti, kakor se je ohranila na področju Afrike.

Patrick Gillman Bowen se je rodil 29. junija 1882 v Kenmaru na Irskem. Bil je najmlajši sin Roberta Bowena, ki je bil osebni študent gospe H. P. Blavatsky in je zapisal njene dragocene besede, ki so bile namenjene študentom *Tajnega nauka*, objavljene pa so bile v pamfletu *How to Study Theosophy* (Kako preučevati Teozofijo).

Kapitanu P. G. Bowenu je bila namenjena akademska kariera, nad čemer pa ni bil preveč navdušen, tako da je zapustil Irsko in se odpravil v Južno Afriko, kjer se je pridružil obveščevalnemu oddelku South African Mounted Rifles (vojaške policije). Prav v tej službi je razvil globok interes za domorodne jezike in načine mišljenja, ki so kasneje predstavljali bistvo njegovega literarnega dela. V Afriki je preživel več kot dvajset let in navdušenje nad jezikovno kulturo domorodcev ga je privedlo v stik z resničnimi starešinami plemen. Na ta način je srečal tudi atlaškega Berbera, iniciranega učitelja, Mehla Moya, ki ga je uvedel v svoje okultno bratstvo. Višji redovi tega bratstva so imeli naziv "Tisti, ki vedo", nad njimi, na vrhu hierarhično urejene organizacije, pa se je nahajal "Starodavni". P. G. Bowen je to afriško tradicijo bolj podrobno predstavil v članku, ki je bil avgusta 1927 objavljen v *The Theosophist* pod naslovom "The Ancient Wisdom in Africa".

P. G. Bowen se je vrnil na Irsko leta 1922, kjer ga je George William Russell (A. E.) nominiral za predsednika društva Hermetic Society v Dublinu, ki je nastalo leta 1885 kot veja Hermetic Society iz Londona, ki ga je vodila Anna Kingsford. Društvo na Irskem je združevalo tudi številne literate in je spodbudilo renesanso irske literarne ustvarjalnosti. Na prošnjo A. E. je P. G. Bowen leta 1933 objavil izjemno knjigo o notranjem življenju z naslovom *The Occult Way* (Okultna pot), ki prinaša lekcije iz praktičnega okultizma. P. G. Bowen je umrl 30. julija 1940. Zdi se, da ima vse, kar je napisal, močan duhovni naboj. Pa vendar je po drugi strani tudi izjemno praktično, ali kakor pravi on sam: "Navdihnjena dela niso zgolj vodniki, ki bi predstavili konfiguracijo vesolja, temveč tudi polja izkušnje, na katerih se lahko preizkuša zavešt ter tako pridobi neposredno poznavanje zakonov univerzalne narave."